

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SESSİZLER

SESSİZLER

Sisters Planet

ULUSELARARASI BİR NUMARA ÇOKSATARI

VAMPIR AKADEMİSİ VE KANBAĞI SERİLERİNİN YAZARI

RICHELLE
MEAD

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**"VAMPIR AKADEMİSİ" VE "KANBAĞI"
SERİLERİNİN ULUSLARARASI BİR NUMARA
ÇOKSATAR YAZARI RICHELLE MEAD BU KEZ
ÇİN KÜLTÜRÜNDEN DOĞAN NEFES KESİCİ
BİR EFSANE ANLATIYOR.**

**"Son derece orijinal bir hikâye. Her parçası Fei'in güzelim
krizantemleri gibi zarıfçe işlenmiş. *Sessizler*, sadece bir
ustanın ellerinden çıkabilecek nitelikte bir aşkı ve hayatı
resmediyor. Richelle Mead'in kusursuz anlatımı kimseyi
şaşırtmamalı. Ancak bu hikâye kesinlikle herkesi şaşırtacak."**

MARGARET STOHL, *Acem*'in yazarı ve uluslararası çoksatar
Beautiful Creatures romanlarının ortak yazarı

**"Tizlikle kurgulanmış hikâyesi, büyüleyici Doğu sihri ve
zengin bir hayal gücünün ürünü olan dünyasıyla
heyecan verici bir roman."**

ALISON GOODMAN, *Eon ve Eona*nın New York Times çoksatar yazarı

RICHELLE MEAD SERİLERİ

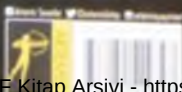

**VAMPIR
AKADEMİSİ**

WWW.VAMPIREACADEMYBOOKS.COM

WWW.BLOODLINEBOOKIES.COM

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kitaplar: Rantey.org • Tüm Kitaplar © Rantey.org

SESSİZ BİR KÖYDE...

Fei kendini bildi bileli, yaşadığı köyde kimse duyamıyordu. Dağın en yüksek noktasındaki verimsiz topraklarında hiçbir bitkinin yetişmediği, halkın sadece ressamlık, madencilik ve dilencilik yapabildiği bu köyü terk etmek imkânsızdı.

Kendi küçük dünyalarına hapsolmuş halk, onlara uzaktaki gizemli bir krallıktan yiyecek getiren bir taşıma hattının insafına kalmıştı.

Köylüler yavaş yavaş görme yetilerini de kaybetmeye başlayınca, köye gelen yiyecek miktarı azaldı. Kasabayı karanlık ve açlıktan kurtarmanın bir yolu olmalıydı.

BİR KIZ, İLK DEFA BİR SES DUYUYOR...

Bir gece Fei yakıcı bir gürültüyle uyandı. Önceleri ne olduğunu bilmediği ses, artık onun silahı olmuştu. Başına neler geldiğini anlamalı ve köyünü tehdit eden tehlikelerle savaşmalıydı. Fei bu akıl almaz yolculukta yalnız olmayacaktı. Çocukluk aşkı, yakışıklı madenci Li Wei de onunla gelecek, beraberinde getirdiği yeni riskler ve aşk ihtimaliyle Fei'in yolculuğunu daha da zorlu kılacaktı. Kimsenin terk edemediği köylerinden çıkmayı başardıklarında ise hayatları sonsuza dek değişecekti...

VE İÇİNDE, HALKINI KORUMASINI SAĞLAYACAK BİR GÜÇ UYANIYOR.

ARTEMİS

PINAR

ABG/255

AB/538

AÇ/694

A/55

SESSİZLER

Richelle Mead

Orijinal Adı: *Soundless*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez

İngilizceden Çeviren: Deniz Evliyagil

Editör: Yeliz Üslü

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu, Murat Yıldırım

1. Basım: Nisan 2016

ISBN: 978 - 605 - 142 - 979 - 3

Sertifika No: 10905

RICHELLE MEAD © 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğdemhane Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

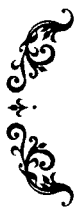
Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

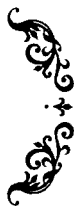

*Babamın değerli anısına.
Görüş yeteneğini kaybetti ama öngörüsünü asla.*

1. BÖLÜM

KIZ KARDEŞİMİN BAŞI dertteydi ve ona yardım etmek için sadece dakikalarım vardı.

Kardeşim içinde bulunduğu durumu görmüyordu bile. Son zamanlarda birçok şeyi görmekte zorluk çekiyordu; zaten sorun da buydu.

Fırça izleri kalmış, diye işaret ettim. Çizgiler yamuk ve bazı gölgeler de yanlış olmuş.

Zhang Jing tuvalden bir adım uzaklaştı. Bir an yüzünden şaşkın bir ifade geçti, hemen ardından yerini ümitsizliğe bıraktı. Aynı hataları daha önce de yapmıştı ve içimden bir his, son da olmayacağını söylüyordu. Fırçayla boyaları bana vermesi için elimi uzattım. Tereddüt etti, kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için atölyede etrafına baktı. Herkes kendi tuvaline konsantre olmuştu, ustaların birazdan gelip işlerimizi kontrol edeceğini bildiklerinden hararetle çalışıyorlardı. Odaya neredeyse elle tutulur, gözle

görölür bir telaş hâkimdi. Öne uzattığım elimi sabırsızlıkla salladım. Nihayet Zhang Jing malzemeleri bana verdi, çalışabilmem için kenara çekildi.

Işık hızıyla tuvalde ilerleyip kardeşimin hatalarını düzelttim. Sert fırça izlerini yumuşattım, fazla ince olan çizgileri kalınlaştırdım ve mürekkebin fazla kaçtığı yerleri kumla kuruttum. Kaligrafi beni kendimden geçiriyordu; tıpkı tüm sanatlar gibi. Bununla uğraşırken dünyayı unutuyordum, bu yüzden kardeşimin yazdıklarının neden bahsettiğinin farkında bile değildim. Ancak işimi bitirip sonuca bakmak için geri çekildiğimde kız kardeşimin kayda aldığı haberleri gördüm.

Ölüm. Açlık. Körlük.

Köyümüzde iç karartıcı bir gün daha.

Ustaların içeri girmesi an meselesiyken şimdi bunları düşünemezdim. *Teşekkürler, Fei*, diye işaret etti Zhang Jing, sonra malzemelerini geri aldı. Çabucak başımı salladım ve tam da zemin titreyerek yaşlıların geldiğini haber verdiği sırada, atölyenin diğer tarafındaki kendi tuvalimin başına döndüm. Ancak o zaman Zhang Jing'i bir kez daha kurtardığım için rahat bir nefes aldım. Bu rahatlamayı, artık daha fazla inkâr edemeyeceğim korkunç gerçeğin idraki takip etti: Kız kardeşimin görüşü giderek zayıflıyordu. Nesiller önce atalarımız bilinmeyen bir sebeple işitme duyularını kaybettiğinde, köyümüz bir şekilde sessizliği kabullenmişti. Ama karanlığa mahkûm olmak? Şimdi hepimizin en korktuğu kader buydu.

Bu düşünceleri kafamdan kovmam ve ustam diğer tuvalerin arasından dolanarak bana doğru yaklaşırken yüzüme sakın bir ifade yerleştirmem gerekiyordu. Köyümüzde altı usta vardı ve her biri en az iki çıraktan sorumluydu. Çoğu durumda ustalar ileride kendi yerine kimin geçeceğini bilirdi ama bizim burarlardan eksik olmayan kazalar ve hastalıklar düşünüldüğünde, halefin yanında en az bir tane de yedek eğitmek mecburen alınması gereken bir önlemdi. Bazı çıraklar hâlâ ustalarının yerine geçecek kişi olmak için rekabet ediyor olsa da benim öyle bir endişem yoktu.

Chen Usta yanıma ulaştığında onu eğilerek selamladım. İlerlemiş yaşına rağmen hâlâ keskin ve dikkatli bakan koyu renk gözleri beni geçip tuvale yöneldi. Hepimiz gibi o da baştan aşağı açık mavi giymişti ama pantolonunun üstündeki cübbe, çırakların cübbelerinden uzundu. Neredeyse ayak bileklerine kadar inen cübbenin kenarları mor ipek biyeyle işlenmişti. Chen Usta benim işimi incelerken ben de daima bu ipeği inceler, bundan asla sıkılmazdım. Gündelik hayatımızda o kadar az renk vardı ki bu mor biye, görüp görebileceğim en parlak, en değerli şeydi. İnsanların her gün yeniden bir parça yiyecek için mücadele verdiği bu yerde her tür kumaş büyük bir lükstü. Şimdi yine Chen Usta'nın cübbesindeki mor ipek biyeye bakarken aklıma eski hikâyeler geldi. Bu hikâyelerde krallarla asiller baştan aşağı ipekler giyerdi. Bir an hayallere dalarak atölyeden çok uzaklara gittim, derken gözlerimi kırptıştırıp isteksizce tekrar buraya, işimin başına geri döndüm.

Chen Usta heykel gibi kıpırtısız durup yaptığım resmi inceledi. Yüzü, ne düşündüğünü ele vermiyordu. Zhang Jing bugün korkunç haberleri yazmıştı, benim görevim ise son yiyecek sevkiyatını resimlemektir. Üstelik bu kez sevkiyattan ender sürprizlerden biri olan turp çıkmıştı. Nihayet Chen Usta önünde kavuşturduğu ellerini çözdü. *Turpların üstündeki bereleri, pürüzleri de yakalamışsın*, diye işaret etti. *Bu detaylara herkes dikkat etmez.*

Chen Usta'dan duyup duyabileceğiniz en büyük iltifatlardan biriydi. *Teşekkürler, efendim*, dedim yeniden eğilip selam vermeden önce.

Chen Usta diğer çırağı Jin Luan'ın işini incelemek için onun tuvaline doğru yöneldi. Kız bana kıskanç bir bakış attıktan sonra ustamızı selamlamak için eğildi. Chen Usta'nın gözdesinin hangimiz olduğu konusunda en ufak bir soru işareti yoktu ve ne yaparsa yapsın zirveyi benden alamayacağı hissini onun hevesini nasıl kırdığını tahmin edebiliyordum. Gruptaki en iyi ressamlardan biriydim ve hepimiz bunu biliyorduk. Başarım için özür dileyecek değildim, hele de buna ulaşmak için neden vazgeçtiğim düşünülürse.

Odanın diğer ucuna, Zhang Jing'in kaligrafisini inceleyen Lian Usta'ya baktım. Kız kardeşimin tuvalindeki her bir detayı dikkatle incelerken yüzü tıpkı benim ustamın yüzü gibi ifadesizdi. Nefesimi tuttum; kendi denetimimde bile bu kadar gerilmemiştim. Kadının yanında Zhang Jing solgun bir yüzle dikiliyordu. Kız kardeşim de ben de kendi-

mizi aynı sahneye hazırlıyorduk: Lian Usta, Zhang Jing'in gözleri konusunda onları kandırdığımızı haykırmaya başlayacaktı... Lian Usta'nın incelemesi Chen Usta'ninkinden çok daha uzun sürdü ama en nihayetinde kafasını kısaca sallayıp diğer çırağının işine geçti. Zhang Jing rahatladı, gerilmiş omuzları gevşedi.

Evet, onları kandırıyorduk ama bu yüzden kendimi kötü hissedemezdim. Zhang Jing'in tüm geleceği söz konusuydu. Eğer ustalar onda görme bozukluğu olduğunu fark ederse çıraklığını kaybeder ve madende çalışmaya gönderilirdi. Bunu düşünmek bile göğsümün sıkışmasına sebep oluyordu.

Köyümüzde sadece üç iş vardı: Ressamlık, madencilik ve sevk memurluğu. Annemizle babamız madenciydi. Bu yüzden genç yaşta ölmüşlerdi.

Tüm tuvaler incelendikten sonra sıra sabah duyurusuna geldi. Bugün duyuruları Lian Usta yapacaktı. Herkes ellerini görebilsin diye odanın köşesindeki platformun basamaklarını çıktı.

İşleriniz memnuniyet verici, diye başladı. Bu, ustaların tipik onay cümlesiydi; hepimiz eğildik. Tekrar başımızı kaldırdığımızda devam etti: Burada yaptığımız şeyin ne kadar önemli olduğunu asla unutmayın. Hepiniz kadim ve soylu bir geleneğin birer parçasısınız. Birazdan köye ineceğiz ve gündelik gözlemlerimizi yapacağız. Şu anda durumun kötü olduğunu biliyorum. Fakat unutmayın ki olaylara karışmak, insanlara müdahale etmek bize düşmez.

Sustu, gözleri odada dolaştı. Biz çıraqlar, en az sanatımız kadar önemli olan bu noktayı anladığımızı göstermek için başımızı sallayarak bakışlarına karşılık verdik. Müdahale etmek zihnimizi bulandırır, köyün doğal düzenini bozmakla kalmayıp tuttuğumuz kayıtların güvenilirliğini de zedelerdi. Biz tarafsız gözlemciler olmak zorundaydık. Yüzyıllar önce atalarımızın işitme duyusunu kaybetmesinin ardından günlük olayları yazmak ve resimlemek köyümüzde bir gelenek hâline gelmişti. Anlatıldığına göre çok eskiden bu haberler köyün çığırtkanı tarafından meydanlarda yüksek sesle duyurulur ya da kulaktan kulağa yayılmış. Fakat açıkçası “yüksek sesle duyurmak” ne demek, gözümde canlanmıyordu bile.

Biz sadece gözlemler ve kayıt altına alırız, diye altını çizdi Lian Usta. Bu bizim yüzyıllardır yerine getirdiğimiz kutsal görevimiz ve bundan sapmak hem görevimize hem köyümüze ihanet etmek demektir. Etraflarında olup bitenleri öğrenmek için insanların bu kayıtlara ihtiyacı var. Ve bizden sonra gelecek nesiller de hayatı anlamak için bu kayıtlara ihtiyaç duyacak. Şimdi kahvaltıya gidin ve sonra öğretilerimizi şerefleendirin.

Tekrar eğilip selam verdik ve atölyeden çıkıp yemekhaneye yöneldik. Okulumuzun adı Tavus Kuşu Meclisi’ydi. Atalarımız bu ismi, okulun duvarları arasında yarattığımız güzelliğı takdir etmek için, bulunduğumuz dağın ardından, Beiguo’nun çok uzak köşelerinden getirmişti. İnsanlarımız okusun diye her gün köyümüzdeki haberleri, olayları re-

simliyorduk. Sadece en temel bilgileri, mesela köye turp gelmesini resimliyor olsak bile yine de işlerimiz kusursuz ve saklanmaya değer olmalıydı. Bugünkü kayıtlarımızı birazdan köy meydanında sergilenmeye götürecektik ama önce-sinde kısa bir teneffüse hak kazanmıştık.

Zhang Jing'le alçak masanın önünde yere bağdaş kurduk ve kahvaltımızı beklemeye koyulduk. Hizmetkârlar nihayet darı lapasıyla geldi, her çırağın aynı miktarda alması için dikkatle ölçüp biçerek lapayı dağıttılar. Her gün kahvaltıda aynı şeyi yiyorduk. Açlığımı bastırsa da karnımın doyduğunu söyleyemezdim. Ama madencilerle sevk memurlarının payına bu kadar bile düşmüyordu, dolayısıyla hâlimize şükretmeliydik.

Zhang Jing kahvaltısından başını kaldırdı. *Bir daha olmayacak*, diye işaret etti. *Söz veriyorum.*

Şişt. Bu konuda en ufak bir imayı bile birinin görmesini göze alamazdık. Dahası, cesur işaretlerine rağmen yüzündeki korku ifadesi, söylediklerine onun da inanmadığını açık ediyordu. Köyümüzde körlük artmaya devam ediyordu, tıpkı yüzyıllar önce atalarımızı vuran sağırlık gibi bunun sebebi de tam bir muammaydı. Fakat genellikle madenciler kör olurdu, bu da Zhang Jing'in durumunu daha da anlaşılmaz kılıyordu.

Gözümün ucuyla yakaladığım bir hareket beni düşüncelerimden kopardı. Başımı kaldırdığımda diğer çırağların da yemeyi bıraktığını, herkesin yemekhane ile mutfağı birbirine bağlayan kapıya doğru baktığını gördüm. Kapıda

hizmetkârlar toplanmıştı. Normalde onları böyle kalabalık bir şekilde görmeye alışık değildik. Hiyerarşik olarak bizden aşağıda olduklarından gözümüze batmamaya özen gösterirlerdi.

Bir oğlan koşarak kapıdan çıktı, hemen arkasında da baş aşçı olduğunu bildiğim kadın vardı. Aşçılık aslında kadının yaptığı iş için biraz abartılı bir tabirdi, zira o kadar az yiyecek vardı ki onlarla pişirilecek şeyler kısıtlıydı. Kadın aynı zamanda Tavus Kuşu Meclisi'ndeki hizmetkârların idaresinden sorumluydu. Önünden koşan oğlana yetişip ona var gücüyle bir şamar indirdiğinde irkildim. Oğlan tokadın şiddetiyle yere yuvarlandı. Onu da bazen etrafta görürdüm. En kötü temizlik işlerini ona yaptırırlardı. İkisi arasında hararetli bir işaretleşme başladı.

... Yakalanmayacağımı mı sandın, diyordu aşçı. Payından fazlasını alırken aklın neredeydi?

Kendim için değildi, diye işaret etti oğlan. Ablamlar içindi. Çok açlar.

Hepimiz açız, dedi aşçı. Bu, yiyecek çalmak için bir mazeret değil.

Ne olduğunu anladığımda nefesimi tuttum. Yiyecek hırsızlığı köyümüzdeki en büyük suçlardan biriydi. Diğer köylülerin çoğundan iyi beslenen bizim hizmetkârlarımızdan birinin yiyecek çalmış olması ise daha da büyük bir şoktu.

Oğlan ayağa kalkmayı başardı ve aşçının gazabıyla yüzleşmek için cesurca kadının karşısında durdu.

ŞEŞİŞLER

Ablamlar madenci ve hastalar, diye anlattı. Madenciler zaten bizden az yiyecek alıyor, şimdi çalışamadıkları için de tayınları kesildi. Ben sadece adaleti sağlamaya çalışıyordum.

Aşçının yüzündeki sert ifadeye bakılırsa bu açıklamadan etkilenmemişti. *İyi, sen de artık gidip onlar gibi madende çalışabilirsin. Burada hırsızlara yer yok. Kahvaltı bitmeden buradan gitmiş olacaksın.*

Oğlanın cesareti uçtu gitti, şimdi yüzünde derin bir çaresizlik vardı. *Lütfen. Lütfen beni madenlere göndermeyin. Çok üzgünüm. Aldığımı telafi etmek için kendi tayınımı vereyim. Bir daha asla olmayacak, asla.*

Bir daha olmayacağını biliyorum, diye karşılık verdi aşçı sertçe. Ardından hizmetkârlardan daha irice olan ikisine başıyla işaret etti ve iki adam, oğlanın iki koluna girip onu yemekhaneden dışarı sürükledi. Oğlan ellerinden kurtulmak için çırpınıyor, itiraz ediyordu ama iki adamla birden mücadele etmesi imkânsızdı. Biz nefesimizi tutmuş hâlde izlerken, aşçı onların arkasından ifadesiz bir yüzle bakıyordu. Oğlan kapıdan çıktığında aşçı ve kahvaltı servisinde görevli olmayan diğer hizmetkârlar mutfağa girip gözden kayboldu. Zhang Jing'le göz göze geldik. İşaretleşemeyecek kadar dehşet içindeydik. Zavallı oğlan bir zayıflık anında hayatını olduğundan bin kat daha zor ve tehlikeli bir hâlde sokmuştu.

Kahvaltımızı bitirip atölyeye geri dönerken herkes hırsızlıktan söz ediyordu. *Buna inanabiliyor musun,* diye sor-

du kızlardan biri bana. *Ne hakla bizden yemek çalıp madencilere götürmeye kalkar?*

Bunu söyleyen çocuğun adı Sheng'di. O da benim gibi Tavus Kuşu Meclisi'ndeki en iyi ressamlarından biriydi. Fakat benim aksime Sheng, resamlardan ve ustalardan oluşan bir aileden geliyordu. Sanırım bu yüzden bazen Zhang Jing ile benim, ailemizde bu mertebeye ulaşan ilk kişiler olduğumuzu unutuyordu.

Kesinlikle çok korkunç bir şey, diye karşılık verdim hissiz bir şekilde. Gerçek hislerimi belli etmeye, yiyecek dağıtımının adil olduğuna dair benim de şüphelerim olduğunu göstermeye cesaret edemezdim. Tavus Kuşu Meclisi'ndeki yerimi korumak istiyorsam, madencilere karşı duyduğum sempatiyi bir kenara bırakıp onlara sadece köyümüzün iş gücü olarak bakmam gerektiğini çok uzun zaman önce öğrenmiştim.

Kovulmaktan çok daha kötüsünü hak ediyor, dedi Sheng karanlık bir tavırla. Sanata yeteneğinin yanı sıra Sheng'in insanları kolayca etkisi altına alan küstah bir kendine güveni de vardı, dolayısıyla birkaç kişi bize doğru seğirtip başlarını sallayarak onu onayladıklarında buna şaşırmadım.

Sheng çenesini gururla kaldırıp çıkık elmacık kemiklerini gözler önüne sererek onları gördüğünü belli etti. Kızların büyük bölümü onun aynı zamanda okulun en yakışıklı erkeği olduğunda hemfikir di ama açıkçası benim üzerimde öyle bir etkisi yoktu.

Bunun yakında değişmesini umuyordum zira bir gün evlenmemiz kararlaştırılmıştı.

Muhtemelen büyük bir hata yaptığımı bilsem de ani bir cesaretle sormadan edemedim: *Ama koşulların hiç mi rolü yok? Sonuçta hasta ailesine yardım etmek için çılmış.*

Bu bir mazeret değil, dedi Sheng. Herkes hak ettiğini alır, ne az ne çok. Tüm sistem bu dengeye bağlı. Sana verilen görevi yerine getirmiyorsan karşılığında yiyecek bekleyemezsin. Sence de öyle değil mi?

Bu sözler göğsüme taş gibi oturdu. Elimde olmadan, diğer yanımda yürüyen Zhang Jing'e çabucak bir göz attım, sonra Sheng'e döndüm. *Evet, dedim düz bir yüzle. Evet, elbette, bence de öyle.*

Resimlerimizi köylülerin görebilmesi için dışarı taşımamız gerekiyordu, böylece hepimiz tuvallerimizi yüklendik. Bazıları hâlâ ıslaktı, taşırken dikkat etmek gerekiyordu. Dışarı adım attığımızda güneş ufukta bayağı yükselmişti; bulutsuz ve sıcak bir günü müjdeliyor, ağaçların yeşil yapraklarının üzerinde oynayıyordu. Köyün merkezine giden yolun büyük bölümü dalların altında gölgede kalıyordu. Kendine bir yol bulup yere ulaşan ışınların toprakta yarattığı desenleri izledim. Uzun zamandır, eğer bir fırsatını bulabilsem bu ışık oyunlarını tuvale aktarmak istiyordum. Ama hiç böyle bir fırsat yakalayamamıştım.

Dağların resmini yapmayı da çok isterdim. Etrafımız dağlarla çevriliydi ve en yükseklerinden birinin zirvesinde de köyümüz vardı. Bu nefes kesici bir manzara demekti

ama aynı zamanda pek çok zorluğu da beraberinde getiriyordu. Köyün bulunduğu zirvenin üç tarafı sarp yamaçlarla çevriliydi. Atalarımız buraya, dağın diğer tarafındaki, sebze yetiştirmeye elverişli düzlüklerin olduğu geçitten geçerek göç etmişti. Fakat işitme duyularını kaybetmeleriyle aşağı yukarı aynı dönemde heyelanlar yüzünden geçit kapanmış, insan boyunu aşan kayalarla dolmuştu. İnsanlarımız buraya sıkışıp kalmıştı ve bereketli topraklarla bağlantıları kesilmişti.

Bunun üzerine bizim köy ile dağın eteğindeki kasaba arasında bir anlaşma yapılmıştı. İnsanlarımızın büyük bölümü her gün madenlerde çalışıyor, değerli metaller çıkarıyordu. Sevk memurları bu metalleri, dağın zirvesi ile eteği arasında gerilmiş bir halat üzerinde gidip gelen bir sepetle kasabaya gönderiyordu. Gönderdiğimiz metalin karşılığında da kasabadan bize köyde yetiştiremediğimiz yiyecekler geliyordu. Bu anlaşma, madencilerin bazıları görme duyularını kaybedip çalışamaz hâle gelene kadar bir şekilde işlemişti. Fakat son zamanlarda gönderdiğimiz metal miktarı düşünce, gelen yiyecek miktarı da düşmüştü.

Köyün meydanına yaklaştığımızda, donuk kahverengi üniformaları içinde, yüzlerinde yorgunluğun derin çizgileriyle işe giden madencilerle karşılaştık. Madenlerde çocuklar da ellerinden geldiğince yardımcı oluyordu. Anne babalarının, bazıları da büyükanne ve büyükbabalarının yanında madene yürüyorlardı.

Görme duyusunu kaybetmiş olanlar köy meydanında toplanmıştı. Görmedikleri ve duymadıkları için dilenmekten başka çareleri yoktu. Birbirlerine sokulmuş, o günün sadakasını bekliyorlardı. Önlerinde kâseleriyle, her türlü iletişim kurma ihtimalinden mahrum bir şekilde, birinin onlara yaklaştığını anlamalarını sağlayacak olan topraktaki hafif titreşimi ve önlerine yiyecek bir lokma bir şey konulmasını bekliyorlardı. Bir sevk memurunun, dilencilerin her birinin kâsesine yarım somun koymasını izledim. Bu somunların geldiğini birkaç gün önce bir kayıta görmüştüm. Çoktan bayatlamış, küflenmişlerdi. Fakat ne durumda olursa olsun bir yiyeceği çöpe atacak durumda değildik. Bu yarım somun, eğer kendi tayınını onlarla paylaşacak bir hayırsever çıkmazsa belki de gün boyunca dilencilerin boğazından geçecek olan tek şeydi. Bu sahne içimi burktu. Gözlerimi kaçırdım ve diğer çıraklarla beraber, hizmetkârların dükkân kayıtları toplamakla uğraştığı platforma doğru yürümeye devam ettim.

Gözüme parlak bir renk ilişti, dönüp bakınca meydanın hemen yanındaki ağacın dalına tüneyen mavi kaya ardıcını gördüm. Chen Usta'nın ipek biyesi gibi bu görkemli güzellik karşısında da huşuyla kalakaldım. Kuşun gök mavisi tüylerine hayranlıkla dalıp gitmiştim ki kuş birkaç saniyelğine gagasını araladı ve beklentiyle etrafına bakındı. Çok geçmeden daha soluk renkli bir dişi gelip yanına kondu. Merakla onları izliyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Erkek kuş, dişiye nasıl yanına çağırırmıştı? Ne yapmıştı

da dişi kuşla birbirlerini görmeden iletişim kurmuşlardı? Okuduklarımdan bildiğim kadarıyla erkek kuş ağzını açtığında bir şey olmuş, dişiye “şarkı” söylemişti ve dişi yakında değilse bile bir şekilde ona gelmişti.

Omzumdan dürtülünce daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Köy meydanındaki platforma ulaşmıştık ve köylüler o günkü haberleri görmek için toplanmaya başlamıştı bile. Basamakları çıkıp işlerimizi platforma yerleştirdik. Bunu defalarca yapmıştık, bu yüzden hepimiz ne yapacağımızı iyi biliyorduk. Atölyede birbirinden bağımsız görünen resimler ve kaligrafler şimdi bir bütün oluşturacak şekilde yerleştirilmişti ve aşağıda toplananlara dün köyde olup biten her şeyi sırasıyla tasvir ediyordu. Turp resmimi astıktan sonra ben de diğer çıraklarla birlikte platformdan indim ve kayıtları okuyanların yüzlerini izlemeye başladım. Körlük ve açlıkla ilgili son haberleri okurken insanların kaşlarının çatıldığı, yüzlerinin karardığını gördüm. Turplar bir teselli değildi. Ne kadar güzel çizilmiş olurlarsa olsunlar, sanat tüm bu dehşet verici haberlerin arasında kaynayıp gitmeye mahkûmdu.

Köylülerden bazıları, kötü şansını defetmek için yapılan şeytan kovma hareketini yaptı. Bana sorarsanız nafile bir çabaydı ama madencilerin batıl inançları çok güçlüydü. Gece yarısı köyde kayıp ruhların dolaştığına ve dağlara inen sisin tanrıların nefesi olduğuna inanırlardı. En yaygın hikâyelerden biri de, dağlarda yaşayan sihirli perilerden olan pixiu’lar derin bir uykuya yatmaya karar verdikleri ve

sessizlik istedikleri için atalarımızın işitme duyusunu kaybettiği idi. Aslına bakarsanız ben de bu masallara inanarak büyümüştüm ama Tavus Kuşu Meclisi'ndeki eğitimim sonradan bana daha gerçekçi bir dünya görüşü kazandırmıştı.

Madenciler ve sevk memurları haberleri okuduktan sonra yavaş yavaş dağılmaya başladı, işlerine doğru yola koyuldular. Chen Usta bize bakıp işaret etti. *Görev yerlerinize gidin. Unutmayın, gözlem yapacaksınız. Hiçbir şeye karışmak, müdahale etmek yok.*

Diğer çırakların peşinden yürüyordum ki Lian Usta'nın dönüp kayıtların sergilendiği platforma çıktığını gördüm. O günkü kaydı büyük bir titizlikle yeniden incelemeye başladı. Platforma asıldıktan sonra ustaların işlere tekrar bakması rutin bir uygulama değildi. Diğer çıraklar yürümeye devam etti ama ben olduğum yerde çakılıp kaldım. Lian Usta'nın ne yaptığını anlamak zorundaydım.

Kadın bir süre öylece durdu. Nihayet döndüğünde göz göze geldik. Bir saniye sonra gözleri arkama kaydı. Neye baktığını görmek için başımı çevirdim ve Zhang Jing'in ellerini tedirgin bir şekilde önünde kavuşturmuş bir hâlde arkamda durduğunu gördüm. Lian Usta basamakları indi. *Görev yerlerinize gidin*, diye işaret etti bize. Onun cübbesinin biyeleri kırmızıydı; yanımdan yürüyüp geçerken kırmızı ipek, güneşin altında alev alev parladı.

Yutkundum ve Zhang Jing'i dirseğinden tutup meydana, kör dilencilerden uzaklaştırdım. Çoğunun yaşlı ve eski madenciler olduğunu hatırlattım kendime. Kardeşim

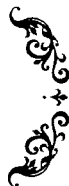
onlar gibi değildi. Onlarla hiç alakası yoktu. Yürürken elini hafifçe sıktım.

Gözleri düzelecek, dedim içimden. Onlar gibi olmasına izin vermeyeceğim.

Tüm dilenciler geride kalıncaya kadar bu sözleri içimden tekrarlamaya devam ettim. Ama bunu söylemek, o çökmüş yüzleri, boş ve ümitsiz gözleri zihnimden silmeye yetmedi.

2. BÖLÜM

*

YOLDAN AYRILAN DAR patikaya yaklaştığımızda Zhang Jing'e başımla o tarafı işaret ettim. Başını salladı ve patikaya yöneldi.

Daha patikaya doğru birkaç adım atmıştık ki ilerideki ağaçlıktan aniden bir grup çıktı. Sheng ve sevk memuru kıyafetleri içinde iki gençti. Ortalarında birini sürüklüyorlardı. Daha dikkatli bakınca onun bu sabah hırsızlıktan yakalanan hizmetkâr çocuk olduğunu gördüm. Aşçının şamarının yanağında bıraktığı ize yeni izler ve morluklar eklenmişti ve diğerlerinin yüzündeki sinsî ifadeye bakılırsa bu kadarla da kalmayacaktı. Oğlanın yaptığı şeye kızmalarını anlıyordum ama ona taksit taksit acı çektirmekten zevk almaları içimi kaldırdı. Zhang Jing korkuyla geri çekildi, bu işe karışmak istemiyordu. Benim de öyle yapmam gerekirdi ama yapamadım. Onlara doğru bir adım attım. Ne düşündüğümü açıkça söyleyecektim...

Fakat ben daha konuşmak için ellerimi bile kaldırmadan, arkamdan gelen biri beni kenara iterek yanımdan geçti. Donuk kıyafetine bakılırsa madenciydi ve doğrudan Sheng'le diğerlerinin üzerine yürüyüp önlerine dikildi. Onun kim olduğunu fark edince nefesim kesildi, yer ayağımın altından kayar gibi oldu.

Li Wei'di.

Ne yaptığınızı sanıyorsunuz, diye işaret etti.

Sheng yüzünde alaycı bir gülümsemeyle onu süzdü. *Ona bir ders veriyoruz.*

Ona baksana, dedi Li Wei. *Dersini almış. Ayakta zor duruyor.*

Bu yeterli değil, dedi Sheng'in sevk memuru arkadaşlarından biri. *Bu kadarla yırtsin, yaptığı yanına kalsın mı istiyorsun? Sence yiyecek çalması kabul edilebilir bir şey mi?*

Hayır, diye karşılık verdi Li Wei. *Ama bence cezasını fazlasıyla çekti. Okuldaki işini kaybetmesinin yanında bir de sizin verdiğiniz "ders" düşünülürse, ailesine yardım etmek için işlediği suçun bedelini kat kat ödemiş görünüyor. Şu anda tek yaptığınız, onu yaralayıp madende işimize yaramasını engellemek. Böyle bir zamanda bunu göze alamayız. Bırakın gitsin.*

Onu ne zaman bırakacağımıza biz karar veririz, dedi Sheng.

Lie Wei öne doğru tehditkâr bir adım attı. *O zaman kararını ver.*

Sheng'le sevk memurları tereddüt etti. Sayıca üstün olmalarına rağmen Li Wei tüm köyün en iri ve güçlü de-

likanlısıydı. Madendeki ağır işi yüzünden kolları kaslarla kaplıydı ve hepsinden en az bir kafa boyu uzundu. Onlara dimdik bakıyordu ve güçlü vücudu gerektiğinde ileri atılmaya hazırды. Üç bir olmaktan korkmuyordu. Karşısında on kişi de olsa korkmazdı.

Birkaç saniyelik gergin bekleyişin ardından Sheng nihayet omuz silkti ve tüm bunlar kocaman bir şakaymış gibi sıırıttı. *Yapacak işlerimiz var*, dedi zorlama bir rahatlıkla. *Kesinlikle daha kötüsünü hak ediyor ama şu anda buna vakitim yok. Hadi gidelim.*

Sevk memurları, hizmetkârı oracıkta bıraktı ve Sheng'le birlikte bize doğru yürüdüler. Sheng bizi o zaman gördü. *Geliyor musunuz*, diye sordu.

Biz bugün başka bir yoldan gideceğiz, dedim başımla patikayı işaret ederek.

Siz bilirsiniz, dedi Sheng.

Onlar uzaklaştığında Li Wei, hizmetkâr çocuğun yerden kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Çocuğun yüzü duyduğu dehşetle çarpılmıştı. Ona uzatılan eli tutmak yerine geriledi, ardından ayağa fırlayıp korkunun verdiği enerjiyle koşmaya başladı. Li Wei kısa bir süre onun arkasından baktıktan sonra dönüp de bizi orada dikilirken görünce şaşaladı. Derken mavi cübbelerimizi fark edip hiyerarşik konumumuza hürmeten eğildi. Başını kaldırırken benim yüzümü gördü. Ve omuzları gerildi.

Hepsi buydu. Bunun dışında tamamen saygılı ve terbiyeliydi. *Özür dilerim, çıraklar*, dedi. *Az önce çocukcağıza*

yardım etmek için koşarken korkarım size çarptım. Umarım iyisinizdir.

İkimize birden hitap ediyordu ama gözleri bana kilitlenmişti. Bakışları öyle deliciydi ki beni yere devireceğini sandım. Belki de onun yanında olmanın sebep olduğu o eski baş dönmesi yüzündendi. Sebep her neyse, orada onun önünde dururken kendimde hareket edecek ya da konuşacak gücü bulamadım.

Zhang Jing benim hâlimden habersiz bir şekilde nazikçe gülümsedi. *Önemli değil. İyiyiz.*

Buna sevindim, dedi Li Wei. Tam dönüp gidecekti ki durdu, yüzünde hem meraklı hem tereddütlü bir ifadeyle tekrar bana baktı. *Çocuğa yardım etmemin yanlış olduğunu düşünmüyorsunuzdur umarım?*

Hayır. Bunu yapmanız çok hoştu, dedi Zhang Jing kibarca.

Kız kardeşim ikimiz adına da cevap verdiği hâlde Li Wei'nin bakışları birkaç saniye daha benim üzerimde oyalandı. Bir şey eklememi bekler gibiydi. Ama yapamadım. Onu son görüşümden bu yana çok uzun zaman geçmişti ve bu ani karşılaşmaya hazırlıksız yakalanmıştım. Beklentiyle yüklü bu birkaç saniyenin ardından Li Wei başını salladı.

Tamam öyleyse. İkinize de iyi günler dilerim, dedi ve yürüdü gitti.

Ardından biz de Zhang Jing'le patikaya saptık ve kalp atışlarım yavaş yavaş normale döndü. *Az önce bir şey söylemedin,* dedi kız kardeşim. *Sence yardım etmemeli miydi?*

Sheng'le arkadaşlarının onu biraz daha dövmesine izin mi vermeliydi?

Buna hemen cevap vermedim. Zhang Jing benden bir yaş büyüktü ve bütün hayatımız boyunca yapışık ikiz gibiydik, her şeyimizi paylaşırdık. Ondan sakladığım sadece bir sırtım vardı. Altı yaşındayken, annemizin bizi tehlikeli olduğuna dair defalarca uyardığı eski bir barakanın çatısına tırmanmıştım. Ben yukarıdayken baraka çökmüştü ve enkazın altında sıkışıp kalmıştım. Orada korku dolu iki saat geçirmiştim ve tam sonsuza dek orada kalacağıma emin olmuşken...

O gelmişti.

Li Wei o zaman sadece sekiz yaşındaydı ve madende tam gün çalışmaya daha yeni başlamıştı. Beni bulduğu o gün, madendeki vardiyasından dönüyordu ve her tarafı ince altın tozuyla kaplıydı. Bana yardım etmek için elini uzattığında, öğleden sonranın eğik güneşi arkadan tam doğru açıyla üzerine vurdu ve onun ıslıl ıslıl parlamasına sebep oldu. O yaşta bile renkler, güzel ve parlak şeyler kalbimi yerinden oynatmaya yetiyordu. Beni enkazdan çıkarırken âdeta büyülenmişim. Rahat gülümsemesi, komik şakaları kısa sürede utangaçlığımı aşmamı sağladı ve arkadaş olduk. Neredeyse on yıl boyunca arkadaşlık ve nihayetinde daha fazlası olduk...

Fei, dedi Zhang Jing. Ben cevap vermeyince şaşırmıştı. Sen iyi misin?

Kafama üşüşen anılardan, altın çocuğun baş döndürücü görüntüsünden sıyrıldım.

İyiyim, diye yalan söyledim. O çocuğa yaptıklarını görmek beni biraz sarstı sadece.

Beni de, dedi Zhang Jing.

Daha dar bir patikaya saptık ama hiç kullanılmayan bir yol değildi, gelip geçenler yüzünden otlar ezilmiş, toprak sertleşmişti. Patika bizi sarp uçurumun kenarına çıkardı. Etrafımızda diğer dağların zirveleriyle muhteşem bir manzara vardı. Hâlâ sabah olduğundan, havada asılı sis henüz dağılmamıştı, yamacın derinliklerini görmemizi engelliyordu.

Servi ağacının yanına geldiğimizde durduk. Son görüşüğümde bu yana daha yeşildi, yazla birlikte serpilmişti. Buraya daha sık gelmediğim için içim sızladı. Asırlık servi büyük bir inatla kayalık zemine tutunuyor, dalları gökyüzüne uzanıyordu. *Görüyorsunuz değil mi, en kötü koşullarda bile nasıl gururla direniyor, derdi babam. İşte biz de böyle olmalıyız. Koşullar ne olursa olsun, güçlü ve dirençli olmalıyız.* Bir zamanlar ailece akşam yürüyüşlerine çıkardık ve bu ulu servinin yanından geçen patika en sevdiğimiz güzergâhlardan biriydi. Annemizle babamız öldüğünde Zhang Jing’le ikimiz, küllerini buraya savurmuştuk.

Orada öylece durduk, hiç konuşmadan manzaranın ve servinin iğneli dalları arasında dolaşan hafif esintinin keyfini çıkardık. Gözümün ucuyla, Zhang Jing’in burada bile gözlerini kıstığını fark ettim. Hiç istemesem de artık bunu konuşmak zorundaydık. Öne çıkıp ona döndüm ki ellerimi daha iyi görebilsin.

Ne kadar zamandır devam ediyor?

Neden bahsettiğimi anında anladı ve yüzünde yorgun, bitkin bir ifadeyle cevap verdi. *Bilemiyorum. Bir süredir. Aylardır. Başta bu kadar kötü değildi. Arada sırada görüşüm hafiften bulanıyordu sadece. Şimdi daha sık oluyor. Ve daha kötü. Yine de bazı günler hâlâ gayet net görebiliyorum. Diğer günlerde ise her şey o kadar bulanık, hatları o kadar belirsiz ki bazen neye baktığımı bile çıkaramıyorum.*

Düzelecek, dedim inatla.

Üzgün bir yüzle başını iki yana salladı. *Ya düzelmezse? Ya diğerleri gibi karanlığa mahkûm olmam an meselesiye? Gözlerinde yaşlar parlıyordu. Gözlerini kırptıştırıp yaşları kovmaya çalıştı. Bir an evvel ustalara söyleyip ıraklığı bırakmam gerekiyor. Yapılacak en onurlu şey bu.*

Hayır, dedim. Bunu yapamazsın.

Nasıl da eninde sonunda öğrenecekler, diye ısrar etti. Durumumu fark edip beni sokağa attıklarında yaşayacağım aşağılanmayı hayal edebiliyor musun?

Hayır, diye tekrar ettim, bir yanım onun haklı olmasından korksa da. Onlara bir şey söyleme. Ben senin işlerini düzeltmeye devam edeceğim ve bu arada gözlerini iyileştirmenin bir yolunu bulacağız.

Nasıl? Gülümsemesi her zamanki gibi içtendi ama aynı zamanda acı doluydu. Bazı şeyleri düzeltmek seni bile aşıyor, Fei.

Kız kardeşimin korkunç kaderi karşısında duyduğum çaresizlikle benim gözlerimin de dolmasından korkarak başımı çevirdim.

Hadi, dedi Zhang Jing. Geç kalmayalım.

Uçurumun kenarındaki patikadan yola devam ettik. Göğsüme bir taş oturmuş gibiydi. Bunu ona asla itiraf edemezdim ama bu gerçekten de beni aşılıyor olabilirdi. İnanılmaz şeyler hayal edebilir, gördüğüm her şeyi tuvale aktarabilirdim... Fakat görmenin kendisini düzeltmek?

Bu iç karartıcı şeyleri düşünmeye öyle dalmıştım ki kalabalığın içine adım atana kadar insanları fark etmedim bile.

Köyün dışından dolanan patika, dağın eteğindeki kasabadan yapılan sevkiyatların geldiği istasyonun önünden geçiyordu. Görünen o ki sevk hattından bugünkü ilk parti yiyecek gelmişti ve dağıtılmak üzereydi. Yiyecek gelmesi her zaman heyecan yaratsa da her sevkiyatta istasyonda bu kadar çok insan toplanmazdı; bugün bir tuhafılık vardı. Soluk kahverengi giysilerin arasında gözüme mavi bir cübbe ilişti. Min de bizim gibi çıraaktı ve burası onun gözlem yeri.

Kolundan çekiştirip dikkatini çektim. *Ne oluyor?*

Birkaç gün önce sevk sorumlusuna bir mektup gönderip daha fazla yiyeceğe ihtiyacımız olduğunu, yapılan son kesintiler yüzünden çok zor durumda olduğumuzu yazdılar. Cevap bu sevkiyatta geldi.

Kalbim hızlandı. Sevk sorumlusuyla çok seyrek iletişim kurardık. Hayatımız onun ellerindeydi, kasabadan bize ne gönderileceğine o karar verirdi. O olmazsa hiçbir şeyimiz olmazdı, burada açlıktan ölür giderdik. Ne cevap geldiğini

öğrenmek için kalabalıkla birlikte beklerken içim umutla doldu. Sorumlu çok güçlü ve iyi bir adamdı. Durumumuzu öğrendiğine göre tabii ki bize yardım edecekti.

Sevk memurlarının başı, yiyeceklerle birlikte gelen mektubu açarken diğerleriyle birlikte bekledim. Mektup ince, yeşil bir kurdeleyle bağlanmıştı; sevk memuru mektubu okurken kurdeleyi tuttu ve bir an gözlerim kurdele- nin yeşiline kilitlendi. Sonra bakışlarım yeniden memura kaydı. Mektubu okudukça yüzünde beliren ifadeye bakılırsa haberler iyi değildi. Yüzünde üzüntü ve öfke kol geziyordu. Nihayet mektubu yardımcılarından birine uzattı ve ellerini hepimiz görebilelim diye bir kasanın üstüne çıktı.

Sorumlu, "Az yiyecek alıyorsunuz çünkü az metal gönderiyorsunuz," diyor. "Daha fazla yiyecek istiyorsanız daha fazla metal gönderin. Sistem böyle. Onur bunu gerektirir. Dünyanın düzeni bu," diyor.

Sevk memuru sustu ama duruşunda, ellerini yukarıda tutuşunda bir gerginlik vardı, belli ki devamı gelecekti. Memur birkaç saniye bize baktıktan sonra gönülsüzce mektubun geri kalanını da aktardı. *Sorumlu şöyle yazmış: "Önerdiğiniz şey, her şeyden önce bunca yıldır size gösterdiğimiz cömertliğe karşı yapılmış bir saygısızlık. Ceza olarak önümüzdeki hafta boyunca tayin daha da azaltılacak. Belki böylece sistemin dengesini daha iyi anlarsınız."*

Şaşkınlıktan ağızım açık kaldı. Ben öylece bakarken kalabalıkta bir dalgalanma oldu. Şimdi herkesin yüzü şok ve

öfkeyle gerilmişti, eller öyle hızlı hareket ediyordu ki söylediklerini parça parça yakalayabildim.

Daha da mı azaltılacakmış? Şu andakiyle zaten zar zor...

Nasıl daha fazla metal çıkaracağız ki? Madencilerimiz kör oluyor ve...

Eskisi kadar metal çıkmaması bizim suçumuz değil. Bunun için niye bize ceza...

Elleri daha fazla takip edemedim. Kalabalık öfkeyle sevk memuruna döndü, sebze kasalarından yapılmış eğreti kürsüye doğru yürüdü.

Bu kabul edilemez, diye işaret etti bir kadın hararetle. Bunu kabul etmiyoruz.

Sevk memuru yorgun gözlerle onları izliyordu. Her şeyden vazgeçmiş, teslim olmuş gibi bir hâli vardı. Durumdan o da hiç memnun değildi ama elinden ne gelirdi ki? *Ne yapmamızı öneriyorsunuz, diye sordu. Cevap gelmeyince ekledi: İşinizin başına dönün. Hayatta kalmamızın tek yolu bu. Sorumlunun söylediği gibi. Eğer daha fazla yiyecek istiyorsak daha fazla metal göndermeliyiz. Burada dikilip şikâyet etmek bize bir şey kazandırmaz.*

Bu sözler, kasanın önünde duran adamlardan birini sinirlendirdi. Adamın üzerinde madencilerin pis kıyafeti vardı. *Oraya gideceğim, dedi adam. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Oraya ineceğim ve sorumlunun bize daha fazla yiyecek göndermesini sağlayacağım.*

Kalabalık, anın heyecanıyla hararetle başını sallamaya başladı. Sevk memurlarının amiri ise sakindi, yükselen öf-

keden etkilenmiş görünmüyordu. *Nasıl*, diye sordu. *Oraya nasıl ineceksin? Sevk hattıyla mı?*

Sustu, hiç acele etmeden, bunu söyleyen adamı baştan aşağı süzdü. Hattın sadece otuz kilo yük taşıyabildiğini hepimiz biliyorduk.

Halat senin ağırlığına dayanamayıp kopar ve o zaman gerçekten açlıktan ölürüz. Belki oğlun gider, ha? Belki bekçiyle pazarlık yapmaya onu gönderirsin? Oğlun kaç yaşındaydı, sekiz oldu mu?

Adam, memuru öfkeyle süzdü; küçük oğluna ne kadar düşkün olduğunu bütün köy biliyordu. Memur bu bakışlara aldırmadan devam etti.

Hımm, eğer kendini ya da sevdiklerini sepette tehlikeye atmak istemiyorsan uçurumdan da inebilirsin tabii.

Memur büyükçe bir taş aldı, sarp kayalıklardan aşağı yuvarladı. Taşın kayalara çarpmasını ve irili ufaklı başka taşların da onun peşinden aşağı yuvarlanmasını izledik. Peşine taktığı taşlardan bazıları kendisinden kat kat büyüktü. Taşlar göremediğimiz derinliklere yuvarlanırken kalkan toz, bizim burnumuza kadar geldi. Kayalık yamacın tehlikelerini tüm köy biliyordu, bu gerçek senelerdir kim bilir kaç kez kayıtlara geçmişti. Yine kayıtlara göre, işitme duyusuna sahip olan atalarımızdan bazıları, heyelanın nereden geldiğini bir şekilde anlayabildikleri için zaman zaman uçurumdan inmeye kalkışmıştı ama onlar bile yamaçtan inmenin çok tehlikeli olduğunu söylüyor, uçurumdan çekiniyorlardı.

Gerçi o zaman da, daha sorumluluyla yüz yüze konuşma fırsatı bile bulamadan, düşen taşların altında kalıp ezilme riskin var. Evet, hâlâ aşağı inmek isteyen var mı, diye sordu sevk memuru etrafına bakınarak. Doğal olarak kimse cevap vermedi.

İşinizin başına dönün. Daha fazla metal çıkarın ki sorumlunun söylediği gibi sistem işlemeye devam etsin.

Kalabalık yavaş yavaş dağıldı, Zhang Jing'le ben de dâhil olmak üzere hepimiz işlerimizin başına, görev yerlerimize doğru yürüdük. Yolda bu sistemi, sorumlunun söylediğini yapmaktan başka şansımız olmadığını düşündüm. Hayatlarımız sorumluya bağlıydı. sorumluya ve sevk hattına. Bu adil bir sistem miydi? Yoksa zorba bir sistem mi?

Nihayet madenlerin önüne geldik. Yollarımız burada ayrılıyordu. Zhang Jing bana el salladı ve madenin karanlık ağzında gözden kayboldu. Onun arkasından bakarken kalbim sıkıştı. Bir süredir görevi, işçilerin madenin içinde çalışmasını gözlemlemektir. Tehlikeli bir derinliğe inmediğini bilsem de onun için endişelenmeden edemiyordum. Sonuçta maden ocağına giriyordu ve madenlerde kazalar olurdu. Elimde olsa onunla yer değiştirirdim ama ustalar buna asla izin vermezdi.

Bana verilen yeni görev ise, madenin hemen önünde gözlem yapmaktır. Artan kazalar ve yiyeceğin azalmasından duyulan rahatsızlık yüzünden ustalar madenin önünde de bir çift göz bulunmasına karar vermişti. Görevim, madencilerin ruh hâlini gözlemlemek, ocağın önünde olan biten

her şeyi ve çıkarılan metal miktarını kayıt altına almaktı. Bundan önceki görev yerim köy merkezine kıyasla burası genelde daha sakindi.

Girişin yanındaki ağacın köküne oturdum. Burası rahattı ve hem madenin girişine hem de bugün Zhang Jing'le yürüdüğümüz ormanlık patikaya bakıyordu. Patikanın biraz ilerisinde, pembe damarlı beyaz dağ orkideleri gördüm; nihayet açmışlardı. Fincan şeklindeydiler ve yeşillerin arasında pembe-beyaz renkleriyle çok güzel görünüyorlardı. Bu yükseklikte çiçekler çok seyrek açardı, bu yüzden orkidelere dalıp gittim. Eğer onların resmini yapmama izin verilseydi nasıl yapacağımı düşünerek her bir detaylarını ezberledim. Derken daha çılgın hayallere daldım. Tarlalar dolusu orkideler hayal ettim ve pembe bir halıyı andıran bu manzarayı hayalimde resmetmeye koyuldum.

Böyle dalıp gitmişken, madenin girişindeki bir hareket beni gerçek dünyaya geri döndürdü. Bir an gerçekten zamanı unuttuğumu ve madencilerin öğle yemeği molasına çıktıklarını sandım. Asıl gözlemlemem gereken onlardı. Ama hayır, daha öğlen olmamıştı, dışarı iki erkek çıkmıştı sadece. Biri genç, diğeri yaşlıydı ve girişin yan tarafında gözden uzak bir noktada oturduğum için ikisi de beni fark etmemişti.

Genç olan Li Wei'di. Aynı gün içinde onu ikinci kez görünce yüreğim ağzıma geldi. Hayatlarımız öyle farklı yönlerde gitmişti ki artık çok seyrek karşılaşıyorduk. Yaşlı adam ise Li Wei'in babası Bao'ydu. Ona şöyle bir bakmak

bile, ömrü boyunca madende çalıştığını anlamaya yeterdi. Bunca yıl hayatta kalmasını sağlayan güçlü bir beden ve güçlü bir karakterin yanı sıra ödediği bedeller de apaçık ortadaydı. Eskisi gibi dik durmuyordu, beli bükülmüştü ve koyu renk gözlerindeki kararlı ifadeye rağmen yılların yorgunluğu, bitkinliği neredeyse elle tutulacak kadar somuttu.

İkisini izlerken, Li Wei'e bakarak Bao'nun, gençliğinde nasıl olduğunu görebiliyordum. Li Wei hâlâ güçlüydü ve onda babasındaki bitkinlikten eser yoktu. Tüm madenciler gibi o da siyah saçlarını tepede sıkı bir topuz yapmıştı ama topuzdan kurtulan birkaç tel şimdi terli yüzüne yapışmıştı. Seneler önce ikimiz de çocukken beni enkazdan kurtardığı gün olduğu gibi yine teninde ve kıyafetlerinde ince altın tozları parlıyordu. Güneş ışınları Li Wei'in üzerinde dans ederken göğsüm özlemle sıkıştı.

Bao başını çevirince alnından sızan kanları gördüm. Li Wei, babasının kolunu bıraktı, onun tek başına ayakta durabileceğinden emin olduktan sonra yanında getirdiği küçük bez çantadan bir şeyler çıkarıp yarayı temizlemeye koyuldu. Elleri, boyundan ve cüssesinden umulmayacak kadar hızlı ve becerikli ama dokunuşu bir o kadar hassas ve nazikti. Kısa süre sonra yaşlı adamın yarası temizlenmiş ve bandajla sarılmıştı.

Bu böyle devam edemez, dedi Li Wei işini bitirdiğinde. Ölebilirdin.

Ama ölmedim, diye karşılık verdi Bao. Her şey yolunda.

Li Wei, babasının alnını işaret etti. *Hiçbir şey yolunda değil. Eğer son anda yetişmeseydim çok daha kötü yaralanabilirdin. Madende çalışmaya devam edemezsin.*

Bao inatla çenesini kaldırdı. *Çalışabilirim ve çalışacağım. İşimi yapacak kadar görüyorum hâlâ. Önemli olan da bu.*

Mesele iş değil. Li Wei sakın kalmak için büyük bir çaba harcıyor gibi görünse de gözlerindeki paniği saklamayı başaramıyordu. Mesele sadece senin hayatın bile değil. Ocağa inmeye devam ederek diğer insanların hayatını da tehlikeye atıyorsun. Vazgeç artık şu gururundan ve işi bırak.

Elimde kalan tek şey gururum, dedi Bao. Hepimizin elinde kalan tek şey o. Diğer her şeyimizi aldılar. Yiyeceklerle ilgili son gelişmeden haberin var mı? Şimdi tayın daha da azalınca aşağıda bana her zamankinden daha çok ihtiyacınız olacak. Ve ben de orada olacağım. İşimin başında. Gidip köy meydanında dilencilerle oturamam. Ayrıca da babana ne yapıp yapamayacağını söylemek sana düşmez, evlat.

Li Wei gönülsüzce başını eğdi ama bunu sadece saygısından yaptığı, yoksa babasının sözlerini hâlâ onaylamadığı belliydi. Fakat Bao için bu kadarı da yeterliydi, dönüp içeri girdi ve oğlunu dışarıda yalnız bıraktı.

Nefesimi tuttum. Baba oğul arasındaki bu konuşma, Zhang Jing'le ikimizin bu sabah yaptığımız konuşmanın başka bir versiyonuydu. Bao da kör oluyordu.

Babası gözden kaybolduğunda Li Wei maden girişinin yanındaki ağacın gövdesine bir yumruk indirdi. Çocukken de böyle tepkiler verdiği olurdu. İçinde tutamadığı hislerin

patlamasının sonucuydu ve genellikle zararsızdılar. Fakat bu kez, eli ağaca değdiğinde kanlar fışkırdı ve şaşkınlıkla geri çekildi. O ağaca bazen duyurular asılırdı, eli eski bir çiviye denk gelmiş olmalıydı. Hiç düşünmeden ayağa fırladım, babasının alnı için getirdiği bez çantayı yerden aldım.

Ne yapıyorsun, diye işaret etti, elinden damlayan kanlara rağmen. Yüzündeki şaşkınlığa bakılırsa beni daha önce fark etmemişti.

Ne yapıyorsa benziyorum, diye karşılık verdim. *Kıpırdama*.

Beni şaşırttı ve daha fazla itiraz etmedi, eline bakabilmem için sabit durdu. Sağ elindeki kesik, bir madenci için çok tehlikeli olabilirdi. Neyse ki yarayı temizlerken kesiğin pek derin olmadığını gördüm. Tavus Kuşu Meclisi'nde zaman zaman ellerim kâğıttan kesilirdi, o zaman da çok kan çıkardı ama kesik hiç derin olmazdı; bu da ona benziyordu. Öte yandan eski bir çivi elbette kâğıttan daha tehlikeliydi, bu yüzden kesiği suyla yıkayıp kanları temizledikten sonra da içim rahat etmedi, ya enfeksiyon kaparsa diye panikledim. Böylece oturduğum ağaç köküne koştum, kendi küçük bel çantamla geri gelip içindeki toz boya paketlerini karıştırdım. Nihayet aradığım sarı boyayı bulunca kesiğin üzerine biraz bundan döktüm, ancak ondan sonra temiz bir kumaşla elini sardım. Sarma işi bitince son bir kez eline baktım, avucumdaki elini çevirdim... Tam parmaklarını benimkilere doluyordu ki geri çekildim.

Bu neydi, diye sordu Li Wei ben sarı boyayı çantama geri koyarken.

Özel bir boya. Bu boyayı, tıbbi amaçlarla da kullanılan bir kökten yapıyoruz. Ustamın onu bir keresinde bir yaraya döktüğünü görmüştüm. Enfeksiyonu engelliyor, diye açıkladım. Ne kadar değerli olduğunu, sırf onu gözlem yerine yanımda getirdiğim için bile azar işitebileceğimi söylemedim. Ustaların envanter sayımı yapmasına daha vardı, elimdeki sarı boya miktarının azalmasına o zamana dek ikna edici bir açıklama bulmayı umuyordum.

Müdahale ettiğin için başın belaya girmez mi, diye sordu Li Wei. Bir madencinin yarasını sardın.

Bu sözler beni afallattı. Her şey öyle hızlı olmuştu ki ne yaptığımı düşünmemiştim bile. Oysa en önemli kuralımızı çiğnemiş, sadece gözlemlemem gerekirken olaya dâhil olmuştum. Ustalardan ya da çıraklardan biri bunu öğrenirse başım ciddi belaya girerdi.

Girerse girer, dedim sonunda. Yapmak istedim, yaptım. Kendi kararlarımı kendim veririm.

Ben öyle hatırlamıyorum... Derken bunun ne kadar haince olduğunu fark etti. *Özür dilerim.* Elleri bir an tereddüt etti, sonra sordu: *Sanırım babamın durumunu rapor etmek zorundasın? Kör olduğunu?*

Bu doğrudu. Teknik olarak görevim, gözlemlediğim her şeyi bildirmektir ve buna baba-oğul arasındaki tartışma da dâhildi. Li Wei'e bakınca, bu onu çok üzse de içten içe babasının durumunu bildirmemi istediğini gördüm. Böylece bu ağır sorumluluktan kurtulacak, Bao madenden -ve tehlikeden- uzaklaştırılacaktı. Ama sonra aklıma yaşlı

adamın, gururundan başka bir şeyi kalmadığına dair sözleri geldi. Sonra Zhang Jing'i, yakalanmaktan nasıl korktuğunu hatırladım. Yavaşça başımı iki yana salladım.

Hayır, bunu rapor etmeyeceğim. Devam etmeden önce bir an tereddüt ettim. Ve sen de ona bu kadar yüklenme bence. Tüm ömrü boyunca yaptığı şeyi yapmaya çalışıyor. Bu çok soylu bir davranış.

Li Wei bunu söylediğime inanamıyormuş gibi beni süzdü. *Soylu mu? Bu yüzden aşağıda ölüp gidecek.*

Köyümüze hizmet ediyor, diye ısrar ettim.

Hizmet mi, diye tekrarladı Li Wei öfkeyle. Biz köleyiz. Diğer insanların karnı doysun diye kendi hayatlarımızı ve düşlerimizi bir kenara bırakıp köle gibi çalışıyoruz! Tüm köyün ümitleri ve korkuları bizim omuzlarımızda. Biz çalışmazsak herkes açlıktan ölür. Bu hizmet etmek değil. Ve kesinlikle soylu da değil. Bu sadece çaresizlik demek, başka seçeneğimiz yok demek. Kapana kısılmak demek. Tutsak olmak, köle olmak demek! O kadar uzun zamandır ressamlarla birlikte ki geri kalanımız için hayatın nasıl olduğunu unutmmuşsun.

Haksızlık ediyorsun, dedim. Ben de öfkelenmiştim. Bizim yaptığımız işin köyün geleceği için ne kadar hayati olduğunu biliyorsun. Ve tabii ki madenciler için nasıl olduğunu biliyorum. Yaptığım işin özü bu. Herkesi gözlemlemek.

Gözlemlemek ile yaşamak aynı şey değil. Li Wei öfkeyle ağaç kökünü işaret etti. Bütün gün bir köşede oturup güvenli bir mesafeden insanları yargılıyorsun. Bizi izlediğin için bizi

anladığını varsayıyorsun. Ama anlamıyorsun. Eğer anlasaydın asla...

Cümlesini bitirmedi, onun yerine ben tamamladım: *Ne yapmazdım? Kendim için daha iyi koşullar istemez miydim? Kız kardeşimle beni o viranelikten kurtarıp bize onurlu ve konforlu bir hayat sağlayan bir pozisyonu kabul etmez miydim? Yeteneklerimi kullanmamı sağlayan bir pozisyonu? Daha iyi bir hayat istememin nesi yanlış, söyler misin?*

Birkaç saniye boyunca konuşmadan bana bakmakla yetindi. *Peki öyle mi oldu, Fei,* diye sordu sonra. *Daha iyi bir hayatın mı oldu?*

Uzun yaz günlerinde tembelce çimenlere uzanıp el ele geleceğimizi konuştuğumuz günler aklıma geldi. O zamanlar ressamların ayak işlerini yapıyordum sadece. Bana resmi olarak çıkraklık önerilene kadar köydeki konumum değişmemişti, ancak ondan sonra bir madenci kızı olmaktan Chen Usta'nın halefi mertebesine terfi etmiştim. Annemizle babamız yeni ölmüştü, Zhang Jing'le yıkık dökük küçük bir evde yaşıyor, Tavus Kuşu Meclisi'ne kabul edilmek için deneme sürecinden geçerken, yiyecekten aldığımız en düşük payla hayatımızı sürdürüyorduk. Ustalar benim yeteneğimden o kadar etkilenmişlerdi ki, benim kadar yetenekli olmamasına rağmen Zhang Jing'i de okula kabul ettiler. Böylece hayal edebileceğim her şeyi kavuşmuştum. Bir şey hariç. Ressamlar sadece ressamlarla evlenebilirdi.

Daha iyi bir hayatın oldu mu, diye tekrarladı Li Wei.

Pek çok açıdan, dedim sonunda ve gözlerinde bir anlığına beliren acıyı görünce her şeyden nefret ettim. Zaten başka ne yapabilirdim ki? Bu fırsatı değerlendirmem gerektiğini sen de biliyorsun. Her şeyin bir bedeli var. Hayat böyle, Li Wei. Hep böyleydi, hep de böyle olacak.

Belki bazı şeylerin değişmesinin vakti gelmiştir, dedi Li Wei.

Öğle yemeği için ocağın girişinden madenciler sökün etmeye başladığında benden uzaklaştı. Kalabalık sonunda onu yutana kadar ona bakmaya devam ettim. Değişmesinin vaktinin geldiğini söylediği şey tam olarak neydi acaba? Bao ve diğerlerini madene hapseden sistem mi? Yoksa Li Wei ile beni ayrı dünyaların insanı yapan kurallar mı?

Derken hepsinin aynı şey olduğunu fark ettim.

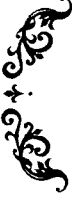
Madenciler küçük gruplar hâlinde öğle yemeklerini yiyip sohbet ederken onları mümkün olduğunca rahatsız etmeden aralarında dolaştım, konuşmaları gözleyip bilgi toplamaya ve Li Wei'in söylediklerini düşünmemeye çalıştım. Böyle yoğun zamanlar, müdahale etmeden gözlemleme ilkesinin en önemli olduğu anlardı.

Oturduğum ağaç köküne geri döndüğümde gördüğüm şeye önce inanmadım, tekrar bakmak zorunda kaldım. Daha önce düz olan yüzeye şimdi biri bıçakla bir şey oymuştu. Krizantemler. Gerçekten çok güzel krizantemler. Oymacılık bizim okulda pek önemsenmezdi ama ressam gözlerimin bu oymadaki estetiği, sadece kitaplarda gördüğüm bu çiçeklerin şahının her bir taç yaprağındaki ustalığı,

detayları es geçmesi mümkün değildi. Çok, gerçekten çok güzel krizantemlerdi ve ne kadar kısa zamanda yapıldığını da düşününce hayranlığım bir kat daha arttı.

İçimi çektim çünkü bunu kimin yaptığını biliyordum. Küçükken Li Wei'le ne zaman bir anlaşmazlık yaşasak özür mahiyetinde birbirimize karşılıklı olarak böyle hediyeler verirdik. Benimki bulabildiğim sınırlı malzemelerle yaptığım resimler olurdu, onunki ise oyma işleri. Sadece bir tek kez, hediyeme karşılık olarak bir hediye almamıştım, o da ona çiraklık pozisyonunu kabul ettiğimi ve evlenemeyeceğimizi söylediğim gündü. O gün büyük bir kavga etmiştik. Sonrasında barışmak için kapısına bir krizantem resmi yapmıştım. Ve hediyem karşılıksız kalmıştı.

Parmaklarımı kökün üzerindeki krizantemlerde dolaştırdım. Son iki yılda kendini bu kadar geliştirmiş olması gerçekten inanılmazdı. Acı tatlı anılar zihnime hücum etti. Sonra istemeye istemeye onları zihnimin derinlerine gömdüm ve gözlem görevime devam ettim.

3. BÖLÜM

ZHANG JING'LE AKŞAM okula dönerken Li Wei ve babası yine aklımdaydı. Kız kardeşimi görmek bana Bao'nun durumunu ve her ikisinin de kör olmaya başladığını herkesten saklamak için nasıl ümitsizce çabaladığını hatırlatmıştı. Böyle daha kaç kişi vardı? Köyümüzden kaç kişi daha yavaş yavaş karanlığa gömülüyor acaba, diye düşündüm.

Akşam atölyesinde o günkü olayları resmetmeye çalışırken işime odaklanmakta zorlandım. Kafam dağılıp duruyordu, gün içinde gördüğüm sahneleri tuvale aktaramıyordum.

Chen Usta çırakların arasında dolaşırken hâlimi fark etti.

Yine mi hayal kuruyorsun, Fei, diye sordu ama yüzü sert değildi. Resmini yapmak yerine yine muhteşem renkler ve manzaralar mı düşünüyorsun?

Evet, diye yalan söyledim, aklımdan geçenleri ona söyleyemeyeceğim için. Özür dilerim, Chen Usta. Bunun bir bahane olmadığını biliyorum.

Güzel şeyleri takdir eden ve güzel şeyler hayal eden seninki gibi bir zihin hiçbir zaman gereksiz değildir, dedi. Ama ne yazık ki burada bir gereklilik de değil. Bizim kaderimiz de bu.

Saygıyla eğildim. *Bu resim kusursuz olana kadar yatmaya gitmeyeceğim.*

Diğer kızlardan çok sonra nihayet ben de yatakhaneye döndüm. Tam yatağıma uzanmıştım ki Zhang Jing'in resmini kontrol etmediğimi hatırladım. Kendi resmim bittiğinde o kadar yorgundum ki baksam da muhtemelen elimden bir şey gelmezdi. Bugüne dair kayda alacağımız daha bir sürü şey vardı, sabah da çalışacaktık, kız kardeşimin işine de o zaman bakardım artık. Çabucak uykuya yenik düştüm ama aradığım huzuru uykuda da bulamadım.

Rüyamda, bu sabah hayalini kurduğum pembe orkide tarlasında yürüyordum. Derken orkideler aniden krizanteme dönüştü. Büyüleyici taç yapraklarına parmaklarımla dokunarak çiçeklerin arasında dolaştım. Sonra aniden çiçek tarlasından çıktım ve kendimi uçurumun kıyısındaki patikada buldum. Yol beni, bu sabah kalabalığın toplandığı sevk istasyonuna götürdü. İstasyonda yine kalabalık toplanmıştı, merakla bekliyorlardı. Fakat bu kez tahta kasanın üstündeki bendim ve köylülere korkunç haberleri benim vermem gerekiyordu. Onlara haberleri anlatırken

ellerim öyle hızlı hareket ediyordu ki tam olarak ne söylediğimi ben bile zor takip edebiliyordum. Tek bildiğim, koşulların daha da kötüleşeceği, ümitlerin daha da tükeneceği karanlık bir gelecekten bahsettiğimdi. Sözlerimi bitirdiğimde cesaretimi toplayıp kalabalığın yüzüne baktım ve karşılaştığım manzarayla irkildim.

Bana boş gözlerle bakıyorlardı, irisleri bembeyazdı. Benim olduğum yöne dönmüş, yüzlerini bana doğru kaldırmışlardı ama beni görmüyorlardı. Herkes kör olmuştu. Herkes. Sadece ben hâlâ görebiliyordum. Köylülerin yüzünü derin bir ümitsizlik kaplamıştı ve hepsi aynı anda ağzını açtı...

Sonrasında olan şey, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Titreşimi andıran bir şeydi ama bir şekilde daha fazlasıydı. Beynimin, var olduğunu bile bilmediğim bir yerine dokunuyordu sanki. Bunu anlatabileceğim bir kelime yoktu, tarif edebileceğim türden bir şey değildi. Köylüler ağızlarını daha da açtı ve bu his daha da güçlendi. Kulaklarım zonkladı. Başım ağrımaya başladı. Derken herkes aynı anda ağzını kapadı ve o his aniden sona erdi. Uzaktaki biri ya da bir şey bana uzanmaya çalışıyormuş gibi göğsümün gerildiğini, göğsümden sanki bir iple çekildiğimi hissettim.

Ve sonra her yer karardı.

Panikten boğulacak gibi oldum, ta ki sadece uyandığımı ve kızlar yatakhaneğinde olduğumu fark edene kadar. Doğrulup yatakta oturdum, nefes nefese etrafıma bakıp

gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Kepenklerin arasından odaya zayıf bir ay ışığı sızıyordu. Nihayet etrafı seçebilecek hâle geldim. Zhang Jing yanımdaki yatakta huzurla uyuyordu ve onun ilerisinde diğer kızlar da kim bilir kaçınıcı uykularındaydı.

Ama bir fark vardı. Gözlerim karanlık odada dolaşırken tuhaf bir his içimi tırmalıyordu. Rüyamdaki o şeyi yeniden yaşıyordum. Titreşim gibi olan ama titreşim olmayan o şeyi yine hissediyordum. Sadece bu sefer daha zayıftı. Başımı ağrıtmıyor, kısa aralıklarla gelip gidiyordu. Zhang Jing'e tekrar baktığımda, hissettiğim şey ile onun göğsünün inip kalkması arasında bir uyum olduğunu fark ettim. Hissettiğim bu şeyin ne olduğunu çözmeye çalışarak bir süre kız kardeşimi izledim.

Bir cevap bulamadım. Tek bildiğim, çok yorgun olduğumdu. Nihayet tekrar yatağa uzandım, ay ışığı gözüme girmesin diye yorganı başıma çektim. O his bariz bir şekilde zayıfladı. İçgüdüsel olarak yastığımla kulaklarımı kapattım. His iyice zayıfladı, o kadar ki nihayet onu yok sayarak uykuya dalabildim. Bu kez rüya görmedim.

Sabah her zamanki gibi uyandırıldık. Holde duran bir hizmetkârın, yatak başlarımızı titreten bir alete bağlı kolu çevirmesiyle. Fakat bugün bir farklılık vardı. Her zamanki titreşime ek olarak tuhaf bir his daha. Büyük bir şokla, dün geceki o şeyin hâlâ devam ettiğini fark ettim. Bu seferki, yatak başım duvara değdikçe ortaya çıkıyordu ve dün gecekinden değişikti. Rüyamdaki kalabalık ağzını

açtığında hissettiğim uzun, rahatsız edici şeye karşılık bu daha kısa ve daha keskindi. Diz çöküp sallanan yatak başına baktım, bende nasıl olup da böyle bir etki yarattığını anlamaya çalıştım. Zhang Jing koluma dokunduğunda korkuyla sıçradım.

Ne yapıyorsun, diye işaret etti.

Bu ne, diye sordum yatağı göstererek. Hayretle bana baktı ve hizmetkârın kolu çevirmeyi bıraktığını fark ettim. Yatağı yavaşça sallayıp yine duvara çarpmasına sebep oldum ve daha hafif olmakla birlikte aynı etkiyi yaratınca şaşkınlıkla hemen Zhang Jing'e döndüm. *Bu ne*, diye sordum yine.

Ne ne, dedi afallamış bir şekilde.

Yatağı bu kez daha güçlü bir şekilde sarstım ve bu kez etki daha güçlü oldu. Fakat Zhang Jing fark etmiş görünmüyordu. Bana giderek daha şaşkın gözlerle bakıyordu.

Fark etmiyor musun, diye sordum.

Kaşlarını çattı. *Yatağın mı kırıldı?*

Diğer kızlar giyinmiş, bazıları çoktan yemekhaneye inmişti. Biz de Zhang Jing'le çabucak giyindik, bir terslik olmadığından emin olmak için birbirimizin cübbesini ve saçlarını kontrol ettik. İkimizin saçları da siyah ve ipek gibiydi, sık sık tokalardan kurtulup dağılıyorlardı.

Yemekhaneye giderken yolda Zhang Jing benim hâlâ bir tuhaf olduğumu fark edince iyi olup olmadığını sordu. Başımı iki yana sallamakla yetindim. Bunun bir sebebi, hissettiğim şeyi tarif edemeyecek olmamdı. İkinci

sebebe ise daha şimdiden konuşamayacak kadar bitkin düşmemdi.

Sabah boyunca gittiğimiz her yerde, yaptığımız her şeyde o yabancı his beni takip etti. Akla gelebilecek her türden şey, farklı formlarda ve yoğunluklarda aynı hissi yaratıyordu. Birbirine çarpan porselen fincanlar. Hizmetkârlar girip çıkarken kayan kapı. Kâselere konan lapa. Yere vuran ayaklar. Öksüren insanlar. Başlangıçta bir sonrakinin nasıl olacağını merak ediyor, etrafımda olan hangi şeyin hangi hissi yarattığını çözmeye çalışıyordum. Fakat sonra başım ağrımaya başladı ve her taraftan gelen uyaranlar arasında yolumu kaybettim. O kadar çoktular ki neyin neden kaynaklandığını artık çözemiordum ve hayatımda ilk kez yemeğimi yemekte zorlandım. Lapamı bitirdiysem, sırf yiyeceğin hayattaki en değerli şey olduğu bilgisi kafama kazınmış olduğu içindi.

Dünün kayıtlarını bitirmek için atölyeye geçtik. Burada o his daha az rahatsız ediciydi ama yok da değildi. Kaligrafi fırçamın ucunun tuvale değmesi bile, belli belirsiz de olsa o hissi yaratıyordu. İşimin bitmesine yakın çok daha güçlü, tüylerimi diken diken eden bir hisle sarsıldım ve panik içinde, buna sebep olan şeye dönüp baktım. Çıraklardan biri boya çanağını düşürmüştü, boyalar ve çanağın parçaları yere saçılmıştı. Çanağı düşüren çırağın hemen yanında çalışanlar dışında, tüm atölyede bu kazayı fark eden tek kişi bendim.

Panğim giderek artıyordu. Dün gece kulaklarımı yastıkla kapatmanın bunu biraz hafiflettiğini hatırladım bir-

den. Ellerimle kulaklarımı örttüm ve sürpriz bir şekilde yine biraz hafifledi. Bu kadarcık bir mola bile çok rahatlatıcıydı ama aklıma gelen bir fikirle kalbim deli gibi atmaya başladı. İki şeyin birbirine çarpmasına kulaklarımın verdiği bu tepki ne olabilirdi? Bu sanki eski yazmalarda tarif edilen o şeye benziyordu... Ses!

Hemen başımı iki yana sallayarak bu fikri aklımdan kovmaya çalıştım. Böyle bir şeyi düşünmek bile saçmaydı. Bu çok gülünç ve imkânsızdı. Aniden kanatlarımın çıkmasıyla neredeyse aynı şeydi.

İyi değil misin, diye işaret etti Chen Usta önümde durup.

Ellerimin hâlâ kulaklarımda olduğunu fark ettim ve hemen aşağı indirdim. *Biraz başım ağrıyor*, diye yalan söyledim. *Önemli bir şey değil*.

Ustam keskin gözleriyle beni birkaç saniye süzdü, ardından dönüp tuvalime baktı. Resimdeki kusurları ben bile görebiliyordum. Chen Usta fırçayı eline alıp hatalarımı düzeltmeye başladığında utancım bir kat daha arttı. Düzeltmeyi bitirdiğinde tekrar bana döndü: *Sen bugün dinlen*.

Şaşkınlıktan gözlerim büyüdü. Bize bunca zamandır işimizin her şeyden önemli olduğu öğretilmişti. Ancak çok ağır hasta olursak yatakta kalıp dinlenebilirdik. Köyün karnını doyurmak için çalışan madenciler bir gün bile izin yapmazdı.

Chen Usta gülümsedi: *Bugün kendinde değilsin. Her hâlimden belli. Sen uzun zamandır gördüğüm en yetenekli*

ressamsın. Uzun süreli bir kırıklıktansa bir gün iş kaybını tercih ederim. Bugün dinlenip kendini toparlarsın, yarın işinin başına dönersin. Mutfaktakilere söyle, sana baş ağrın için çay yapsınlar. Günün geri kalanında dinlen, kütüphaneye falan git.

Ustamın bu büyük iyiliği karşısında eğilip selam vermekten başka yapılacak bir şey yoktu. Bu şekilde kayırılmaktan biraz utanmıştım ama bu durumdayken köyün hengâmesiyle yüzleşmek zorunda kalmayacağım için de inanılmaz rahatlamıştım.

Teşekkürler, efendim, diye işaret ettim.

Kim bilir? Bakarsın bugün senin görev yerine ben giderim, dedi. Eğer ben gidemezsem de nasılsa kız kardeşin oralarda olacak, bugünlük senin yerine o bakar. Böylece madenin o kısmının gözlemlenmesi aksamış olmaz.

Kız kardeşim! Ustam konuşurken içim panikle doldu. Chen Usta burada olduğuna göre diğer ustalar da çoktan atölyeye gelmiş olmalıydı. Zhang Jing'in işine dün gece bakmaya fırsat bulamamış, bu sabah kontrol edeceğime kendi kendime söz vermiştim. Odanın diğer tarafına baktım ve Lian Usta'nın Zhang Jing'in tuvaline doğru yürüdüğünü gördüm. Ümitsizce etrafıma bakıp kadının dikkatini çekecek bir şey aradım, onu yavaşlatıp benim bu arada kardeşimin işine bakmamı sağlayacak bir şey olması için dua ettim. Belki biri bayılırdı ya da bir hizmetkâr yeni bir yiyecek hırsızlığı haberiyle içeri daldı ya da...

Fakat hiçbir şey olmadı.

Lian Usta, kız kardeşimin yanında durdu ve ben çaresiz bir şekilde olduğum yerde donup kaldım. Bunca zaman sonra bugün ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Zhang Jing sakın görünüyordu ama gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Sanırım o da tıpkı benim gibi, Lian Usta'nın öfkeyle ona -ve bana- dönüp onları ne zamandır aldattığımızı sormasına, bizi hainlikle suçlamasına hazırdı. Ama öyle bir şey de olmadı. Lian Usta, kız kardeşimin işini bana bir ömür gibi gelen uzun saniyeler boyunca inceledikten sonra yandaki tuvale geçti. Bunu görünce öyle rahatladım ki az kalsın olduğum yere yığılacaktım.

Gün her zamanki gibi devam etti ve çok geçmeden çıraklar tuvallerini yüklenip köy meydanının yolunu tuttu. Zhang Jing'in işine bakmaya yine fırsat bulamadım. Tek yapabildiğim, gözlerinin iyi olduğu bir gün geçirmiş olması için dua etmektir. Kız kardeşime uzaktan el salladım ve Chen Usta'nın talimatına uyarak mutfağa gittim. Ustaların ve çırakların mutfakta bir şeyler yemesi çok enderdi. Çayımın demlenmesini beklerken yanımdan koşturarak geçen hizmetkârlar yine de bana eğilerek selam vermeyi ihmal etmiyordu. Üzerlerindeki yağ ve is lekeli kıyafetler, madencilerin giydiklerinden sadece bir nebze daha iyi durumdaydı. Aşçılardan biri demir çaydanlığı tezgâha koyduğunda olan şeyle irkildim, dişlerimi sıktım.

Nihayet yaşlı bir hizmetkâr bana bir fincan şifalı çay getirdi. Saygısı gereği göz temasından kaçınarak bu çayı içip yatağa gitmem gerektiğini açıkladı. Eğer altı saat sonra baş

ağrım hâlâ geçmemiş olursa mutfağa geri gelecektim ve bana bir fincan daha çay yapacaklardı. Yaşlı kadına teşekkür edip çayı aldım ama yatakhaneye gitmedim.

Bunun yerine okulun kütüphanesinin yolunu tuttum. Arada bir durup çayımı dikkatle yudumlayarak yürüyordum. Hiçbir şekilde akla mantığa sığmasa da, hissettiğim şeyin ses olabileceğine dair içime şüphe düşmüştü bir kere. Bu yüzden kütüphaneye gidip araştırma yapmaya karar vermiştim. Bana ne olduğunu anlamak için tek şansım buydu. Birine anlatıp yardım istemek de bir seçenektir ama o seçeneğin ucunda deli diye damgalanmak da vardı.

Çayımı bitirip kütüphaneye girdim ve en eski ruloların durduğu bölüme yöneldim. Burada atalarımızın hâlâ duyabildiği dönemden kalma yazmalar vardı. Zamanında derslerde bunları okumuştuk; şimdi özellikle bir yazarı yeniden okumak istiyordum. Feng Jie diye bir kadın yazardı. İlk okuduğumda yazdıkları bana pek bir şey ifade etmemişti ama şu anda belki de tek ümidim oydu.

Feng Jie işitme duyusunu en son kaybedenlerden biriydi. Kütüphanede ondan kalma üç parşömen rulosu vardı. Onları alıp masaya oturduğumda şükürler olsun ki baş ağrım biraz hafiflemişti. İlkini okumaya başladım.

Keşke daha bilgece şeyler yazabilseydim. Başımıza gelen bu büyük trajedinin sebepleri hakkında fikirler ileri sürebilseydim. Ne yazık ki bu konuda hiçbir fikrim yok.

Durup bunu bir düşündüm. Hayatım boyunca, insanlarımızın işitme duyusunu kaybetmesinden büyük bir tra-

jedi olarak bahsedildiğini duymuştum. Yine de ben bu olaya hiç bu şekilde bakmamıştım. İşin aslı bu konuyu uzun boylu düşünmemiştim bile. Ne de olsa hiç bilmediğiniz bir şeyin eksikliğini çekemezsiniz.

Feng Jie şöyle devam ediyordu: *Benden çok daha bilge insanlar, işitme duyumuzu neden kaybettiğimizin cevabını aradılar ama bir sonuca ulaşamadılar. Onların başaramadığı bir şeyi başarmayı beklemiyorum. Bunun yerine ben bu kayıttaki sesi anlatmak istiyorum. Zira korkarım gelecek kuşaklar sesin nasıl bir şey olduğunu bile bilmeyecek. Şimdiden, sağır doğan çocuklar sesi bilmiyor ve hâlâ işitme duyusuna sahip birkaçımız onlara sesi tarif etmeye çalıştığında anlamakta zorlanıyor. Her geçen gün benim işitme duyum da giderek zayıflıyor. Sesler giderek zayıflıyor, giderek daha boğuk bir hâle geliyor. Yakında benim dünyam da tam bir sessizliğe gömülecek.*

Bu yüzden sesi hiç bilmeyenlere sesi tarif etmek istiyorum ki sesle ilgili bu kelimeler kaybolmasın ve işitme duyusundan mahrum olanlar bunun nasıl bir şey olduğunu mümkün mertebe anlayabilsin. Ve eğer bir gün ses geri dönerse, sesle ilgili kelimeleri unutanlara bu yazmalar rehberlik edebilsin.

İşte ben de tam bu yüzden buradaydım. Bu yazmayı ilk okuduğumda sesin geri dönmesi fikri o kadar saçma gelmişti ki bir şekilde aklımda kalmıştı. Ve şimdi...

Feng Jie'nin yazması seslerin detaylı bir listesiyle devam ediyordu. Bunları okumak, yabancı bir dili anlamaya ça-

lışmak gibiydi. Bazı kelimeleri tarif etmek için kullandığı kelimeleri bile anlamadığım oluyordu.

Küçük bir çan çaldığında, sesi yüksek ve hoştur, nettir ve genellikle kısa ve keskindir. Bir derenin yavaşça çağlaması gibi hafif bir çınılamadır. Büyük bir çan çaldığında ise ses derin ve ağırdır. İçinizde yankılanır ve tüm vücudunuzda hissedebileceğiniz titreşimlere sebep olur.

Islık, büzdüğünüz dudaklarınız arasından hava üflediğinizde çıkan sestir. Tiz ve eğer hava akımını belli bir melodi oluşturmak için kesip yeniden başlatmıyorsanız genellikle sürekli bir sestir. Islık aynı zamanda kuşların şakımasının temelidir ama kuşların bu yolla çıkardığı sesler, söyledikleri şarkılar bizimkilerden kat kat fazladır.

Tüm bu yeni terimleri aklımda tutmak, onlara anlam verebilmek için kafamı zorluyordum. Yüksek ses. Keskin ses. Çağlama. Çınlama. Derin ses. Yankı. Islık. Melodi. Şakıma. Cıvıltı. Şarkı.

Üç parşömenin tamamı bunlarla doluydu ve elimden geldiğince bu yeni kavramları hazmetmeye çalıştım. Sonra sırf şu kısacık sabah boyunca olanları yeniden gözden geçirdim. Yatak başım duvara güm güm çarpıyordu. Zhang Jing'in nefesleri alçak sesliydi. Atölyede kâse yüksek sesle parçalanmıştı. Demir çaydanlık, tezgâha güm diye konmuştu. Ya da bam diye. Farkı neydi ki?

Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde başım tekrar ağrımaya başladı. Bu seferki ağrının sesle bir ilgisi yoktu, okuduklarımı kafama yazma gayretimdendi. Yeni kavramı-

ları ezberleme ümidiyle üç parşömeni de defalarca okumuştum. Fakat anlatılan bazı şeyler bana o kadar yabancıydı ki ezberlemenin faydası yoktu. Yine de okuduklarım içimi rahatlatmıştı. Böylece bu yabancı hissi, bildiğim kelimelerle açıklayabilir hâle gelmiştim.

Bir şey dikkatimi çekti. *Bir ses...* diye düşündüm doğru terminolojiyi kullanma gayretiyle. Bu ses ne çok yüksekti ne de alçak. Acaba orta ses diye bir şey var mıydı? Feng Jie böyle bir şeyden bahsetmemişti.

Ses, kütüphanenin kapısından geliyordu. Kapı açıldı ve Chen Usta içeri girdi. Önümdeki parşömeni çabucak ileri ittim ve önünde eğilmek için ayağa fırladım. Bana kütüphanede oyalanabileceğimi o söylemişti ama ya ne araştırdığımı sorarsa diye çekiniyordum.

Daha iyi misin, diye sordu.

Evet, efendim, dedim. Bugünü dinlenerek geçirmeme izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim.

Yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifade belirdi ve boğazından yumuşak bir ses yükseldi. Bu acaba Feng Jie'nin kullandığı hangi kelimeye karşılık geliyordu? Kahkaha? Kıkırdama?

Gerçi duyduğum kadarıyla pek dinlenmemişsin, dedi Chen Usta. Hizmetkârlar senin bütün günü burada geçirdiğini söyledi. Bugün izin günün olmasına rağmen çalışmışsın.

Eğleniyordum, efendim, dedim. Böylece asıl maksadımı saklamayı umuyordum. Ciddi bir okuma yapmadım.

Senin yaşındayken ben de boş zamanlarımı burada geçirirdim. Chen Usta bir parşömen alıp açtı, üzerindeki hayal ürünü yaratıkların çizimlerine bir an keyifle baktıktan sonra parşömeni aldığı yere geri koydu. Bunlara bakmaya doyamazdım. Bu yaratıklarla hayalimde maceralara çıkardım. Anka kuşları, ejderhalar, pixiu'lar...

Aklıma o eski masal geldi. Atalarımızın işitme duyusunu kaybetmesinin ardında pixiu'ların olduğunu anlatan bir hikâye yok muydu, diye sordum. Hayal ürünü yaratıklarla ilgilenmiyordum aslında ama Chen Usta belki sesle ilgili işime yarayacak bir şey söyleyebilirdi. Ustam hâlâ gülümseyordu, başını salladı.

Doğru. Öyle bir masal vardı. Annem anlatırdı. Efsaneye göre çok eskiden köyümüzde pixiu'lar dolanırmış. Sonra bir gün dinlenmeye karar vermişler ve huzur içinde uyuyabilsinler diye dağımızdaki tüm sesleri beraberlerinde götürmüşler.

Saçma bir açıklamaydı ama diğer açıklamaların pek çoğundan daha saçma da değildi. Seneler içinde, işitme duyumuza kaybetmemizle ilgili pek çok hikâye ortaya atılmıştı ve bunların çoğu ilahi adalet temalıydı. Chen Usta'nın sesin kaybolması hakkında daha fazlasını söylemesini umarak bekledim ama ustam kendi düşüncelerine dalmış görünüyordu ve anladığım kadarıyla kaybolan seslerden ziyade pixiu'ları düşünüyordu.

Hep bir pixiu resmi yapmak istemişimdir, dedi. Kanatlı aslanlar şeklinde. Hayal edebiliyor musun? Bunlardan bahsettiğimde ustam benim hayal âleminde yaşadığımı söyler, çok kızardı.

Bu itirafa şaşırmıştım. Yüzümdeki şaşkınlığı görünce yine güldü. *Evet, hayallere dalıp giden tek kişi sen değilsin. Bana benim senin yaşındaki hâlimi hatırlatıyorsun.* Sustu, yüzündeki ifade aniden ciddileşti. *Bu yüzden şimdi benimle gelmeni istiyorum.*

Chen Usta dönüp kapıya yürüdü, ben de aceleyle peşinden koşturdum. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Bana olanları mı öğrenmişti? Biri beni rapor mu etmişti? Okulun koridorlarında ustamın peşinden yürürken bu korkunç düşünceyle kalbim sıkıştı. Aslında bir yanımda, bu sırrın ortaya çıkmasına sevinliyordum. Feng Jie'nin yazmalarında sesle ilgili bir sürü bilgi olsa da, nesiller sonra işitme duyusunun nasıl ve neden geri dönebileceğine dair tek satır yoktu. Bildiğim kadarıyla bu konuda başka kayıt da yoktu çünkü böyle bir şey hiç yaşanmamıştı.

Chen Usta beni ustalara ayrılmış olan küçük odaya soktu. İçeride Zhang Jing, Lian Usta'nın karşısında ayakta dikiliyordu, diğer ustalar ise onların hemen arkasında oturuyordu. Kız kardeşime baktığım anda bunun benimle bir alakası olmadığını anladım

Lian Usta beni gördüğüne şaşırmıştı. *Fei burada ne arıyor?*

Onun da burada olması gerekir diye düşündüm, diye cevap verdi Chen Usta.

Bunun onunla bir ilgisi yok, dedi Lian Usta.

Zhang Jing'in hayattaki tek akrabası benim, diye araya girdim, bu yaptığının büyük bir saygısızlık olduğunu bile bile. *Eğer başı beladaysa bunu bilmem gerekiyor.*

Lian Usta'nın yüzünde zafer kazanmış gibi bir ifade belirdi. *Kör olmak üzere olduğunu sen biliyordun, değil mi?*

Buna cevap vermedim.

Ressamlar arasında bir köre yer yok, dedi Lian Usta, Zhang Jing'e bakarak. Artık çırağımız değilsin. Hemen eşyalarını topla ve okulu terk et.

Zhang Jing konuşacak hâlde değildi. Yüzü öyle solgundu ki bayılmasından korktum. İlk içgüdüm yanına koşup onu teselli etmektir ama bunun yerine Lian Usta'ya doğru bir adım attım.

O daha kör olmadı!

Arkada oturan ustalar, Zhang Jing'in yaptığı resimleri inceliyordu. *Şunlara baksanıza. Hâlâ yetenekli. Kör olan biri bunları yapamazdı.*

Yeterli değiller, diye itiraz etti Lian Usta. Kusursuz değil. Bir süredir onun hatalarını düzeltiyordun, değil mi? Kayıtların kusursuz olması gerekiyor ve bunun için de keskin gözlere ihtiyaç var.

Belki iyileşir, diye ısrar ettim. Lian Usta'nın yüzü inanmazlıkla buruştu ve boğazından bir ses geldi. Bu sesi sevmeydim. Kaba ve çirkin bir sestti.

Kimsenin görüşü zamanla düzelmedi, dedi Lian Usta. Bunu hepimiz biliyoruz. Sen şükret ki madende çalışabilecek kadar görüyor hâlâ. En azından bir süre daha köyümüze hizmet edebilecek. Dilencilik yapmaktan iyidir.

Gözümün önüne meydandaki dilenciler geldi ve aralarında Zhang Jing'i görür gibi olunca içim bulandı. Öte

yandan madende çalışması da daha iyi değildi. Li Wei'le babasının konuşmalarını izlemiştim, gözleri zayıf birinin madende çalışmasının ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordum. Hem madende çalışsa ve başına bir şey gelmese bile, madencilerin tayını bizimkinin yanında çok azdı. O zavallı hizmetkâr, bu yüzden ailesine bizim mutfağımızdan yemek çalmıştı.

Onu buradan göndermeyin, dedim aniden tüm ustalara. Hizmetkârlardan biri eksildi, değil mi? Dünkü hırsızlık olayından sonra? O işi Zhang Jing'e verin. Lütfen. Giden çocuğun işini layığıyla yapacak kadar gözleri görüyor.

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum aslında. Hizmetkârların ne iş yaptığını daha önce hiç düşünmemiştim. Düşünmem gerekmemişti. Yine de madende çalışmaktan ve dilencilikten iyi olmalıydı.

Zhang Jing'e baktığımda, gözlerindeki şok bana aynı fikirde olmadığını söylüyordu. İtiraz etmemesi için elimle ona ufak bir işaret yaptım ve ustaların kararını bekledik.

Ustalar birbiriyle bakıştı, sonunda konuşan Chen Usta oldu. *Dün temizlikçilerden birini kaybettiğimiz doğru. Zhang Jing'in bir yere ihtiyacı var ve dün burada bir yer açıldı. Buna talih diyebiliriz, değil mi? Sistemin dengesi?*

Lian Usta bir an tereddüt etse de sonra omuz silkti. *Benim için sakıncası yok.*

Kadının sert yüz ifadesinin ardında, gözlerinden bir anlığına üzgün bir bakış geçti. Zhang Jing'i okuldan kapı dışarı etme kararı belki de zalimlikten değil gereklilikten

kaynaklanıyordu. Lian Usta, kız kardeşimin başına gelenlere üzülüyordu. Ve bu bir şekilde bana kendimi daha kötü hissettirdi, durumu daha kötü yaptı.

Az önce ortaya attığım fikri ancak şimdi idrak ediyordum. Kız kardeşim burada bir hizmetkâr mı olacaktı? Sadece hizmetkâr da değil, bir temizlikçi? O kadar uzun zamandır çırak olarak yaşıyorduk ki bu hayatı artık kanıksamıştım, bu ayrıcalıklarla doğmuşuz gibi geliyordu. Kolay bir iş değildi ama belli bir saygınlığımız vardı. Tuttuğumuz kayıtların köyde düzeni sağladığını, bundan yüzlerce yıl sonra torunlarımızın bizim yarattığımız işlere bakıp onlardan bir şeyler öğreneceğini bilmek insana gurur veriyordu. Biz ölüp gittikten çok sonra bile sanatımız yaşayacaktı. Köydeki herkes bize saygılı davranıyor, sabah mutfakta çayımı beklerken olduğu gibi hizmetkârlar bizimle konuşmaya bile çekiniyor, bize saygıyla hizmet ediyorlardı. Zhang Jing'in onlar gibi ortalıkta çekinerek dolaştığını, ressamlarla göz teması kurmaktan korkarak hizmet ettiğini gözümde canlandırdım. Dahası kız kardeşim yerleri fırçalayacak ve diğer pis işleri yapacaktı.

Zhang Jing'in yüzünde bir an büyük bir ümitsizlik gördüysem de çabucak toparlanıp uygun bir şekilde karşılık verdi, Chen Usta'nın karşısında üç kez eğildi. *Teşekkürler, efendim. Bu büyük bir onur. Görevimi layığıyla yerine getirmek için elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsiniz.*

Göğsüme bir ağırlık oturdu. Onur mu? Bu işte en ufak bir onur falan yoktu ama en azından ben kız kardeşimin

başının üstünde bir çatı, önünde yiyecek olduğunu bilerek uyuyacaktım. Chen Usta elini sallayarak artık çıkabileceğimizi işaret etti. Eğilip son bir kez selam verdik ve odadan çıkıp kızlar yatakhanesine doğru yürümeye başladık.

Merak etme, dedim Zhang Jing'e. Görüşün düzeldiğinde seni yeniden çırak yapacaklarına eminim.

Zhang Jing durdu, başını üzüntüyle iki yana salladı. *Fei, bunun asla gerçekleşmeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Bu zavallı hayatı kabul etmekten başka çarem yok.*

Zavallı mı? Ama içeride minnettar olduğunu söyledin.

Tabii öyle diyecektim, dedi. Sen benim için yalvardıktan sonra senin onurunu onların önünde ayaklar altına alamazdım. Ama kardeşim, buradan başım dik bir şekilde çekip gitmeyi, eski pozisyonumun gölgesinde bir zavallı gibi dolanıp durmaktansa madende çalışmayı tercih ederdim.

Sanki sözlerini doğrulamak istercesine bir hizmetkâr, çırakların dışarıdan taşıdığı tozu, çamuru süpürerek yanımızdan geçti. Süpürgenin kıllarının çıkardığı ses ilginçti ama şu anda öyle üzgün, öyle mutsuzdum ki bunu düşünecek hâlde değildim. Zhang Jing'i düşürdüğüm durumu, kız kardeşimin tepkisini anlıyordum ama sokaklarda bir başına kalmayı nasıl tercih edebilirdi?

Senin için en iyi yer burası, diye ısrar ettim. Burada güvende olacaksın. Karnın doycak. Koruma altında olacaksın.

Evet, bu da bir şey, dedi Zhang Jing. Artık yalan söylemek zorunda kalmayacağım en azından ve gözlerim kötüleşse bile

sanırım uzun süre buradaki işlerin altından kalkabilirim. Tamamen kör olduğumda da kendime bir yer bulurum.

Öyle söyleme, diye itiraz ettim. Düşüncesi bile korkunçtu. Yeter ki biz birlikte olalım. Her şey yoluna girecek.

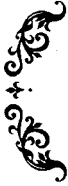
Umarım dediğin gibi olur. Beni kendine çekip sarıldı.

Yata Khaneye girdiğimizde bizi bekleyen bir hizmetkâr-la karşılaştık. *Sana yeni yerini göstermek için geldim, dedi kadın, Zhang Jing'e. Artık hizmetkârların odasında uyuyacaksınız.*

Zhang Jing'in az evvel güçlkle kazandığı soğukkanlılığı anında büyük bir utanca dönüştü ve yüzü kıpkırmızı kesildi. Hizmetkârın söylediklerini gören kızlar ağızları beş karış açık kalakalmış, bizi izliyorlardı. Benimse tek yapabil-diğim, öfkeyle yumruğumu savurmamak ya da bir şeyleri tekmelememek oldu. Ustalardan ricada bulunurken bunu hesaba katmamıştım. Zhang Jing'in okuldaki pozisyonunun değişmesi yetmezmiş gibi şimdi onu benden alıyorlardı. Ben yanında değilken kim onu koruyup kollayacaktı? Annemizle babamız öldüğünden beri hiç ayrılmamıştık. Sadece o bensiz değil, ben de onsuz ne yapacaktım; özellikle de bu yeni ve korkutucu şeyle yüzleştiğim günlerde? Yanımda güvendiğim kız kardeşim yokken, beynimi yiyip bitiren tüm bu ses bombardımanıyla nasıl baş edecektim?

Zhang Jing geri kalan gururunun her bir zerresine tutunarak çenesini kaldırdı ve kızlar bu son gelişmeyi birbirine anlatırken odada yaşanan hareketliliği görmezden gelerek birkaç parça eşyasını topladı. Ona bunun geçici olduğunu

söylemek istedim... Ama hizmetkâr kadın onu yatakhane-
den çıkarırken ne bir şey söyleyebildim ne bir şey yap-
bildim. Zhang Jing kapıdan çıkmadan önce son bir kez
dönüp bana her zamanki tatlılığıyla gülümsedi ve sonra
hayatımda ilk kez tamamen yalnız kaldım.

4. BÖLÜM

O GECE RÜYAMDA, duvarlarına tıpkı ağaç kökündeki gibi krizantemler oyulmuş bir evdeydim. Oymalar çok güzel ve zarıftı ama bir o kadar manasızdı. Bu acayip evde hayranlıkla dolaşırken yine göğsümden çekildiğimi hissettim. Göğsümden çıkan bir iple bir başkasına doğru çekiliyor gibiydim. Çok tuhaftı ama en azından sessiz bir rüyaydı; bütün gün seslerin saldırısı altında işkence çektikten sonra hoş bir değişiklikti.

Yüksek bir ses beni rüyamdan uyandırdı, bunu sık aralıklarla, kısa ve kesik kesik sesler takip etti. Yatakta oturdum, bu yeni sesin kaynağını görmek için etrafa bakındım. Pencereden sabahın ilk ışıkları geliyordu ve gri gökyüzü bana aradığım cevabı verdi. Bu, binaya çarpan yağmurun sesiydi.

Sabah her zamanki işlerimi yaparken midem düğüm düğümdü. Zhang Jing'i hem görmeyi çok istiyor hem bun-

dan çekiniyordum. Yokluğu, içimde asla iyileşmeyecek bir yara gibiydi, yine de onu yeni pozisyonunda görmek beni korkutuyordu. Ona her ne iş verdilerse sabah karşılaşmadık. Önce atölyeye gidip biraz çalıştım, ardından diğerleriyle birlikte kahvaltı yaptım. Sonra her zamanki gibi köy meydanına gittik ve görev yerlerimize dağıldık.

Madenin girişine geldiğimde yağmur dinmişti. Bu ufak da olsa bir teselliydi ama benim içim kız kardeşim için kan ağlıyordu. Yerler hâlâ ıslak, hava kapalıydı. Ağaç köküne oturduğumda elimi krizantemlerde dolaştırdım ve dün geceki rüyamı hatırladım. Kalbimdeki ağırlık bir yana, sabah köye yaptığımız yolculuk boyunca yeni bir sürü sesle karşılaştığım için başım da çok feci zonkluyordu. İlk boş anımda tekrar kütüphaneye gitmiş, işitme duyusunu neyin geri getirmiş olabileceğine dair bir bilgi kırıntısı aramıştım. Fakat şimdi asıl merak ettiğim, bunu nasıl yok edeceğimdi. Atalarımızın niye duymanın harika bir şey olduğunu düşündüğünü, yokluğuna neden bu kadar kahrolduğunu anlayamıyordum. İnsanın beynini tırmalayan, çok rahatsız edici bir histi. Başka hiçbir şeye konsantre olamıyordunuz. Bu kadar çok uyarana ne gerek vardı ki?

Ve daha da kafa karıştırıcı olan, bu niye benim başıma gelmişti? Eski hikâyelerde insanların gruplar hâlinde işitme duyusunu kaybettiğinden bahsediliyordu. Eğer bu duyu nihayet geri geliyorsa, tıpkı gittiği gibi yine gruplar hâlinde geri gelmesi gerekmez miydi? Dün gece yatmadan önce, belki böyle bir haber vardır diye atölyedeki tüm re-

simlere tek tek bakmıştım. Hatta diğer çıraqlara, gün içinde olağanüstü bir şey olup olmadığını, tuhaf bir hikâye duyup duymadıklarını bile sormuştum. Güya dün gözlem yapamadığım için ne kaçırdığımı merak ediyormuşum gibi yapmıştım ama asıl ümidim, benim yaşadıklarımı yaşayan başkaları da olduğunu duymaktı. Böylece onlarla konuşabilirdim ve belki olanlara mantıklı bir açıklama getirebilirdik.

Hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum. Ustalara anlatmalı mıydım? Delirdiğimi düşünürler miydi? Bazen ben bile delirmiş olabileceğimi düşünüyordum. Hissettiğim şey kayıtlarda ses ve işitme ile ilgili anlatılanlarla örtüşüyordu ama belki de hissettiğim şeyler tamamen kendi hayal gücümün ürünüydü. Okuduğum eski bir hikâyenin zihnimin derinliklerinde iz bırakmış olması, şimdi kendini bu şekilde dışa vurması mümkün müydü acaba? Açıkçası bu açıklama, mucizevi bir şekilde işitme duyusunu geri kazanan seçilmiş kişi olmaktan çok daha akla uygundu.

Bu karanlık düşüncelere gömülmüşken bir ses duydum; artık bunun ayakların düzenli aralıklarla yere değmesinin, yürüyen bir insanın sesi olduğunu ayırt edebiliyordum. Başımı kaldırıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Madenin girişinden geliyordu. Ben de ayağa kalktım ve benzer sesler çıkararak girişe yöneldim. Bir grup madenci aralarında bir şey -hayır, bir insan- taşıyarak dışarı çıktı. Önlerinden çekilip onlara yol verdim ve Bao'yu yere yatırmalarını dehşetle izledim. Biri su işareti

yaptı ama diğer adam başını iki yana sallayıp artık çok geç olduğunu işaret etti. Bao'nun gözleri kapalıydı ve şakağında kan vardı. Dünkü yara değildi bu, kan tazeydi. Ve Bao kıpırdamıyordu.

İçim büyük bir üzüntüyle doldu ama buna vaktim yoktu, gözlem görevimi yerine getirmeliydim. Madencilerden birinin omzuna dokundum: *Ne oldu?*

Kadın beni görüp kıyafetimden konumumu anladığında önce aceleyle eğilip beni selamladı, sonra cevap verdi. *Ocaktaki tünellerden birinin çökme tehlikesi vardı, bu yüzden şefimiz oraya girmememiz için girişine bir uyarı levhası asmıştı. Bao levhayı görmemiş.*

Biri kalabalığı yararak bize doğru geldi, onun Li Wei olduğunu görünce yine kalbim hızlandı. Li Wei alnındaki teri silmek için bir an durdu, ardından koyu renk gözlerinde bariz bir endişeyle etrafına bakındı. Yerde yatan babasını gördüğünde koşup yanına diz çöktü. Dünkü öfkesinden eser yoktu, şimdi inanılmaz şefkatliydi. Bao'nun yüzüne nazikçe dokunup ümitle tepki vermesini beklediğini gördüğümde içim ezildi. Yanına koşup onu teselli edebilmek için neler vermezdim ama yerimden kıpırdamadım. Li Wei hepimizin çoktan bildiği gerçeği anladığında teslimiyetle omuzları çöktü. Bao ölmüştü. Derken bu kabullenme yerini acı ve öfkenin bir karışımına bıraktı. Yumruklarını sıkı ve ağzı aralandı.

Çıkan ses, o ana dek duyduğum hiçbir sese benzemiyordu. Aslında neredeyse hiç insan sesi duymamıştım. Ne

de olsa insanların ses çıkarması için bir sebep yoktu, buna gerek duymuyorduk. Sesimizle iletişim kurmaktan asırlar önce vazgeçmiştik. Fakat demek ki bu içgüdü hâlâ orada bir yerdeydi, böyle yoğun duygular söz konusu olduğunda bir şekilde yüzeye çıkıyordu. Daha önce ağladığımda, acıyla inlediğimde kendi çıkardığım titreşimleri duymuştum ama bu sesin neye benzediği hakkında o zaman hiçbir fikrim yoktu elbette.

İşte şimdi neye benzediğini biliyordum. Li Wei'i dinlerken tüylerim diken diken oldu. Feng Jie'nin yazmalarında ki bir bölümü hatırladım:

Çığlık, hissettiğimiz yoğun duygulardan doğan bir sestir. Korku ve şaşkınlık çığlığı tizdir. Kısa veya daha uzun olabilir. Zevkten ve mutluluktan da çığlık atabiliriz, gerçi bu daha ziyade cırlamaya yakın bir sestir. Acı ve öfke çığlığı ise... Bu diğer hepsinden farklıdır. Bu çığlık içimizin derinliklerinden, ruhumuzun en karanlık yerlerinden gelir. Üzgün ya da öfkeliyken çığlık atarız çünkü böyle anlarda bazen hislerimiz kalbimize sığamayacak kadar yoğundur ve onları sese dökerek dışa vururuz.

Li Wei'in attığı çığlıkları dinlerken, Fen Jie'nin ne kadar haklı olduğunu anladım. Bu duyduğum onun kalbiydi. Babasının ölümü karşısında hissettiği derin üzüntü ve öfke kalbine sığmıyordu, bunu hem ilkel hem de hiçbir kelimenin anlatamayacağı kadar yoğun bir şekilde dışa vuruyordu. Çok korkunç ve çok güzeldi, bu ses onun ruhunun derinliklerinden kopup geliyor ve bir şekilde benim ruhuma

dokunuyordu. Annemle babam öldüğünde ben de aynı sesi çıkarmıştım; bunu o zaman bilmiyordum sadece.

Li Wei bir süre sonra kendini toparlamaya çalıştı ve etrafında toplananlara baktı. *Böyle olmamalıydı, diye işaret etti kalabalığa. Madende çalışmaya devam etmemesi gerekirdi. Gözleri artık iyi görmüyordu. Çoğunuz bunun farkındaydınız. Şef biliyordu. Ama herkes bilmiyormuş gibi yaptı. Kaçınız onunla aynı durumdasınız? Çalışmaya devam edebilmek için kaçınız gözlerinizin durumunu saklıyorsunuz?*

Kimse bu soruya cevap vermedi ama sonunda bir adam cesurca konuştu. *Çalışmak zorundayız yoksa aç kalırız.*

Böyle olmasına izin verdiğiniz için böyle oluyor! dedi Li Wei. *Bunun bir parçası olarak bu sistemin devamını sağlıyorsunuz! Sorgusuz sualsiz dağın eteğine metal göndermeye devam ettiğimiz sürece hiçbir şey değişmeyecek.*

Bir kadın öne çıktı. *Çocuklarımın karnının doyması kasabaya metal göndermemize bağlı. Eğer kasabadan yiyecek gelmezse açlıktan ölürlər. Bunun olmaması için gerekirse dişimle tırnağımla çalışacağım. Diğer madenciler de başlarım sallayarak bu sözleri onayladı.*

Ama başka bir yol olmalı, dedi Li Wei. *Eğer gözleriniz zayıfladıysa madene inmeyin en azından. Ocağa inip hem kendinizi hem diğer herkesi riske atmayın. Sonunuz onun gibi olmasın. Babasının kolunu tuttuğunda gözleri yaşlarla doldu.*

Madenciler rahatsızca kıpırdandı ama kimse dönüp gitmedi. Sonunda içlerinden biri anlayışla Li Wei'in omzuna

dokundu. *Artık işe dönmek zorundayız. Baban için rahip yolda. Başın sağ olsun.*

Diğerleri de baş sağlığı dileklerini işaret ettiler ve dönüp madenin girişine yürüdüler. Hemen ardından rahip yardımcıları geldi ve Bao'nun üstünü örtüp onu götürdüler. Gitmeden önce Li Wei'e babasını gün batımından önce tekrar görebileceğini ve sonra cenazenin kaldırılacağını söylediler. Adamlar babasını götürürken Li Wei hiçbir tepki vermedi.

Böylece baş başa kaldık. Li Wei yumruğunu çamurlu toprağa geçirdi, öfke ve acıyla yine bir çığlık attı. Bir kez daha insan sesinin taşıdığı duygu yoğunluğu karşısında afalladım. Bu olay başıma geldiğinden beri ilk kez, sesin gücünü ve atalarımızın bunu kaybetmekten dolayı duyduğu derin üzüntüyü anlar gibi oluyordum. Etrafımdaki tüm sesler -yeniden yağmaya başlayan yağmurun sesinden rüzgârla sallanan yaprakların çıkardığı hışırtıya kadar- aniden yeni bir anlam kazanmıştı. Şimdi tüm bu seslerin dünyayı nasıl güzelleştirdiğini görüyordum. Bunda inanılmaz bir potansiyel vardı. Resimlerimde kullanacağım yeni bir renk keşfetmek gibiydi.

Li Wei ayağa kalktı ve benim hâlâ orada olduğumu gördü. Göz göze geldik. Güçlü ve sağlam duruşu ile yüzündeki çaresiz ifade arasında büyük bir tezat vardı. Teselli edici bir şey söylemem, en azından başsağlığı dilemem gerektiğini biliyordum ama hâlâ o acı çığlıklarının etkisi altındaydım. Li Wei'in sesi, rüyamda kalabalığın haykırılarından sonra

duyduğum ilk insan sesiydi ve benim için çok sarsıcı bir deneyimdi. Ayakta zor duruyordum.

Li Wei gülmeye benzer ama gülmeyle alakası olmayan, tiksiniş gibi alaycı bir ses çıkardı ve dönüp gitti. Onun bu ani gidişiyile büyü bozuldu, kendime geldim. Benim soğuk ve kaba davrandığımı düşünmüş olmalıydı. Ve birden kendimi çok kötü hissettim. Gözlem yerimi terk etmem çok ciddi bir suçtu ama onun bu şekilde çekip gitmesine, babasının ölümünü umursamadığımı düşünmesine izin veremezdim. Anlık bir duraksamanın ardından peşinden koştum. Uçurumun kenarındaki patikada nihayet ona yetiştiğimde omzuna dokundum. Öyle bir hışımla döndü ki bir iki adım gerilemek zorunda kaldım.

Ne istiyorsun, diye sordu. Öfkesinin, acısını ve hayal kırıklığını saklama çabasından kaynaklandığını biliyordum.

Li Wei, baban için çok üzgünüm. Çok üzgünüm, dedim. *Ne hissettiğini anlıyorum.*

Yine gülmeye benzemeyen o gülme sesini çıkardı. *Bundan şüpheliyim.*

Bildiğimi biliyorsun, diye patladım. *Annemle babamı kaybettiğimde sen de oradaydın.*

Evet, biliyorum. Gözlerinde şefkatli bir ifade belirdi, derken öfkesi geri döndü. *Onlar ateşten öldü. Tıpkı annem gibi. Bu farklı. Onların ölümden kaçmak için yapabileceği bir şey yoktu. Babamsa şu anda yaşıyor olabilirdi. Gözleri o hâldeyken hâlâ madende ne işi vardı? Onu her gün madene inerken görmenin nasıl bir işkence olduğunu anlaman müm-*

kün değil. Orası onun için tam bir ölüm kapanıydı. Bunun an meselesi olduğunu biliyordum. Biliyordum! Ama çalışmayı bırakıp dilencilik yapmayı kabul etmedi.

Bunu da anlıyorum, dedim. Zhang Jing... O da kör oluyor. Bir an durdum, bunu nihayet birine itiraf etmenin sonucuyla yüzleştim. Ustalar durumu fark etti. Artık çırak olamayacak. Onu dilencilikten kurtarmak için başka bir şey yapmak, korkunç bir karar almak zorunda kaldık.

Li Wei şimdi hiç kıpırdamadan duruyor, merakla beni izliyordu. *Ne yaptınız?*

Derin bir nefes aldım. Zhang Jing'in kaderini kabullenmekte hâlâ zorlanıyordum. *Tavus Kuşu Meclisi'nde hizmet-kârlık yapacak.*

Li Wei önce bir süre daha şaşkınlıkla bana baktı, derken inanmazlıkla kollarını havaya savurdu.

Korkunç kararınız bu mu? Onu rahat ve güvenli bir işe transfer etmek, hiçbir tehlikeyle karşılaşmadan yine karnının doymasını sağlamak mı? Sen oturup bunu düşündün ve benimle, diğer madencilerle ortak bir yanınız olduğuna mı karar verdin gerçekten?

Çok acı çektiğini, bu yüzden böyle sert konuştuğunu biliyordum. Elimden geldiğince sakince karşılık verdim: *Sevdiğin biri için korkmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi söylemeye çalışıyordum. Hayatın nasıl bir anda tepetaklak olduğunu anladığımı... Bunları yaşayan tek kişi sen değilsin.*

Eskiden olsa yapacağım gibi kollarımı beline dolayıp onu teselli etmemek için yine kendimi zor tutuyordum.

Bunu yapamazdım. Birilerinin görmesi riskini göze alamazdım. Aramızda aşılmaz bir mesafe vardı.

Li Wei öfkesini dizginlemeye çalıştı. *Hayatın değişmiş olabilir ama ben buna tepetaklak olmak demezdim. En azından şimdilik*, dedi. *İşte kimsenin anlamadığı da bu, Fei. Herkes işlerin kötüye gittiğini görüyor, biliyor ama her zaman yaptığımızı yapar, bu şekilde devam edersek sonunda her şeyin yoluna gireceğini sanıyor. Oysa hızla karanlığa ve yıkıma doğru yol alıyoruz. Beni anlıyor musun?*

Tam cevap verecektim ki daha önce hiç duymadığım bir ses dikkatimi çekti. İnanılmaz bir şeydi, keşke yeniden duyabilseydim. Elimde olmadan başımı çevirdim ve sesin kaynağını aradım. Hızla geçen bir mavilik gördüm. Bu bir kaya ardıcıydı. Geçen gün meydanda gördüğüm kuşa benziyordu. Yakınlardaki bir ağacın dalına tünedi, ağzını açtı ve yine o büyümlü sesi çıkardı... Şakıma bu muydu, şarkı mı söylüyordu? Heyecanla kuşun yeniden şakımasını bekledim. Fakat daldan havalandı ve uçup gitti.

Büyülenmiş bir hâlde ardından bakakaldım, ancak ondan sonra Li Wei'e döndüm. Beni izliyordu, gayet anlaşılır bir şekilde kafası karışmıştı. Sonra başını iki yana salladı. *Belli ki konuştuklarımızı umursamıyorsun.*

Hayır, dur. Tabii ki umursuyorum, diye işaret ettim. Fakat çoktan bana arkasını dönmüştü bile. Koluna uzandım, elim çıplak tenine değince gerildi ve dönüp baktı. Gözlerimden bir şekilde kalbimi görmüş olmalı ki bakışları yumuşadı. Elim hâlâ kolundaydı ve rüyada gibi, ara-

mızda sadece birkaç santim olduğunu fark ettim. Aynı anda da bu bana, defalarca el ele tutuşup gelecek hayalleri kurmuş olsak da hiç gerçekten öpüşmediğimizi hatırlattı. En baştan beri aramızda daima bir şey, bir kıvılcım vardı ama ikimiz de bundan bahsetmekten çekiniyorduk, ta ki sonsuza dek ayrılmak zorunda olduğumuzu fark ettiğimiz güne kadar.

Elimi hızla çektim ve aklımdan geçenleri okumamış olmasını umarak birkaç adım geriledim. *Peki sen ne öneriyorsun*, diye sordum. *Karanlıktan ve yıkımdan kurtulmak için sence ne yapmalıyız?*

Birkaç saniye daha bana baktı. Gözlerindeki yoğunluk beni sarıp sarmalarken nefesim kesildi. *Öncelikle sevk hattını durdurmalıyız*, dedi sonunda. *Bizi köleleştiren, böyle zavallı bir duruma sokan hep o sistem.*

Yaşadığım şoku saklayamadım. *Peki ama sistemi nasıl sona erdireceğiz?*

Li Wei uçurumu işaret etti. *Sorumluya giderek. Aşağı inip onunla konuşarak. Ya mantıklı, makul bir adamdır ve hâlimizi anlar ya da bir tirandır ve zaten devrilmesi gerekiyor.*

Sorumluyla konuşmak isteyen ilk kişi değildi, başkalarının da bunu söylediğini görmüştüm ama Li Wei'in gözlerindeki ifadeye bakılırsa bunu gerçekten kasteden ilk kişi o olabilirdi. Ve birden bu düşünce beni dehşete düşürdü. Çırak olmak için ondan bile isteye vazgeçmiş olabilirdim ama en azından yaşadığını, köyde ve güvende olduğunu bi-

liyordum. Böyle delice ve inanılmaz bir şeye kalkışmasına seyirci kalamazdım.

Bunu nasıl yapacaksın, diye sordum. Uçurumdan aşağı mı inmeye çalışacaksın?

Evet, dedi kollarını meydan okur gibi göğsünde kavuşturarak.

Ama bu intihar olur! Çok tehlikeli. Asırlardır kimse denemedi bile. Atalarımız düşen taşların sesini duyamaz olduğundan beri...

Devamını getiremedim, ellerim iki yanıma düştü. Az önce söylediğim şey tokat gibi yüzümde patlamış, başımı döndürmüştü. Tüm hayatım boyunca köyümüz kimsenin uçurumdan aşağı inemeyeceğini kabullenmişti. Bu çok tehlikeliydi çünkü heyelanlar oluyordu ve taşların geldiğini duyacak kimse yoktu. Herkes bunu söyleyip duruyordu ve şimdi ben de papağan gibi aynı şeyi tekrarlamıştım. Fakat şimdi... Uçurumun kıyısında öylece dururken bunun artık doğru olmadığını fark ediyordum. Artık taşların sesini duyabilen biri vardı. Ben. Peki ama bunun gerçekten bir anlamı var mıydı? Bu bir fark yaratmaya yeter miydi?

Li Wei, aklımdan neler geçtiğini bilemeyeceği için bu hâlimi teklifinin bende yarattığı şoka ve korkuya yordu.

İşte bu yüzden asırlardır hiçbir şey değişmiyor, dedi ukalaca. Herkes her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyor. Bu bizi öldürüyor olsa da. Fakat eğer öyle de böyle de öleceksek neden bir fark yaratmayı denerken ölmeyeyim? Kendimi ve herkesi kurtarmak için neden bu riski almayayım? Bir gün fazla ya-

şamak bana artık hiçbir şey ifade etmiyor. Oralarda bir yerde daha iyi bir hayat, bir ümit olmalı.

Ben cevap vermeyince Li Wei bunu yine korkuya yordu ve söylediklerini onaylamadığımı düşündü. Normalde hazırcevap biriydim aslında ama şu son birkaç günde öyle çok şey olmuştu ki. Ve Li Wei'e olanları anlatacak kadar güvensem bile, hissettiğim şeyleri doğru düzgün açıklayabileceğimden şüpheliydim. Tüm bunlar henüz çok yeni ve çok tuhaftı. Dolayısıyla öylece dikilmeye devam ettim.

Bir grup madenci bize yaklaşıyordu. Li Wei gerildi ve onların görmesi için önümde resmi bir şekilde eğildi. *Başağlığı dilekleriniz için teşekkür ederim, çırak*, dedi terbiyeli bir şekilde, ardından dönüp yürüdü ve beni öylece tek başıma bıraktı.

5. BÖLÜM

GÜNÜN GERİ KALANINDA rüyada gibiydim. Yine de yapmam gereken şeyleri yaptım. Görev yerime gittim ve madencilerin vardiyası bitene kadar orada kaldım, ardından resmim için gereken notlarla birlikte okula döndüm. Dışarıdan bakan birine her zamanki gibi görünüyormalıydim. Fakat içimde fırtınalar kopuyordu. Tüm dünyam aniden değişmişti ve bu yeni dünyaya nasıl uyum sağlayacağımı bilemiyordum.

Kız kardeşim artık yanımda değildi. Onun varlığını öyle kanıksamıştım ki bir gün yanımda olmayabileceği aklıma bile gelmemişti. Şimdi ne yaparsam yapayım kendimi yarım hissediyordum. Akşam yemekte yanıma, normalde Zhang Jing'in oturduğu yere başka bir çırak oturdu. Yatakhanede yatağı boştu, örtüler kaldırılmıştı. Fakat yokluğunu en çok atölyede hissettim. Resmim üzerinde çalışırken sık sık kendimi başımı kaldırıp onun eskiden durduğu yere bakarken

yakalıyordum. Ve yerini her boş gördüğümde bir kez daha kalbim acıyla eziliyordu.

Ustalar gelip de bu akşam atölyeden erken çıkabileceğimizi söylediklerinde önce çok sevindim. Ta ki bunun, eğer istersek Bao'nun cenazesine katılabilmemiz için olduğunu anlayana kadar. Gidip gitmemek konusunda kararsızdım. Tabii ki Bao'ya son kez saygılarımı sunmak istiyordum ama durumumun gizemini bir an evvel çözmek de istiyordum.

Bazı öğrenciler atölyede kalıp çalışmaya devam etti. Ben işimi öylece bıraktım. Niyetim kütüphaneye gitmek ve seslerin niye bana -başka birine değil?- geri döndüğünü araştırmaktı. Atölyeden çıkmadan önce yine o günkü tüm kayıtları gözden geçirdim. Görünen o ki tüm köyde bu tuhaf şeyi yaşayan hâlâ sadece bendim.

Fakat cenazeye gitmeyi tercih eden diğerleriyle birlikte koridora çıktığımda Zhang Jing'in koridorun yerlerini sil-diğini gördüm. Bu, onu yeni işini yaparken ilk görüşümdü ve bu görüntü karşısında bir an kalbim duracak sandım. Hizmetkârların soluk renkli üniformasını giymişti ve çıraklar yanından geçerken başını saygıyla yerden kaldırmadı. Gerildim; yanından geçerken biri bir şey işaret edecek mi, yeni işiyle ilgili bir yorum yapacak mı diye bekledim. Kimse bir şey söylemedi. İşin aslı, onu gördüklerine bile şüpheliydim. Bu bir bakıma, aşağılayıcı bir yorumdan bile daha aşağılayıcıydı. Çıraklar için görünmez olmuştu. Onlar için bir hiçti.

Diğerleri gittiğinde onun önünde durdum. Elleri telaşla hareket etti. *Lütfen yapma, Fei. Her şeyi daha da kötüleştireceksin.* Bu ima, onu bu korkunç duruma benim soktuğuma dair yaptığı dolaylı suçlama karşısında irkildim. *Burada güvendesin, dedim. Önemli olan tek şey bu. Ben sadece senin için en iyisini istedim.*

Bir an bana baktı, sonra içini çekti: *Bugün iyiyim. Yarın ve öbür gün iyi olacağım. Ya sonra? Sonrası için kim bir şey söyleyebilir? Fakat bu kadar uzağı düşünmenin bir anlamı yok. Önümdeki günü atlatmaya bakıyorum ve gözlerimi tamamen kaybetmemin mümkün olduğunca uzun sürmesi için dua ediyorum.*

Tam o sırada bir çırak koridora girdi. Çocuk bana kibarca selam verdi, sonra konuştuğum kişiye baktı, tekrar baktı ve hizmetkâr giysileri içinde Zhang Jing'i tanıyınca irkil-di. Derken böyle gözlerini dikip baktığı için mahcup oldu ve hızlı adımlarla bizden uzaklaştı. Zhang Jing'in yüzüne bakınca yaşadığı dehşeti gördüm. Kız kardeşim utançtan yerin dibine geçmişti.

Başka biri daha bizi görmeden önce gitmen gerekiyor, dedi. Durumumuza daha fazla dikkat çekme. Senin konunun hâlâ ailemiz için büyük bir onur.

Üzgünüm, dedim gözlerime dolan yaşlarla. Böyle olsun istememiştim.

Kimse böyle olsun istemezdi, dedi. Her şerde bir hayır vardır, bizim görevimiz onu bulup çıkarmak. Ve Fei, elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum.

Böylece yeniden paspası aldı ve koridoru silerek uzaklaştı. Kendimi berbat hissederek öylece kalakaldım. Gerçekten elimden gelenin en iyisini yapmış mıyım? Ona yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey var mıydı? Kardeşimin sözleri, Li Wei'in bugün patikada söylediklerini hatırlamama sebep oldu. *Bir gün fazla yaşamak bana artık bir şey ifade etmiyor. Oralarda bir yerde daha iyi bir hayat, bir ümit olmalı.*

Ne söylediğini idrak ettiğimde boğazıma bir yumru oturdu. Zhang Jing sırf bir gün daha hayatta kalmak, körlüğü ve dilencilere katılma zamanını bir gün daha ertelemek için kendinden vazgeçmişti. Bu çok korkunç, dehşet verici bir hayattı. Hayat bile değildi.

Kız kardeşim köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda kendimi en yakındaki kapıdan dışarı attım. Kütüphaneye gitme planımı unutmuştum, onun yerine Bao'nun gün batımında köy meydanında yapılacak cenazesine giden gruba katıldım. Kararımı neyin değiştirdiğini bilmiyordum. Önce Zhang Jing'in durumunun, Bao'nun başına gelen trajediyi iliklerimde hissetmeme sebep olduğunu sandım. Fakat cenaze için toplanan kalabalığa katıldığımda, beni buraya getiren asıl sebebi anladım.

Li Wei.

Çok uzun zaman sonra ilk kez, ona baktığımda aklıma çocukluğumuzun rüya gibi anıları gelmedi. İnkâr edemeyeceğim çekiciliği ve ressamlara katılma kararımın sonuçları hâlâ içimi yakıyordu ama bunları bile bir anlığına

unuttum. Şu anda beni ona çeken şey yaşadığı kayıp ve insanlarımızın içine hapsediği duruma duyduğu öfkeydi. Ben de Zhang Jing için aşağı yukarı aynı şeyleri hissediyordum. Ve bugünkü konuşmamızdan sonra benimle tekrar konuşmak isteyeceğinden şüpheli olsam da denemek zorunda olduğumu biliyordum.

Kalabalığın ön tarafında duruyordu, sırtı dik ve yüzü gururlu, neredeyse kibirliydi. Fakat her zamanki gibi gözleri, sert dış görünüşüne ihanet ediyordu. Gözlerinden taşan duyguları gördüm ve kalbim sızladı. İnsanların önünde serinkanlılığını korumak için her bir zerresiyle mücadele ettiğini anlayacak kadar iyi tanıyordum onu. Keşke ona koşabilsem, ellerine sarılabilsen, yas tutmasında ve acısını göstermesinde bir sakınca olmadığını söyleyebilseydim.

Beyaz bir gömlek giyyordu; bunu hiç şüphesiz köy hazinesinden ödünç almıştı. Kayıtlara göre eskiden cenazelerde tüm köylüler beyaz giyerdi. Ama heyelanlarla geçit kapanıp da dağın eteğindeki kasabayla ticaretimiz sınırlanınca kumaş stokumuz giderek azalmıştı. Şimdilerde sadece ölen kişinin ailesi beyaz giyyor, onu da sıkı sıkı korunan köy hazinesinden ödünç alıyordu. Tüm üzücü çağrışımlarına rağmen beyazlar içinde Li Wei'in ne kadar çarpıcı göründüğünü fark etmeden edemedim. Yıkanmıştı ve o pis madenci kıyafetlerinin dışında bir şey giyince yakışıklığı daha bir ortaya çıkmıştı. Onu böyle görmeye alışık değildim. Bu temiz pak görüntüsüyle neredeyse soylu gibi görünüyordu. Maden ocağında ömrünü çürüten biri gibi değil de insan-

lara liderlik edecek, onları önüne katıp sürükleyecek biri gibi.

Rahip sunağın önünde eğilip selam verdi. Sunağa çoktan iki mum, kutsal lamba ve beş fincan konmuştu. Yardımcısı elinde tütsüyle öne çıktı ve rahip onu da sunağa koyup törensel bir edayla yaktı. Az sonra sandal ağacı kokusu benim durduğum yere kadar ulaşmıştı. Rahip tanıdık hareketleri ve dansları yaparken saygıyla izliyordum ama bir yandan da düşünüyorum. Körlükle birlikte bariz şekilde artan cezazeler yüzünden artık hepimiz töreni ezberlemiştik.

Tekrar Li Wei'e baktım ve bugün söylediklerini, ne kadar kararlı görüldüğünü düşündüm. Söylediği şeyde ciddi miydi? Gerçekten uçurumdan aşağı inmeye kalkışacak mıydı? Belki de anlık bir öfkeyle konuşuyordu... Yine de ona bakarken, söylediklerini öylesine söylemediği hissine kapıldım. Bunu yapmayı çok uzun zamandır planlıyor bile olabilirdi. Onu harekete geçirecek bir sebebe ihtiyacı vardı muhtemelen. Ve babasının ölümü ona bu sebebi vermişti.

Düşüncelerim çok ani, çok güçlü bir sesle bölündü. O kadar ki yüreğim ağzıma geldi, az kalsın olduğum yerde sıçrayacaktım. Sadece birkaç gün içinde yeni durumuma uyum sağlamış, başlangıçta beni çok rahatsız eden fondaki sıradan sesleri duymazdan gelmeyi öğrenmiştim. Şimdi, çok kısa bir süre geçmiş olmasına rağmen, sadece direkt beni etkileyecek olanları ya da farklı sesleri duyuyordum.

Bu seferki duyulmayacak gibi değildi, ses âdeta kulaklarımda patlıyordu. Nereden geldiğini anlamak için

bakındım ve rahibin bulunduğu yerde, yardımcılarından birinin tören gonguna vurduğunu gördüm. Bu korkunç gürültünün, cenazelerde ve diğer törenlerde defalarca gördüğüm bu hareketten kaynaklandığını anlayınca gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Gongu vurmanın böyle bir şeye sebep olabileceği hiç aklıma gelmezdi. Bu sese tepki veren birini görme ümidiyle gözlerim kalabalıkta dolaştı. Fakat herkes büyük bir saygıyla rahibi izliyordu. Daha doğrusu benim az önce nasıl irkildiğimi fark eden yanımdaki yaşlı kadın dışında herkes.

Gonga neden vurduklarını biliyor musunuz, diye sordum ona.

Kadın konumuma hürmeten eğilip beni selamladı, ardından cevap verdi: *Ölenin cennet yolculuğunu geciktirebilecek şeytani ruhları korkutmak için.* Bir an durdu, sonra devam etti. *Büyükannemin bana söylediği buydu en azından. Bu hareketin şeytanı nasıl korkuttuğu hakkında hiçbir fikrim yok. Belki sihirli bir şeydir.*

Ona teşekkür ettim ve yeniden törene döndüm. Ciddi ve acılı ortama rağmen içimden gülümsemek geliyordu. Bu batıl inanca inandığımdan emin değildim ama atalarımızın gongun sesinin şeytani ruhları korkutup kaçıracağına neden inandığını kesinlikle anlıyordum. Bunca zaman boyunca gonga neden vurulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kimsenin bir fikri yoktu. Nesiller boyunca, insanlar artık bu sesi duyamaz olduktan sonra bile rahipler bu âdeti sırf alışkanlıktan sürdürmüş olmalıydı. İşitme duyu-

muza yitirdiğimizde acaba bunun gibi başka neler yitip gitmişti?

Ama neden, diye sordum kendime belki bininci kez. *Neden sadece benim işitme duyum geri geldi?*

Tören sona erdiğinde, başsağlığı dilemek isteyenler Li Wei'in etrafını sardı. Pek çoğu bizim yaşlarımızda kızlardı ve hepsi de babasının ölümüne gerçekten üzülmüş gibi görünse de bir yanımda onların gerçek niyetlerini sorgulamadan edemedi. Li Wei'in yanında dizlerinin bağı çözölen tek kız ben olamazdım ve ben resamlara katıldıktan sonra onun boş zamanlarını nasıl geçirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. İlgisini başka bir kıza yöneltmiş olması gayet normaldi. Fakat bu düşünce beni, hele benim Sheng'le evlenmem kesinleşmişken, haddinden fazla rahatsız etti. Ona başsağlığı dileyen son kişi de gittiğinde, tek başına köy meydanından çıkıp yürümeye başlayan Li Wei'in peşine takıldım. Dilencilerin önünden geçerken onların içler acısı hâli bana yine Zhang Jing'i hatırlattı. Daha kararlı adımlarla yürümeye devam ettim. Li Wei, on kadar küçük barakaya giden patikaya saptığı sırada ona yetiştim ve omzuna dokundum. Döndü, beni görünce şaşkınlıkla -son konuşmamız düşünülürse belki biraz da bıkkınlıkla- baktı.

Ne istiyorsun, diye sordu. Ellerinin hareketi neredeyse irkilmeme sebep olacak kadar sertti.

Cesaretimi toplayıp eğildim ve bu durumlarda söylenen bildik taziye cümlelerini tekrar ettim: *Başın sağ olsun. Baban için çok üzgünüm. Mekânı cennet olsun.*

Teşekkürler, diye karşılık verdi Li Wei ama bunu söylemeye gelmediğimi anlamıştı, devamını bekledi.

Etrafa bir göz atıp kimse olmadığını görünce formaliteyi bıraktım. *Hâlâ gitmeyi düşünüyor musun?*

Yüzü sertleşti. *Evet. Neden? Beni rapor mu edeceksin? Bana engel olmalarını mı sağlayacaksın?*

Hayır. Bir açıklama yapmamı bekleyerek bana baktı. Derin bir nefes alıp gücümü topladım. *Ben... Ben de seninle gelmek istiyorum.*

Kendimi durdurumama kalmadan bu sözler ellerimden dökülivermişti. Akşam boyunca bu fikir zihnimin derinliklerinde filizlenmişti ama söyleyene kadar, ne yapacağımı bilinçli olarak düşünmemiştim. Zhang Jing'in durumu, yaşam koşullarımızın asla değişmeyeceğini anlamamı sağlamıştı... Biri öne çıkıp bazı şeyleri değiştirmedeği sürece böyle yaşayıp böyle ölecektik.

Li Wei inanmazlıkla beni süzdü, ardından bir kahkaha attı.

Sen mi? Bir eli yağda bir eli balda çırak, ha? Sen artık o cesur küçük kız değilsin. Vaktimi boşa harcadığın yeter. Yapacak işlerim var. Başını iki yana salladı ve dönüp yürüyecekti ki yine kolundan tuttum. Fakat en son ona dokunduğumda nasıl etkilendiğimi hatırlayınca hemen bıraktım ve makul bir mesafede kaldım.

Hangi cesur küçük kız, diye sordum.

Tereddüt etti. *Tehlikeli olduğunu bildiği hâlde çürük bir barakanın çatısına tırmanan küçük kız. Sırf yapabileceği-*

ni kanıtlamak için tehlikeye meydan okuyan küçük kız. O zamanlar senin çok cesur olduğunu düşünürdüm. Cesur ve güzel. Yıllar boyunca buna inandım, ta ki... Sen değişene kadar.

Böyle düşünmesine içim burkuldu. *Ben değişmedim, dedim. Bak, günü kurtarmak için yaşamakla ilgili söylediklerini düşündüm. Kız kardeşimi gördüm... Ve yaptığı tam olarak bu. Çok mutsuz ama hayatta daha fazlası olmadığına ikna olmuş durumda. Onun bu şekilde yaşamasına izin veremem. Onu bu ümitsizliğe terk edemem. Sana yardım etmek istiyorum. Sorumluyla konuşmak, bazı şeyleri değiştirmenin bir yolu olup olmadığını görmek istiyorum.*

Elime geldiği gibi konuşuyordum ve kendimi umduğum kadar etkileyici bir şekilde ifade edememiştim. Li Wei geçmek bilmeyen uzun saniyeler boyunca beni süzdü. Sabahki yağmur bulutları dağılmış, ay gökyüzünde yükselmışti. Köyün orasına burasına asılmış meşaleler titrek ışıklarıyla patikaları aydınlatıyordu. Bu zayıf ışıklar altında bile, Li Wei'in söylediklerimde ne kadar içten olduğuma karar vermeye çalıştığını görebiliyordum. Hatta yanılıyor olabilirim ama bir an gözlerinden umut dolu bir ifade geçtiğini gördüm. Bir anlığına da olsa, sanki geçmişi affedip önümüze bakabilir miyiz diye düşünmüştü.

Fakat sonunda yine başını iki yana salladı. *Olmaz. Bu çok tehlikeli, Fei. Sen yapamazsın. Hayatta kalmak için tüm dikkatimi kendime vermek zorundayım. Bir de senin için endişelenmek gibi bir lüksüm yok.*

Sana yük olmam, diye ısrar ettim. Hatta sana yardım edebilirim.

Şimdi gerçekten eğleniyormuş gibi görünüyordu. *Nasıl olacakmış o? Bir resim çizip sorumlunun kalbini mi kazanacakmış?*

Öfkeyle iç geçirdim. *Alkışla, dedim.*

Doğal olarak kafası karışmıştı, öylece bakmakla yetindi. Sabırsızca tekrar işaret ettim. Bunun üzerine omuz silkti ve üç kez alkışladı. Kısa ve yüksek bir ses çıktı.

Şimdi tekrar yap, diye işaret edip arkamı döndüm. Bekledim ama ses gelmedi. Birkaç saniye daha geçti, hâlâ ses gelmeyince dönüp baktım. Alkışlamadın.

Buna biraz şaşırdıysa da yine omuz silkti. *Bunu niye yapıyoruz ki?*

Sen söylediğimi yap, diye ısrar ettim. Tekrar ona sırtımı döndüm ve bu kez alkışladı. Onu döndüm: Üç kez alkışladın.

Ne yaptığımızı hâlâ anlamamıştı ve olağanüstü bir şey olduğunu fark etmiş gibi de görünmüyordu. *Eee, ne olmuş? Daha önce de öyle yaptım.*

O zaman bu sefer başka bir sayı seç ve o kadar alkışla. Sana kaç kere alkışladığını söyleyeceğim. Afalladığını görünce ekledim. Yap şunu.

Bu kez dört kez alkışladı ve dönüp sayıyı söyledim. Sonra iki kez, sonra yedi kez alkışladı ve son seferde yine hiç alkışlamadı. Ona döndüğümde gözleri hayretle büyümüştü.

Alkışlamadın, dedim.

Bunu nasıl yapıyorsun, diye sordu.

Cesaretimi topladım, benim bile inanmakta güçlük çektiğim şeyi söylemeye hazırlandım. *Sesi duyuyorum... Ellerini birbirine vurduğunda bir ses çıkıyor. Nasıl olduğunu ben de bilmiyorum ama işitme duyum döndü bir şekilde. Duyuyorum. Bir sürü şey duyuyorum.*

Bu öyle acayip, öyle saçma, öyle gülünç bir fikirdi ki Li Wei beni ciddiye bile almadı. Bana sanki çocukluğumuza dönmüşüz de oyun oynuyormuşuz gibi baktı. *Bu bir tür hile. Hadi ama, Fei. Gerçekten nasıl yaptığını söylesene.*

Hile falan yok, dedim. İki gündür böyle ve ben de anlamıyorum. Sabah baban öldüğünde o yüzden dikkatim dağılıp duruyordu. Li Wei... Sen bunu söylediğim ilk kişisin. Bana inanmak zorundasın.

Beni dikkatle inceledi. *Bu imkânsız, dedi nihayet ama gözlerinde şüphe vardı. Bizim işitme duyumuz yok.*

Benim var, dedim.

Niye bir tek senin olsun ki?

Keşke bilsem... Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin. Böyle büyük bir sırrı saklamaya çalışmak beni tüketmişti. Li Wei çektiğim sıkıntıyı anlamaya başlamış olacak ki yüzü yumuşadı, yıllar sonra ilk kez bana şefkatle baktı. Çocukluğumuzdan kalma bir alışkanlıkla beni teselli etmek için uzandı.

Ona izin verecektim. Neredeyse izin verecektim. Ama biri görürse ödeyeceğimiz bedelin büyüklüğünü hatırlayın-

ca kendi isteklerimi bir kenara bıraktım ve geri çekildim. Sert görünmeye çalışarak konuştum. *Bak, ister inan ister inanma, sana yardım edebilirim*, dedim. *Belki sorumluluyla iletişim bile kurabilirim. Ama o bir yana, uçurumda sana yardım edeceğim kesin*. Patikanın kenarından ufak bir taş alıp Li Wei'e uzattım. *Bunu şu ağaçlardan birine fırlat*, dedim ve yine arkamı dönüp bekledim. Kısa bir duraksamanın ardından sol tarafımdan keskin bir ses geldi. Tekrar yüzümü döndüğümde ona o tarafı işaret ettim. *Oraya. O tarafa attın*.

Bu imkânsız, dedi yine. Fakat yüzünde, hayatı boyunca öğrendiği her şey ona aksini söylese de, bir şekilde benim hikâyeme inandığını görebiliyordum. *Nasıl*, diye sordu. *Bu nasıl oldu, Fei? Bir fikrin olmalı*.

Bilmiyorum, dedim. *Gerçekten bilmiyorum. Ama anladığım kadarıyla bundan böyle bununla yaşayacağım ve buna sahip olduğum sürece sana yardımım olabilir. Eğer taşı ne tarafa fırlattığını duyabiliyorsam, uçurumdan aşağı yuvarlanan taşların ne taraftan geldiğini de duyabilirim*.

Söylediğim şeyi nihayet idrak ettiğinde nefesi tekledi ve tanıştığımız günden bu yana ilk kez ne diyeceğini bilemedi, elleri tutuldu kaldı. Sonra nihayet ellerini havaya kaldırdı ve konuştu: *Belki... Belki gerçekten yardımın dokunabilir*.

6. BÖLÜM

O GECE DAHA sonra yatakhaneye döndüğümde herkesin benim heyecanımı ve tedirginliğimi fark edeceğinden emindim ama tıpkı işitme duyusu gibi, içimde kopan fırtınalar da sadece bana özeldi. Cenazeye katılan diğer çıraklar çoktan dönmüştü ve herkes yatmaya hazırlanıyordu. Zhang Jing eğer hâlâ bizim yatakhane de kalıyor olsaydı eminim bir terslik olduğunu anlardı. Fakat kız kardeşim artık okulun diğer tarafında, hizmetkârlarla uyuyordu.

Üstümü değiştirdim ve yatakhane deki diğer kızlar gibi ben de örtünün altına girdim. Kepenklerin kenarından sızan zayıf ay ışığı dışında oda karanlıktı. Bir süre sonra yatakhane deki kızlar uykuya daldı ve odayı artık nefes alıp verme sesi olduğunu bildiğim yumuşak sesler doldurdu. Bazen bu sesi tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bile buluyordum ama bu gece o kadar tedirgindim ki bunu düşünecek hâl-

de değildim. Harekete geçmeme daha saatler vardı ve Li Wei'le çıkacağımız yolculukta ters gidebilecek binlerce şey kafamda dönüp duruyordu.

Bir plan yapmamız bayağı sürmüştü. Köyden gitmemizi birilerinin engellemeye kalkıp kalkmayacağından ikimiz de emin değildik. Sonuçta yamaçtan aşağı inmeyi yasaklayan bir kanun yoktu. Daha önce kimse bunu yapmayı denememişti sadece. Öte yandan ikimiz de farklı sebeplerle köy için değerliydik. Ben resme olan yeteneğim yüzünden değerliydim, Li Wei ise köyün daha fazla metal çıkarmaya duyduğu hayati ihtiyaç yüzünden. Sırf işimizi yapmaya devam edelim diye köyden gitmemizi engelleyebilirlerdi. En garantisi, gece karanlığında gizlice gitmekti.

Bu bizim yamaçtan aşağı inmemizi daha da tehlikeli hâle getirecekti ama bu gece dolunay vardı ve gökyüzü açıktı. Ay ışığında yola çıkacak, böylece güneş doğmadan önce, kimsenin bizi durduramayacağı kadar yol almış olacaktık. Güneş doğduğunda artık köylülerin çoğu kalkmış ve işe gitmeden önce meydanda kayıtları okuyor olurlardı. Benim yokluğum Li Wei'den daha önce fark edilecek olsa da ustaların nereye gittiğimi tahmin etmeleri çok düşük bir olasılıktı.

Yatakta öylece uzanıp kim bilir kaçınıcı kez planımızın üzerinden geçtim. Dinlenmem gerektiğini biliyordum ama uyuyakalıp hareket saatini kaçırmayı göze alamazdım. Dışarıda ayın yerini takip ederek saati anlıyordum ve nihayet vakit geldi. Yataktan çıkıp yataktan dışarı sü-

zöldüm, hizmetkârların kaldığı kanada yöneldim. Olur ya uyanık biri varsa yakalanmamak için gözlerim fır dönüyordu, derken işitme duyumun tam da bunun için biçilmiş kaftan olduğunu fark ettim. Ayak sesleri duydum ve gece nöbetçisi hizmetkârın yandaki koridordan bana doğru yürüdüğünü anladım. Hemen bir kapı ağzına saklanıp karanlıkta sindim ve hizmetkâr geçene kadar bekledim. Geçerken esneyip ağzını kapattı; bu saatte başka birinin daha uyanık olduğundan şüphelenmek için bir nedeni yoktu.

Hizmetkârların kaldığı kanadı pek bilmiyordum. Tavus Kuşu Meclisi büyük bir binaydı, ihtiyacımız olandan çok daha fazla odası vardı. İlk denememde değilse de nihayet çamaşır odasını bulmayı başardım. Geceliğimi çıkardım, erkek çıraklar için olan temiz bir kat kıyafeti çabucak üstüme geçirdim. Bu da maviydi ama kızların uzun eteğinin yerine pantolon ve kuşağı vardı. Başta kendimi bu kıyafet içinde çok tuhaf hissetsem de yamaçtan aşağı inerken etekten bin kat daha pratik olacağı muhakkaktı. Çamaşır odasında bir de bez sırt çantası buldum, içine kendim için yedek kıyafet koyup onu da yanıma aldım.

Sonraki hedefim mutfaktı. Burada da bir hizmetkâr nöbet tutuyordu ve başımı gizlice uzatıp baktığımda nöbetçinin şu korkutucu baş aşçı olduğunu gördüm. Kadın arka kapının yanındaki sandalyede oturmuş, uyanık kalmak için küçük bir lambanın ışığında dikiş dikiyordu. Kısa süre önce yaşanan hırsızlık vakası yüzünden mi buradaydı yoksa bu, her zaman alınan bir önlem miydi bilmiyordum.

Tek bildiğim, eğer yakalanırsam çıraklık konumumun beni onun gazabından korumaya yetmeyeceğiydi. Beni göremeyeceği bir açıyla dikişine eğildiği bir anda fırladım...

Kapıdan içeri süzüldüğümü görmedi, böylece mutfaktaki eşyaların arkasında siper alarak dikkatle ilerledim. Gözlerim üzerindeydi, hareket ederse duyabilmek için de kulak kesilmiştim. Birkaç kez oturuşunu değiştirdi ve sinmek, yeniden görünmeden hareket edebilmek için beklemek zorunda kaldım. Nihayet ertesi günün öğle yemeği paketlerinin durduğu masaya ulaştım. Neyse ki kolayca taşınabilecek katı bir yiyecekti, yolculuğumuz için idealdi.

Yine de elimi uzatırken tereddüt ettim. Yiyecek çalmak çok ciddi bir suçtu. Herkes açtı ve başka birini yemekten mahrum etme fikri korkunçtu. Çaldığım tayınlardan en azından birinin benim yarınki öğle yemeği payım olduğu düşüncesiyle kendimi teselli ettim. Dağın eteğine ulaştığımızda neyle karşılaşacağımızı bilmiyorduk. Belki bizi bolluk bereket içinde bir kasaba bekliyordu. Ya da belki bize bu kadar az yiyecek göndermelerinin sebebi kendilerinin de aç olmasıydı. Biraz düşündükten sonra üç paket daha aldım; böylece Li Wei'yle iki öğünümüz tamamdı. Bunlar bittiğinde bir şekilde başımızın çaresine bakmamız gerekecekti.

Kulağıma uzunca bir ses geldi, hemen sinip sesin kaynağını anlamaya çalıştım. Hizmetkârlar kanadının mutfağa açılan kapısından geliyordu. Koridorda gördüğüm nöbetçi mutfağa girdi, aşçıya doğru yürüdü. Konuşmalarını kısmen

görebildim ama anladığım kadarıyla adam durum raporu veriyordu, her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu sadece. Onlar konuşurken fırsat bu fırsat mutfaktan çıktım.

Binanın yan tarafındaki çıkış kapısına giden koridora sapacaktım ki başka bir koridor gördüm. Çamaşır odasını ve oradan yemekhaneye giden yolu çözmeye çalışırken bu kanadın büyük bölümünü dolaşmıştım, daha önce görmediğim bu koridor muhtemelen yatakhanelerine gidiyor olmalıydı. Hazır her şey yolundayken binadan çıkmam gerekirdi ama son bir kez Zhang Jing'i görmeden gitmek bir şekilde doğru gelmedi. Bir anda kararımı verdim ve koridora girip kapıları tek tek denedim. Kapıların çoğu mutfaktaki gibi uzunca bir ses çıkarıyordu, neyse ki benden başka duyan yoktu. Eğer Feng Jie'nin yazdıklarını tekrar okuma fırsatım olursa bu sese ne dendiğine bakacaktım.

Sonunda hizmetkâr kadınların yatakhanelerini buldum. Bizim yata Khanemizden daha küçük, buna rağmen daha kalabalıktı. Zhang Jing odanın diğer ucunda, duvarın dibindeki yatakta uyuyordu. Üzerine eğildim, bu çok sevgili yüzün her bir detayını beynime kazımak istercesine ona baktım. Birden kalbim sıkıştı; acaba onu bir daha görebilecek miydim? Dağın eteğinde bizi neyin beklediğini bilmiyorduk. Oraya ulaşıp ulaşamayacağımız bile belli değildi. Ölürsen ne olacaktı? O zaman Zhang Jing'e kim göz kulak olacaktı? Hele de tamamen kör olursa?

Bu korku bir anlığına tüm benliğimi ele geçirdi, neredeyse her şeyden vazgeçecektim. Sonra kendime, tüm

bu risklere rağmen bunun aynı zamanda her şeyi değiştirmek için bir şans olabileceğini hatırlattım. Üstelik sadece Zhang Jing'in değil, tüm köyün kaderini değiştirebilirdik. Daha fazla yiyecek hatta belki körlüğün sebebini bulabilirsek tanıdığımız ve sevdiğimiz herkesin hayatında büyük bir fark yaratabilirdik. Li Wei ben onunla gitsem de gitmesem de bu yolculuğa çıkacaktı ve benim yardıma ihtiyacı vardı.

Zhang Jing'in yüzüne yapışan saçları nazikçe geri ittim. Dokunuşum tüy gibi hafifti. Kıpırdandıysa da uyumaya devam etti. Yanağını yastığa dayamış, elini yastığın altına sokmuştu; çocukluğundan beri böyle uyurdu. Odada etrafıma baktım. Masanın üstünde bir kâse su, rafta birkaç parça kâğıtla mürekkep gördüm. Rafa gittim ve ay ışığında kısa bir not yazdım: *Yardım getireceğim. Bana güven.*

Ardından notu Zhang Jing'in yastığının altına, elinin yanına koydum. Uyandığında kâğıdı hissedirdi mutlaka ve umarım bana inanırdı. Yokluğum ile mutfaktan çalınan yiyecekler arasında bağlantı kuracaklarına emindim ve en büyük korkum, kız kardeşimin benim hakkımda kötü düşünmesiydi. Özellikle de dün benim konumumun, ailemiz için bir onur olduğunu söylemişken. Tüm bu hazırlıkları, her şeyi riske attığımı bile bile eğilip alnına bir öpücük kondurdum.

Kız kardeşime son bir kez baktıktan sonra odadan çıktım. Devriye gezen hizmetkâr yine dolaşıyordu ama onu atlatıp yan kapıya ulaşmam zor olmadı. Gecenin bu vak-

tinde pek fazla insanın uyanık olmasını beklemedim de yan kapıdan çıkmak daha güvenliydi, burası ana kapı kadar göz önünde değildi. Meşalelerden ve ay ışığından sakınarak köyün dışına giden patikayı takip ettim, Li Wei ile kararlaştırdığımız yere gittim. Burası sevk hattının hemen yukarısında, atalarımızın dağdan inerken kullandığı noktaydı. Li Wei beni bekliyordu.

Geç kaldın, diye işaret etti ay ışığında. Fikrini değiştirdiğini sandım. Ya da belki gece ortaya çıkan huzursuz ruhlardan korkmuşundur diye düşündüm.

Pixiu'lara inanmayı bıraktığımda onlara inanmaktan da vazgeçtim, diye cevap verdim mağrur bir tavırla. Zhang Jing'e veda ederken vakit kaybettim.

Yüzü şokla gerildi. *Ona söyledin mi?*

Hayır, hayır. Onu görmeye gittim sadece. Uyuyordu. Kimse bilmiyor. Sırt çantama dokundum. Ve söz verdiğim gibi yiyecek de getirdim. Sen gereken şeyleri bulabildin mi?

Ayağının dibindeki eşyaları işaret etti. Halatlar ve maddede kullanılan diğer bazı gereçleri tanıdım. Metal halkalar, sivri uçlu çubuklar ve çekice benzeyen şeyler beni aşıyordu.

Bir kısmını madenden aldım, dedi ne düşündüğümü anlamış gibi. Geri kalanı köy hazinesinden. Asırlardır orada duruyorlar ama hâlâ işe yarar durumda olan bir şeyler bulabildim neyse ki. Yüzü karardı. Bunları çalmak zorunda kaldım.

Biliyorum, dedim. Ben de yiyecek çaldım.

Yüzündeki dehşet ifadesini silip gülümsemeye çalıştı. *Bol yiyecek ve gerekli diğer şeylerle döndüğümüzde bunun bir önemi kalmayacak nasılsa, haksız mıyım?*

Haklısın, dedim ben de gülümsemeye çalışarak. Zaten bildiği bir şeyi hatırlatmaya gerek görmedim. Bırak yanı-mızda yiyecek ve başka şeylerle dönmeyi, geri dönebilece-ğimizin bile garantisi yoktu. *Bu şeyleri nasıl kullanacağını biliyor musun?*

Çoğunu madende kullanıyoruz zaten, dedi. *Bilmediklerimi de araştırdım, bulabildiğim kadarıyla okudum ve yaşlılara geçmişle ilgili sorular sordum.* Başını kaldırıp gökyüzüne, dolunayın alçaldığı batı tarafına baktı. O taraf hâlâ ay ışığıyla aydınlıktı. Doğuda ise ufukta hafif bir morluk belir-mişt, güneş doğmaya hazırlanıyordu.

Hazır mısın?

Olabildiğim kadar, diye cevap verdim.

Bana kullanacağımız aletler hakkında kısaca bilgi verdi. Sonra halata uzandı, bizi birbirimize bağlayacağını anla-yınca hayretle gözlerim büyüdü. Bana bakıp şaşkınlığımı görünce sıırttı.

Bana bu kadar yakın olmak seni tedirgin mi ediyor, diye sordu işini bitirip düğümü kontrol etmek için halatı sertçe çekerken.

Bu soruya cevap vermedim. Gerçi haksız değildi. Yine de ona olan duygularımı bir kenara bırakıp büyük resme odaklanmalıydım. Zhang Jing'in ve köyümüzün geleceği bizim ellerimizdeydi.

Saçma sapan fikirlere kapılmasan iyi edersin, diye uyardım onu.

Dudaklarında minik bir gülümseme dolaştı.

Neymiş o fikirler, çırak?

Sen daha iyi bilirsin. Sırf beraber bir yolculuğa çıkıyoruz diye bir şeylerin değiştiğini sanma. İki yıl önce ne söylediysem o. Benim artık başka bir hayatım var. Birlikte olmamız imkânsız.

Meydan okurcasına kollarımı göğsümde kavuşturdum ve yeterince ikna edici olduğumu, ona bu kadar yakın olmanın kalbimi nasıl çarptırdığını gizleyebildiğimi umdum.

Doğru söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışırcasına beni dikkatle süzdü. *Tamam, dedi sonunda. Eğer istediğin buysa seni rahatsız edecek değilim.* Belimdeki halatı test etmek için çekiştirdi. *Oldu bu iş. Halat biraz eski ama dayanmak zorunda. Kayıp düşmeyesin diye bizi birbirimize bağladım, diye açıkladı. Öyle bir durumda bu halat sayesinde seni yukarı çekebilirim.*

Ya da benimle birlikte dibi boylayabilirsin, dedim.

O yüzden düşmemeye çalış.

Halatlar ve halkalar benim için fazla karmaşıktı ama Li Wei ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu. Yamacın tepesindeki kayaya tırmanış iplerimizi sıkıca bağladı ve bana bir çift madenci eldiveni uzattı. Birbirimize gevşekçe bağlıydık ve ikimizin tırmanış ipleri ayrıydı. Kendi ipimi gergin bir şekilde tuttum; hem doğrusu öyle tutmak olduğu için hem de korkudan. İlk adımı Li Wei attı, kendini yamaçtan aşağı

ğı bıraktı. Onun düşüşünü izlerken yüreğim ağzıma geldi ama sonra ellerinin arasındaki ip gerildi ve ayaklarını yamacın kayalık yüzeyine sıkıca basarak durdu. Şimdi sabit ve güvende görünüyordu. Başını kaldırıp bana umursamaz bir bakış attı; gören de bunu her gün yapıyor ve çok kolay bir iş zannederdi. Korkumun yüzümden okunduğuna emindim ama beni rahatlatmak ya da cesaret vermek için bir şey söylemedi. Aksine yüzünde meydan okuma vardı ve beni tetikleyen de bu oldu. İkinci kez düşünmeden kendimi boşluğa bırakıverdim.

Onun yaptığığın aynısını yaptım, kısacık bir mesafeyi atladım sadece. Fakat bana yüz kilometrelik bir atlayış yapmışım gibi geldi, o ayrı. Hava akımını hissettim ve dehşet verici o birkaç saniye boyunca, sonsuza dek düşeceğimi sandım. Sonra ayaklarım yamaçtaki bir kayaya çarptı ve çarpmanın şiddetiyle dişlerim zangırdadı. İp beni tutuyordu ve ona daha sıkı sarıldım, güvende olduğuma şükrettim. Tabii aslında güvende değildim. İp koptuğu anda uçurumun dibini boylamaktan beni hiçbir şey kurtaramazdı.

Li Wei takdirle başını salladı ve yolculuğumuz başladı.

Çocukken ipe tırmanmıştım. Nasıl yapılacağını biliyordum ve güçlüydüm, yine de üzerinden çok zaman geçmişti. Ellerim fırça tutmaya alıştı, böyle zorlu bir işe değil. Ve çok geçmeden sürtünmeden avuçlarım yanmaya başladı. Li Wei'e canımın yandığını söylemeyi kendime yetiremedim, böylece ay ışığında inmeye devam ettik.

Sadece birkaç dakikadır iniyorduk ki yamaçtan kopan taşların sesini duydum ama halata iki elimle birden tutunmam gerekiyordu, bu yüzden Li Wei'e ilk heyelanı tetiklediğimizi işaret edemedim. Panikle kıpırdanarak bizi birbirimize bağlayan halatı sallamaya çalıştım. Sonunda baktı ve başımla kenara çekilmesini işaret ettim. Ne söylemeye çalıştığımı anladı, hemen kenara çekilip kendi yerini bana bıraktı ve hemen ardından da benim az önce durduğum yere doğru kayalar yuvarlandı.

Kayaların yuvarlanması bitip de ortalık sessizleştikten sonra bile bir süre, ellerim halatla, ayaklarım kayalara dayalı hâlde olduğum yerde dondum kaldım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Kıl payı kurtulmuştuk. İçimi derin bir ümitsizlik kapladı ve gözlerimi yumdum. Daha yeni başlamıştık ve şimdiden üzerimize kayalar yağmıştı. Bu inişi sağ salım tamamlamamız imkânsızdı.

Aramızdaki halat çekiştirilince gözlerimi açtım. Li Wei'e baktım, bakışlarıma soğukkanlı ve kararlı gözlerle karşılık verdi. Ellerini kullanamadığı için bir şey söyleyemese de yüzündeki inanç bana duymam gerekenleri söyledi: *Bunu yapabiliriz. Sana ihtiyacım var. Sen hâlâ o çürük barakanın çatısına tırmanan cesur kızsın.*

Derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleşmeye zorladım. Bana ihtiyacı vardı. Zhang Jing'in de bana ihtiyacı vardı. Birkaç gergin saniyenin ardından nihayet başımı salladım ve devam etmeye hazır olduğumu haber verdim. Cesaret verircesine gülümsedi. Tüm yüzünü kaplayan, göz-

lerine ulaşan o ender ama muhteşem gülümsemelerinden biriydi. Ve inişe devam ettik.

Çok yavaş, acı verici bir işti. Yaptığımız her bir harekete azami dikkat etmemiz gerekiyordu ve ilkinin ardından başka heyelanlar da oldu. Bazıları önemsizdi, bazılarında ise yamaca yapışıp hareketsiz durarak kayaların sonunun gelmesini beklemek zorunda kaldık. Aramızdaki halatı çekiştirerek ve baş hareketlerimizle iletişim kuruyorduk.

İlk gerçek molamızı verdiğimizde ne kadar zamandır yolda olduğumuzu tam olarak bilmesem de ay gitmişti ve şimdi yolumuzu güneş aydınlatıyordu. Dışa doğru çıkıntı yapmış nispeten düz bir kayayı mola yeri olarak seçtik. Li Wei önce kayanın sağlamlığını tarttı, güvenli olduğuna karar verince oturduk.

Ben dinlenirken Li Wei malzemelerimizi düzenledi ve yolun geri kalanı için hazırlıkları yaptı. Derin bir nefes alıp bacaklarımı uzattım, şişen kaslarımı görünce ben bile şaşırdım. Dağın tepesi, başladığımız nokta inanılmaz uzak görünüyordu. Fakat aşağı bakınca yer de hâlâ çok uzaktı ve sabah sisinin ardında görünmüyordu. Bir an burada, cennet ile dünya arasında asılı kaldığımı düşününce başım döndü. Gözümün ucuyla Li Wei'in ellerinin hareket ettiğini gördüm.

Bunu yapma, dedi.

Neyi yapmayayım?

Elini yukarıdan aşağıya indirdi. *Bunu. Aşağı ve yukarı bakmayı. Bu sana kendini kötü hissettirir.*

Bin yıllık dağcıymış gibi konuşuyorsun, diye dalga geçtim. Sanki her gün sabah akşam tırmanırmışsın gibi.

Madende benzer şeyler yapıyorum. Tabii bu boyutta değil. Bir an sustu, sonra biraz gönülsüzce de olsa gülümsedi. Çok iyi gidiyorsun.

Benden beklemez miydin, diye sordum.

Bana baktı, gözleri gereğinden uzun süre gözlerimde oyalandı. *Hayır, yapabileceğini biliyordum.*

Onu anladığım göstermek için başımı salladım ve çevreme bakmaya geri döndüm. Fakat bu sefer tepeye ve aşağıya bakmamaya çalışıyordum. Bu kayanın üzerinde dünya inanılmaz dingindi. Günün bu saatinde köyde bir sürü hareket, bir sürü ses olurdu. Bu huzurlu anın tadını çıkarmaya çalıştım.

Sessizlik buna mı deniyordu? *Hayır, diye karar verdim, okuduğum yazmaları hatırlayarak. Sessizlik hiç ses olmaması demekti. Daha önce içinde yaşadığım dünya gibi. Burası sakindi sadece. Çünkü bazı sesler duymaya devam ediyordum. Kayaya sürtünen ayaklarımın sesi, bizi yalayıp geçen esintinin sesi gibi.*

Nasıl bir şey, diye sordu Li Wei. Yüzü ciddileşmişti. Duymak?

Başımı iki yana salladım. *Açıklamak öyle zor ki.*

Neden, diye sordu.

Çünkü anlatmak için bile bilmediğin kelimeler kullanmak zorundayım. Başka bir dil gibi.

O zaman bildiğim kelimeleri kullan, dedi.

Buna cevap vermeden önce uzun uzun düşündüm. *Gördüğün her şeyin, tüm hayatın boyunca gördüğün her şeyin sadece grinin tonlarında olduğunu hayal et. Sonra bir gün gözlerini kırıp açıyorsun ve dünyayı tüm renkleriyle görüyorsun. Mavi, kırmızı, sarı. Ne yapardın? Gördüğün şeyi tarif edecek kelimelerden mahrumken bunu nasıl açıklardın?*

Bazı şeylerin kelimelere ihtiyacı yok, dedi ve hâlâ sestem mi bahsettiğinden emin olamadım.

Her şeyin kelimelere ihtiyacı var, diye ısrar ettim. Dünyayı tarifetmeyi bilmemiz lazım. Yoksa cahilliğe mahkûm oluruz.

Günlerini her şeyi kategorize etmekle geçiren biri gibi konuştun. Bazen sadece hissetmek de yeter. Etrafındaki her şeyi etiketleyip tarif etmek zorunda değilsin.

Gözlerimi devirdim. *Tam bir vahşi gibi konuştun.*

Güldü ve bu sesteki sıcak tını beni de güldürdü. Yemek paketlerinden birini açıp bölüştük, sonra tekrar yola koyulduk. Yamaçtan yuvarlanan küçük taşlar az kalsın kafamıza gelecekti, neyse ki yine ucuz atlattık. Aramızdaki halatı çekiştirerek ona haber vermiştim ama bu iletişim sistemi yavaş kalıyordu. Oysa birkaç kez Li Wei boğazını temizlediğinde ya da öksürdüğünde bu sesler hemen dikatimi çekmişti. Bunu fark edince, atalarımızın ağızlarıyla nasıl iletişim kurduğunu anlar gibi oldum. Buna da konuşma deniyordu ama ellerle değil ağızla yapılan bu konuşma şekli bana tamamen yabancı bir şeydi. Hatta bunu yazmalarda ilk okuduğumda hiçbir şey anlamamıştım. Fakat şimdi, heyelanlar sırasında Li Wei'i eğer sesle uyar-

mamın bir yolu olsaydı işimizin ne kadar kolay olacağını anlamıştım.

Sabah öğleye döndü ve mola vermek için yamaçtan dışa doğru çıkmış başka bir büyük kaya bulduk. Aşağı bakınca ilk kez yeri gördüm. Dağın eteği değil, yaylaydı ama içimin umutla dolmasına yetti. Bunu başarabilirdik. Derken yine taşların gümbürtüsünü duyup başımı kaldırdım ve küçük taşların yağdığını gördüm. Büyük kayalar da bize doğru yuvarlanmaya başlamıştı. Yamacın yüzeyinde oluşturdukları titreşimi, ne taraftan geldiğini hemen anlayamasa da Li Wei bile hissedebilirdi.

Halatı çekip gelen kayaları gösterecek zamanım yoktu. Kendi ipime sıkıca tutunarak ayağımla yamacı ittim ve Li Wei'e doğru sallanıp ona çarptım. Onun da ayakları yamaçtan koptu ve ikimiz de sadece iplerimize tutunarak havada asılı kaldık. Yanımızdan ama bize değmeyecek bir mesafeden kayalar yuvarlandı. Ses önce neredeyse nefes alıp verme sesi kadar yumuşaktı, sonra bir kükreneye dö-nüştü. Kafama bir taş çarpınca irkildim. İlk içgüdümlü elle-rimle başımı korumaktı ama ipi bırakmak ölüm demekti. Kayaların yolundan çekilip ayağımızı koyacak bir yer bul-mak için çabaladık.

Li Wei tüm gücüyle sallandı ve çıkıntı yapan başka bir kayaya ulaşmak üzereydi ki benim ağırlığım da eklenince başaramadı. İkinci denemesinde de olmadı. Yine de tek-rar denedi, bu kez daha büyük bir güçle atıldı ve sonunda kayanın ucuna ayağını basabildi. Ayağını sağlam basınca

dönüp beni kollarına çekti ve yanımdan taşlar düşmeye devam ederken öylece kaldık. Düşen kayalar yeni kayaları tetikliyordu. Hem muhteşem hem de dehşet verici bir manzaraydı.

Nihayet bittiğinde ikimiz de titriyorduk. Ölmememize ramak kaldığının farkındaydık. Birkaç saniye daha kollarında kaldım, ardından gönülsüzce uzaklaştım. Yanağımı işaret etti.

Kanıyor, dedi.

Taşın bana çarptığını hayal meyal hatırlıyordum ve şimdi canımın acısını hissetmeye de başlamıştım. Parmaklarımın ucuyla yavaşça yüzüme dokundum, elimi geri çektiğimde parmaklarım kan içindeydi. Sonra tekrar elimle yaraya dokundum, bu sefer daha az kan geldi.

Önemli değil, dedim. Artık kanamıyor.

Dur, temizleyeyim, dedi. Kol manşetini eline doğru indirdi ve yanağıma uzandı. Geri çekildim.

Ne yapıyorsun, diye sordum.

Kanı temizleyecektim, dedi.

O pis gömlekle mi, diye tersledim. Hem söyledim ya, ben iyiyim. Gömleğini daha da fazla pisletmene gerek yok.

Ben vahşiyim, unuttun mu? Yüzündeki gülümseme, yerini endişeye bıraktı. Molaları daha mı uzun tutsak?

Benim için mi, diye sordum öfkeyle. Ayağa kalktım ve titrediğimi görmemesini umdum.

Bir şeyim yok. Ben narin bir çiçek değilim. Devam edelim hadi.

Fei, mola vermemizin bir sakıncası yok, dedi. Gururunun, senin iyi yanını gölgelemesine izin verme. Yine yapma.

Yine, diye tekrarladım, bu iğnelemeyi görmezden gelemeyerek. Sabırsızca ipi işaret ettim. Şunu hallet de gidelim artık.

Dalga geçerek önümde eğildi. Emredersin, çıkarak.

Li Wei yeni rotamız için hazırlıkları yaparken aramızdaki gerginlik elle tutulacak kadar somuttu. Ellerim eldivene rağmen çok acıyordu ama çektiğim acıya rağmen korkudan ve gururumdan ipi tutmaya devam ediyordum. Yine inmeye başladık ama hâlâ tedirgindik ve ikimiz de biraz daha hızlanmıştık. En son heyelan bizi gerçekten çok korkutmuştu, ikimiz de bir an evvel yere ulaşmak, az evvel gördüğüm yaylaya ayağımızı toprağa basıp rahat bir nefes almak istiyorduk. Yer yaklaştıkça, Li Wei'in uyarısına rağmen sık sık aşağı bakmaya başladım. Dağın eteğine yakın olan bu topraklarda ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama gördüğüm manzara, dağın zirvesindekinden farklı değildi. Sık ormanlarla kaplı bir yeşillikti işte. Tek farkı, bu yükseklikten bakınca her şeyin mini minnacık görünüyormasıydı. Sanki gerçeğine çok yakın bir haritaya bakmak gibiydi.

Yayladaki ağaçların bazılarıyla aynı boya geldiğimizde, Li Wei'in hemen üstünde yine taşların uğultusunu duydum. Aramızdaki halatı çekip başımla işaret ettim. Yoldan çekilmek için hemen harekete geçti ama o telaşla eli ipten kaydı.

Ayağı da yamaçtan kayıp düşmeye başladığında tek yapabildiğim öylece izlemektir. Göğsümdeki halat gerildi ki zaten gergindi ve bir de onun ağırlığı eklenince nefes alamaz oldum. Öne doğru çekildim ama ipe daha sıkı tutunup direnmeye çalıştım. Yerçekimi beni de onunla birlikte aşağı doğru çekiyordu ve ip avuçlarımdan kaymaya başlamıştı.

Nefes almak için çabaladım, dehşetle, sadece aramızdaki halata asılı bir hâlde havada sallanan Li Wei'in yüzüne baktım. Panikle bacaklarını sallıyor, elleriyle ve ayaklarıyla tutunacak bir şey, herhangi bir şey arıyordu. Tırmanış ipine ya da yamaca dokunamayacak kadar uzaktı ve bu şekilde çırpınması benim onu taşımamı daha da zorlaştırıyordu. İp santim santim avucumdan kaymaya devam etti. Birazdan ipi tutamaz olacaktım ve bu ikimizin de sonu olacaktı.

Dişlerimi sıkarak parmaklarımı ipe daha sıkı doladım, bir santim daha kaymasına izin vermeyecektim. Fakat Li Wei'in çırpınmaları sonunda dengemi bozdu ve benim de ayaklarım yamaçtan kaydı. Şimdi hayatım pahasına ipe yapışmıştım ama bu baştan kaybedilmiş bir savaş gibiydi. Li Wei çok ağırdı ve aramızdaki halat gerilebileceği kadar gerilmiş, karnıma gömülmüş, midemi deşiyordu. Ellerim yine kaydı ve nefes almaya çalıştım...

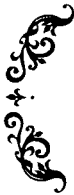
Ve sonra bitti.

Baskı bitti. Artık nefes alabiliyordum ve inanılmaz bir ağırlıkla mücadele etmem gerekmiyordu.

Çünkü aramızdaki halat kopmuştu ve Li Wei düşüyordu.

SESSİZLER

Onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. En son gözlerindeki dehşeti gördüm ve kendi gözlerimde dehşetle onun düşüşünü izledim. Ve hayatımda ikinci kez bir insan çılgılığı duydum. Bu seferki benim çılgılığımı.

7. BÖLÜM

ÇIĞLIĞIM DUDAKLARIMDA SÖNDÜ ve az önce olan şeyin dehşetiyle bir an öylece havada asılı kaldım. Yerde hareketsiz yatan Li Wei'in korkunç görüntüsüne baktım ve ona söylemem gereken ama hiç söylemediğim milyonlarca şey kafama üşüştü. Hemen ardındansa harekete geçtim. Hızlı -muhtemelen fazla hızlı- bir şekilde geri kalan kısmı indim. Tedbirsiz davrandığımın farkındaydım ama bir an önce ona ulaşmak için sabırsızlanıyordum. Yanımdan birkaç taş yuvarlandıysa da başka bir şey olmadı. Ayağım yere değdiği anda yanına koştum. Karşılaşacağım manzaradan ödüm kopuyordu.

Ölmüş olamaz. Ölmedi. Ölmüş olamaz, diye tekrarlıyordum içimden.

Ölmüş olamaz.

İlk gördüğüm, nefes aldığı oldu ve yaşadığım rahatlamayla neredeyse yere yığılacaktım. Nazikçe başını kaldır-

dım ve gözlerini açtı. Sersemlemiş görünüyordu ama göz-bebekleri normal büyüklükteydi. Ve belli ki beni tanıdı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bir şey söylemek için ellerini kaldırıyordu ki başımı iki yana sallayıp onu durdurdum.

Yapma, diye işaret ettim. Önce yaraların ne kadar ciddi bir bakalım.

Büyük bir dikkatle oturmasına yardım ettim. Kollarını ve bacaklarını tek tek oynattık; kırığı çıkığı yok gibi görünüyordu. Üzerine düştüğü ayağı zedelenmişti ama basamayacak kadar kötü değildi. Direkt düşmemiş, epey bir süre yamaca sürtünerek kaymıştı, bu da onu daha kötü bir şekilde yaralanmaktan kurtarmıştı. Ama kıyafetleri ve açıkta kalan kısımları parçalanmıştı. Başka bir açıyla düşseydi bu hikâyenin korkunç bir sonla biteceğinin farkındaydım. Şu anda çok acı çekiyor olsa da yaşıyordu ve tipik Li Wei, çektiği acıyı saklamak için elinden geleni yapıyor, güçlü görünmeye çalışıyordu.

Çıkıntı yapan kayaların koruyucu bir tavan oluşturduğu yerin kamp için en uygun yer olduğuna karar verdim. Öğleden sonra gökyüzü berrak olsa da başımızın üstünde bir şey olması psikolojik olarak kendimizi daha güvende hissetmemizi sağlardı. Eğer yeni heyelanlar olursa fiziksel olarak da korunaklıydı. Li Wei'i dinlenmesi için orada bırakıp ağaçların arasında yakacak çalı çırpı aramaya çıktım. Böylece gece çöktüğünde ateş yakabilecektik. Birkaç iri parçayı ikiye kırmak zorunda kaldıysam da yerler uy-

gun dallarla doluydu. Bir kucak kadar topladıktan sonra, mataralarımızı doldurmak için temiz su da aramaya karar verdim.

Fazla uzaklaşmamıştım ki arkamda kenara çekilen dalların sesini duydum. Panikle döndüğümde Li Wei'i görüp rahatladım. *Burada olduğumu nasıl anladın*, diye sordu şaşkınlıkla.

Seni duydum, dedim kısaca, kucağımdaki dalları yere bırakırken. *Burada ne yapıyorsun? Dinlenmen gerekiyor.*

Ben narin bir çiçek değilim, diye dalga geçti. Kaşlarımı kaldırıp ona baktım ve bu sefer ciddiyetle açıkladı. *Seni merak ettim. Gideli bayağı olmuştu.*

Su arıyordum.

Suyumuz bir süre daha yeter, dedi. *Ben sizinle gelebilecek kadar düzelinceye dek su aramamıza gerek yok.*

Yine beni küçümsediği için kızacaktım ki ölüme ne kadar yaklaştığını hatırlayınca içimden onu azarlamak gelmedi. Düştüğünü ve yerde hareketsiz yattığını gördüğümde hissettiğim dehşeti henüz ben bile atlatamamıştım. Ve ona tekrar baktığımda, benim beceremeyeceğimi düşündüğü için değil beni önemsemiştiği için endişelendiğini gördüm. Bunu görmek, zaten karman çorman olan aklımı ve hislerimi daha da karıştırdı. Gözlerimi kaçırdım.

Tamam, dedim. *Hadi dönelim.*

Kayanın altındaki yerimizde öğle yemeği paketlerinden ikisini daha yedik ve ne kadar az yiyeceğimiz kaldığını düşünmemeye çalıştık. Bulunduğumuz yayladaki arazi, en az

bizim köyümüzdeki kadar bir şeyler yetişmesine elverişsiz görünüyordu, dolayısıyla buralarda yiyecek bir şey bulma ihtimalimiz zayıftı. Dağın eteğine ulaşana kadar sabretmek zorundaydık. Oradaki kasabada elbette yiyecek bir şeyler olmalıydı.

Çok lezzetli, dedi Li Wei yemeği işaret ederek. Bu çılgın yolculuğa ve az kalsın ölecek olmama değdi bile denebilir.

Bu konuda şaka yapma, dedim. Ama gülmeden de edemedim. Aslına bakarsan o gün o barakaya bu yüzden tırmanmıştım. Yemek için.

Başını yana eğip merakla bana baktı. *Nasıl yani?*

Gözlerimin içine bakıyordu, anlatırken kızarmamak için elimden geleni yaptım. *Çatıda saklı bir sürü yiyecek olduğuna dair bir söylenti vardı. Bunu büyük çocukların bizimle dalga geçmek için uydurduğunu biliyordum ama ya doğruysa diye düşünmeden edemedim. O sıralar Zhang Jing hastaydı ve daha iyi beslenirse daha çabuk iyileşeceğini düşündüm. Çatıya bu söylentinin doğru olup olmadığını öğrenmek için tırmandım.*

Ve tek öğrendiğin, çatının gerçekten çürük olduğuydu, dedi. Başımı salladım ve benimle birlikte gülmesini bekledim.

Gülmedi. *Bunu bana niye daha önce anlatmadın, diye sordu gülmek yerine. Bunca zamandır bunu sırf heyecan olsun diye yaptığını sanıyordum.*

Biliyorum, dedim. Hep biliyordum... Bu yüzden benim çok cesur olduğumu düşündüğünü o zaman da biliyordum.

Sanırım beni böyle görmek hoşuma gitti. Gerçeği öğrenmeni istemedim.

Kardeşini iyileştirmek için yaptığın şeyin de çok cesurca olduğunu düşünmedin mi?

O kadar heyecan verici değildi, dedim. Hele altı yaşındaysan.

Onu korumak için her şeyi yaparsın, dedi.

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Yapacağımı biliyorsun.

Bu yüzden buradasın. Ve resamlara da bu yüzden katıldın. Ona daha iyi bir hayat sağlayabilmek için.

Sadece bu yüzden değildi, diye düzelttim. Resim yapmak benim bir parçam. Bu benim için sadece bir iş değil. Hayatıma anlam katıyor, kendimi bütünlenmiş hissetmemi sağlıyor.

Anlamadığını yüzünden okuyabiliyordum ama bunun için onu suçlayamazdım. Tüm hayatı boyunca madencilikten başka bir şey yapma fırsatı olmamıştı ve madenciliğin sevinecek bir yanı yoktu. Daha önce de söylediği gibi bunu yapmaya mecburdu. Eğer madende çalışmazsa hepimiz açlıktan ölürdük.

Esmediğini görünce ona uyumasını, benim nöbet tutacağımı söyledim. İtiraz etmedi, ateşin yanında uzandı ve çok geçmeden uyumuştı bile. Uzun bir süre onu izledim, yüzündeki her bir çizgiyi, saçlarının her bir telini ezberledim. Saçları hafifçe yanağına düşmüştü. Uzanıp onları kenara itmemek için kendimi zor tuttum.

Bunun kimseye bir yararı olmazdı, dolayısıyla etrafıma bakıp dikkatimi dağıtmaya çalıştım. İçimdeki gözlemci yine işbaşındaydı, sonradan kayda geçirmek için her bir detayı zihnimde not alıyordum. Şu ana kadar olanları nasıl kayda geçireceğimi, hangi sahneleri resimleyip hangi kısımları kaligrafi ile anlatacağımı çoktan hayalimde canlandırmıştım bile. Parmaklarım bir an evvel boya ve fırçaya kavuşmak için karıncalanıyordu ama burada ağaçlardan ve taşlardan başka bir şey yoktu. Ellerime baktım; eldivene rağmen ipten yarılmış ve kanamışlardı. Eğer daha doğru düzgün malzemelerimiz olsaydı inişin daha kolay olup olmayacağını merak etmeden edemedim.

Li Wei uyandığında kendini daha iyi hissettiğini iddia etti. Yine de geceyi burada geçirmeye karar verdik. Li Wei güneş doğduğunda yola çıkabileceğimizden emindi ama ben hâlâ ayağı yüzünden endişeliydim. Yamaçtan aşağı inmek sağlam biri için bile yeterince zordu. Fakat iyi olduğunda ısrar etti ve o nöbet tutarken benim biraz uyumamı söyledi.

Çok yorgundum, yine de hemen uyuyamadım. Li Wei uyurken durumumuzu pek düşünmemiştim ama şimdi birden kafama dank etmişti. Burada baş başa olmamız kabul edilemezdi. Bu sadece konum farkımızdan değildi, gerçi o da durumu daha kötüleştiriyordu. Lian Usta bize defalarca oğlanlar ile kızların uygun davranışları hakkında ders vermiş, kızlarla oğlanlar arasında “karanlık hislerin”

doğabileceği konusunda bizi defalarca uyarmıştı. Ben aramızda bir his doğmasından endişe etmiyordum açıkçası. O hisler çoktan doğmuştu ve ne kadar bastırmaya çalışırsam çalışayım oradaydı.

Nihayet Li Wei'e sırtımı dönüp de kendimi bir nebze olsun mahremiyete kavuşmuş gibi hissedince, rahatsız zeminine rağmen uykuya daldım. Rüyalarım çok tuhaftı ama korkutucu olmaktan ziyade kafa karıştırıcıydı. İşitme duyumun geri döndüğü o ilk gece beni afallatan sesi duyup duruyordum. Tabii şimdi o sesin insanların çığlıkları olduğunu anlamıştım. Ve yine birinin beni göğsümden çektiğini hissettim ama kim olduğunu veya bunu niye yaptığını yine çözemedim.

Uyandığımda güneş batıyordu. Li Wei ateşin başındaydı ve elinde bir bıçakla bir tahtayı oyuyordu. Krizantemleri hatırlayınca çalışmasını izlemek için kalktım. Yaptıklarını yanına yığmıştı. Birini elime aldım, bir askerdi. Derken generali, korumaları, bakanları ve atları da gördüm.

Xiangqi takımını mı yapıyorsun?

Li Wei omuz silkmekle yetindi ve çalışmaya devam etti. *Boş oturmaktan sıkıldım. Belki sen de bize bir xiangqi tahtası çizersin, çırak?*

Ateşin yanında yeri elimle süpürüp toprağı düzledim. Ucu sivri bir sopa buldum; elim acımasına rağmen hâlâ düz çizgi çizebildiğimi fark ettim. Yabancı bir yerde böyle tanıdık bir şeyle meşgul olmak rahatlatıcıydı. Günlük kayıt için çalışıyormuşum gibi büyük bir özenle tüm çizgileri

çizip bitirdim. Başımı kaldırdığımda Li Wei beni izliyordu. Onu izlerken gördüğüm için utandı.

Bu işte gerçekten çok iyisin, dedi neredeyse kıskançlıkla.

Toprağa çizgi çizmekte mi?

Ne kastettiğimi biliyorsun. Bu çizgiler mükemmel. Benimkiler hiç böyle düz olmaz.

Ben de bunu yapamazdım, dedim başımla ağaçtan oyduğu oyun taşlarını işaret ederek. Oymacılığı ilerletmişsin.

Hobi işte, dedi alçakgönüllü bir şekilde. Yüzü hafiften karardı. Çalışmadığımız zamanlarla oyalanmak için babamla yapardık.

Çok yeteneklisin, dedim içtenlikle. Bu yetenekle belki...

Ama cümlemin sonunu getiremedim. Köyümüzde ahşap oyma sanatını kullanabileceği bir yer aklıma gelmemişti. Ahşap işleri mümkün olan en basit ve kaba şekilde yapılırdı. Her şeyin pratik olması esastı, estetik değil. Ustalar benim yeteneğimi takdir etse de kayıt için bir oymacıya ihtiyaçları yoktu. Köyümüzde zamana direnen birkaç heykel başka bir devrin eserleriydi. Li Wei'e, resim yapmanın hayatıma anlam kattığına dair söylediklerimi hatırladım. Acaba işi ahşap oymacılığı olsaydı o da böyle hisseder miydi?

Tahtadan güzel şeyler oymaktansa madenden metal çıkararak köyümüze daha faydalı olurum, dedi Li Wei ne düşündüğümü tahmin ederek.

Biliyorum, diye karşılık verdim. Ve bu çok büyük bir kayıp. Üzerimize bir ağırlık çöktü. Ateşte yer değiştiren odun-

lardan gelen sesler dışında etraf sessizdi. Hayatım boyunca sayısız kez ateşin karşısında oturmuş, alevleri seyretmiştim ama ateşin böyle sesler çıkardığına dair hiçbir fikrim yoktu. Muhteşem bir şeydi, keşke bu sesi tarif etmek için kullanılan kelimeyi bilseydim. Li Wei eliyle satranç taşlarını işaret etti.

Işık tamamen gitmeden oynayalım mı?

Tavus Kuşu Meclisi'nde bayramlar dışında eğlenceye ayıracak fazla vaktimiz olmuyordu. Köyde xiangqi tahtası da pek kalmamıştı. Oyma işleri ve heykeller gibi artık kimsenin oyun tahtası yapmaya da ne vakti ne hevesi vardı. İlk oyunda Li Wei beni yenince tekrar oynamak için ısrar ettim ama onu da kaybettim. Bezgin bir tavırla yenik orduma baktım. *Gördünüz mü yaptığınızı*, diye işaret ettim taşlara. *Sizin yüzünüzden gene yenildik.*

Derken bir ses duyup başımı kaldırdım. Li Wei gülüyordu. Acısını dışa vurduğunda sesi nasıl içime dokunduyorsa şimdi gülerken de sesi öyle neşe doluydu ki ben de gülmeye başladım.

Benim küçük generalim, dedi. Dalga geçiyordu ama gözlerindeki bir şey aniden çok yakın oturduğumuzu fark etmeme sebep oldu. Aslında mecburen yaklaşmıştık, oynarken tahtayı görebilmek içindi ama o kadar yakındık ki tahtaya eğildiğimizde kollarımız birbirine değiyordu. Tahtanın üzerindeki ellerimiz arasında birkaç santim vardı sadece. İçimde bir sıcaklık dolaştı ve bunun ateşle hiçbir ilgisi yoktu.

Biraz daha uyusak iyi olur, dedim geri çekilerek. İlk nöbeti ben alırım.

Yanaklarının kızardığına yemin edebilirdim. Başını sallamakla yetindi ve ateşin yanma uzanıp uyudu. Onu yine uykusunda izlemek istiyordum ama kendime hâkim oldum, etrafı izleyerek oyalandım.

Gecenin bir vakti nöbet değiştirdik ve bu sefer çabucak uykuya daldım, rüya falan da görmedim.

Sabah uyandığımda Li Wei gitmişti. Bir an paniğe kapıldım, derken ayak seslerini duydum ve sislerin arasından bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Üzünüm, dedi yüzümdeki ifadeyi görünce. Etrafı bir kolağan edeyim dedim. İleride ne bulduğuma inanamayacaksınız.

Ne buldun, diye sordum.

Bir maden girişi. Eski bir maden. Uzun süredir kullanılmamış gibi duruyor.

O zaman burada insanlar yaşıyor olmalı, dedim sislerin arasından aniden çıkmalarını bekler gibi etrafa bakınarak.

En azından bir zamanlar yaşıyorlarmış, dedi. İçeri gir-medim ama maden bizimki kadar büyük görünmüyor. Yola çıkmadan önce sen de etrafa bir göz atmak ister misin?

Tereddüt ettim. Sadece tek bir yiyecek paketimiz kalmıştı ve yaylada oyalanmak demek yiyecek bulmayı geciktirmek demekti. Yine de şu gizemli madeni merak etmiştim. Orada kimler çalışmıştı? Bizim köyden insanlar olmadığı muhakkaktı. Kasabadan mı geliyorlardı acaba?

Yoksa bu ormanlık yaylanın bir yerlerinde başka bir köy mü vardı?

Suya da ihtiyacımız vardı, şöyle bir dolanıp su da aramaya karar verdik. Ama önce son yemeğimizi paylaştık. Yemek yerken köyümüzü düşündüm. Köyden ayrılalı koca bir gün geçmişti, yokluğumuz çoktan fark edilmiş olmalıydı. İnsanlar hakkımızda ne düşünmüştü acaba? Zhang Jing ne düşünmüştü? Notumu bulmuş muydu? O tek cümle bana güvenmesini sağlamaya yetmiş miydi?

Fazla uzaklaşmamıştık ki artık su sesi olduğunu bildiğim bir ses duydum ve Li Wei'i o tarafa yönlendirdim. Nitekim karşımıza küçük bir dere çıktı. Li Wei çok etkilenecek görünüyordu. Mataraları doldururken kendimle gururlanmadan edemedim.

Ben asla bu kadar çabuk bulamazdım, diye itiraf etti Li Wei.

Matarasını ona uzattım, benimkini sırt çantama koydum. *Demek sonunda işe yaradım?*

Gülümsedi. *İşe yaradığını çok önce kanıtladın, küçük general.*

Bana bir daha general... Arkasında, ağaçların arasında gözüme bir şey takılınca ellerim iki yanıma düştü. Yüzümdeki ifadeyi görünce Li Wei de dönüp arkasına baktı. Az sonra o da görmüştü. Ağaçların diğer tarafında bir bina vardı. Gözlerimiz buluştu ve başımı salladım. O tarafa yöneldik.

Bir değil bir sürü bina vardı.

Küçük bir köye girdik. Bizim köyden daha küçüktü ama belli ki uzun zamandır insanlara ev sahipliği yapıyordu. Bunu düşünmek sarsıcıydı, kocaman açılmış gözlerimizle etrafa bakarak ilerledik. Sorumluyla mektuplaşmak dışında bugüne dek bizim köyden hiç kimse dış dünyadan biriyle karşılaşmamıştı. Bu köyde yürümek, eski hikâyelerdeki sihirli topraklara adım atmakla aynı şeydi.

Burada uzun zamandır kimse yokmuş, dedi Li Wei binaları işaret ederek. Doğru, dikkatli bakınca binaların bir süredir kendi hâline bırakıldığı anlaşılıyordu. Ahşap kısımlar yıpranmış hatta yer yer çürümüşü ve doğa çoktan galip gelmişti. Li Wei bir tarafa, ben diğer tarafa yürüdüm. Etrafa heyecanla karışık bir korkuyla bakıyordum. Bir kez daha kendimi, bu muhteşem keşfi kayıtlar için nasıl canlandıracağımı hayal ederken buldum. Pek çok açıdan evler tıpkı bizimkiler gibiydi ama minik mimari detaylarda nasıl farklılaştığını görmek büyüleyiciydi. Keşke yanımda not almak için mürekkeple kâğıt getirseydim. Şimdi köyümüze geri döndüğümde bunları kayıtlara geçirmek için hafızama güvenmek zorunda kalacaktım.

Menteşeleri çürümüş, aralık bir kapı gördüm. İtip açtım ve kapıların açılırken çıkardığı o sesi duydum yine.

Evin içi bana Zhang Jing'le büyüdüğümüz mütevazı evi hatırlattı. Üç bölümden oluşuyordu. Bölümler, dokunsan dağılacak paravanlarla ayrılmıştı. Köşede büyükçe bir ocak vardı ama uzun zamandır yakılmamış gibi görünüyordu, belli ki en son kuşlara yuva işlevi görmüştü. Küçük ma-

bette evin tanrıları, akmış mum yığınları arasında oturuyordu.

Mabetteki heykeli elime aldım. Kilden yapılmıştı ama üzerindeki oymaların detayları görülmeye değerdi. Aslan başlı bir periydi, bir pixiu. Kafasını gururla kaldırmıştı, ağzı bir kükremeyeyle açılmıştı. Üzerindeki tozu silince kanatlarının ve boynuzlarının altın olduğunu gördüm. Li Wei bu işçiliğe kesin bayılacaktı. Heykeli almak bir bakıma hırsızlık gibi gelse de belli ki onu uzun zaman önce bırakıp gitmişlerdi ve bir daha da gelen giden olmamıştı.

Bir elimde heykelle, oturma bölümünü uyuma bölümünden ayıran paravana doğru yürüdüm. Çürümüş paravanın üstünde ne bir süs ne bir desen vardı. Kenara iterken tuttuğum kısım elimin altında ufalanıp döküldü, derken tamamı yere çöktü. Çıkan tozdan sakınmak için elimle yüzümü kapatıp öksürerek geri çekildim. Toz nihayet çöktüğünde gözlerimi kırıştıtarak paravanın arkasına baktım...

Ve sırtıarak bana bakan iskeletlerle karşılaştım.

8. BÖLÜM

BOĞAZIMDAN BİR ÇIĞLIK yükseldi ve elimden geldiğince hızla dönüp kapıya koştum. Pixiu heykeli parmaklarımın arasından kaydı, küt gibi bir ses çıktığını duydum hayal meyal. Bu eve ait hiçbir şey istemiyordum. Tek istediğim, bir an evvel buradan kurtulmaktı.

Kapıdan çıktım ve Li Wei'e çarptım. Öyle panikledim ki ilk anda onun Li Wei olduğunu bile anlamadım. Can havliyle çırpınıyordum. Güçlü kollarını bana doladığında nihayet bu tanıdık his, korkuma galip geldi ve durdum. Kendimi bir an onun kollarının güvenliğine bıraktım, ardından hâlâ titreyerek geri çekildim.

Sen iyi misin, diye sordu. Ne oldu?

Bir şey anlatacak hâlde değildim. Başımla kapıyı işaret etmekle yetindim. Li Wei önce beni baştan aşağı bir kontrol etti, ardından eve girdi. O geri gelene kadar ben biraz sakinleşmiştim. Bu kadar zayıf davrandığım için kendim-

den utansam da o sırttan kafatasları gözümün önünden gitmiyordu. Li Wei evden çıkarken yüzü ciddiye ve elinde az evvel düşürdüğüm heykel vardı.

Ne yapıyorsun, diye sordum. Buradan hiçbir şey almamalıyız. Bu ev lanetli.

Li Wei minik pixiu'yu cebine soktu. *Ev lanetli olabilir ama heykel lanetli değil. İşçiliği inanılmaz. Böyle heykeller olduğunu duymuştum. İnsanlar bu heykelleri bolluk ve iyi şans için evlerinde tutuyormuş.*

Ama bu insanlara bir faydası dokunmadığı ortada, dedim.

Li Wei'in yüzü daha da ciddileşti. *Orada ne olmuş bilmiyorum ama bence bunun doğaüstü yaratıklardan ziyade insanlarla bir ilgisi olmalı. Hadi diğer binalara da bakalım. Belki ne olduğunu anlarız.*

Li Wei haklı olabilirdi. Bu köy pek çok bakımdan bizim köye çok benziyordu. Ne olduğunu anlamalıydık ki bizim köyümüzün de aynı kaderi paylaşmasını engelleyebilelim.

Tamam. Nereden başlayalım, diye sordum.

Sen bekle bir dakika, dedi Li Wei ve hızlı adımlarla köydeki en büyük binaya doğru yürüdü. Bu büyük bina, evden ziyade idari bir yeri ya da okulu andırıyordu. Hayalet köyün ortasında tek başına kaldığımda biraz ürkrüysem de batıl inançlara pabuç bırakacak değildim, cesaretimi toplayıp Li Wei'in dönmesini bekledim. Nihayet döndüğünde yüzü heyecanlıydı.

Tam da umduğum gibi. İçeride kayıtlar var. Onlar da bizim gibi kayıt tutuyormuş. Burası ustalarının kaldığı yer

olmalı. Ama kayıtlara sen bir göz atabilir misin? Böylece burada ne olduğunu anlayabiliriz belki. Sonuçta sen kayıtları okumada benden daha iyisin.

Sen ne yapacaksın, diye sordum.

Eliyle etrafı işaret etti. Diğer evleri dolaşacağım. Aradığımız cevapların çoğunu kayıtlarda buluruz herhâlde ama yine de bakmadığımız bir yer kalmasın.

Dikkatli ol, dedim.

Başını salladı ve bir başka eve yöneldi.

Bir an arkasından baktım, sonra dönüp büyük binaya girdim. Bizim okuldan ya da bizim köydeki idari binadan daha küçüktü ama sonuçta bu köy de bizim köyden küçüktü. İçerisi, ilk girdiğim ev gibi toz ve çürümüşlük kokuyordu. Yine de neyse ki iskelet yoktu.

Li Wei'in bahsettiği oda, Tavus Kuşu Meclisi'ndeki kütüphaneyi andırıyordu ve kayıtların sağlam kalması için neme karşı önlem alınmıştı. Duvarlardaki raflara parşömenler düzgünce sıralanmıştı ve odanın geri kalanı ise bizim köyün günlük kayıtlarına benzer kayıtlara ayrılmıştı. Bizim kayıtlarımızdan küçük ve daha az detaylıydılar, bizden beklenen sanatsal incelikten ve gerçekçilikten de yoksundular. Yine de gerçeklere dayanıyorlardı ve bu köyde ne olduğunu anlamamı sağlayacak bilgileri içeriyorlardı. Masaya oturdum ve yüksek pencerelerden içeri dolan tozlu güneş ışığı altında kayıtları okumaya başladım.

Öğrendiklerim dehşet vericiydi. Hatta felç edici. Kayıtları incelerken zamanı unuttum, derken koridordan

gelen Li Wei'in ayak sesleriyle silkinip kendime geldim. *Bir şey bulabildin mi*, diye sordum odaya girdiğinde. Ona bakarken yüzümü sakın tutmayı başardıysam da içimde fırtınalar kopuyordu.

İstediğimden fazlasını, dedi. *Evlerin çoğu boş ama bazılarında yine iskeletler var. Onları neyin öldürdüğünü anlamadım.*

Ben anladım, dedim kayıtları işaret ederek. *Açlık ve hastalık.* Kendimi kontrol etme çabam buraya kadardı. Ellerim titremeye başlamıştı, Li Wei görmesin diye ellerimi kucağımda birleştirdim. Korkmaktan ziyade hâlâ şoktaydım.

Dışarıda konuşalım ister misin, diye sordu Li Wei. *Hava biraz ısındı.*

Başımı salladım. Anılar ve hayaletlerle dolu bu yerde üşüyordum. Güneşe çıkmak, yeniden ağaçları, otları, yaşayan dünyayı görmek istiyordum. Dün gece kamp kurduğumuz yere doğru yürümeye başladık ama köyün hemen dışında bir başka ürkütücü manzarayla karşılaştık. Taş bloka zincirlenmiş iskeletler. Onların korkunç kaderini düşününce bayılacak gibi oldum. Taşa kazınmış harflere bakılırsa suçları yiyecek hırsızlığıydı.

İliklerime kadar ürpererek bakışlarımı kaçırdım ve Li Wei'in çatılmış kaşlarıyla karşılaştım. Geçen gün köyde hırsız hizmetkârı nasıl savunduğu düşünülürse bu insanların kaderine öfkelenmesinde şaşılacak bir yan yoktu. *Bu ceza değil vahşet*, dedi. *En azından bizim insanlarımız hiçbir zaman bu kadar ileri gitmedi.*

Gidebilirler, diye karşılık verdim kayıtlarda okuduklarımı hatırlayınca. Bu köyün başına gelenler eğer bir gün bizim de başımıza gelirse...

Ne demek istiyorsun, diye sordu Li Wei.

Bu arada kampımıza ulaşmıştık. İçimi ısıtan sabah güneşi, kütüphanede bulduklarımın sebep olduğu kasveti bir nebze aralamıştı. Ama sadece bir nebze. Li Wei bana beklentiyle baktı.

Bizim gibilermiş, diye anlatmaya başladım sonunda. Tıpkı bizimki gibi bir maden köyü. İşitme duyularını kaybetmiş ve burada sıkışıp kalmışlar. Onlar da sarp yamaçtan aşağı inemiyorlarmış ve yine tıpkı bizim gibi dağın eteğindeki kasabayla bir anlaşma yapmışlar. Onlar da kendi sevk hatlarıyla aşağı metal gönderiyor, karşılığında yiyecek alıyorlarmış. Sonra yine bizim gibi kör olmaya başlamışlar.

Aramızdaki bu inanılmaz, şok edici benzerlikler devam etmemi daha da zorlaştırıyordu. Köyün tarihi bizimkiyle birebir aynıydı, bu durumda burada kendi geleceğimizde mi dolaşmıştık? On yıl sonra bizi bekleyen son bu muydu? Ya da beş yıl sonra? Belki bir yıl sonra? Anlatmaya devam edemedim, duyduğum korkuyla ellerim kelimelerin ortasında düğümlendi. Sadece kendim için değil geride bıraktığımız insanlar için de korkuyordum. Zhang Jing'i bekleyen kader bu muydu? Ustaların ve diğer çırakların kaderi de bu mu olacaktı?

Sonra ne olmuş, diye sordu Li Wei. Nasıl ölmüşler? Şimdi onun yüzü de panik içindeydi. Fei, açlık demiştin?

Kendimi elimden geldiğince toparlayıp devam ettim. Körlükle birlikte madenden çıkardıkları metal miktarı düşmeye başlamış. Yine tıpkı bizde olduğu gibi kasaba daha az yiyecek göndermeye başlamış. Bu noktada bizden ayrılıyorlar, onlar dilencilerini beslemeyi o zaman bırakmış. Körlük yüzünden maden kazaları da artmış, bir kısmı bu yüzden ölmüş. Sonlara doğru su kaynakları kirlenmiş. Kayıtları tutanlar, bazı cesetlerin doğru şekilde kaldırılmadığına ve suya karıştığına inanıyorlardı. Onlar sebebi anlayana kadar çoğu insan hastalanmış ve ölmüş. Li Wei'in şüpheyle mataralarını bize baktığını görünce ekledim. Tüm bunlar birkaç yıl önceymiş, şimdiye kadar temizlenmiştir, diye ekledim. Bunun ardından geriye çok az kişi kalmış. Ama bu arada kasaba yiyecek göndermeyi tamamen kesmiş. Açlıktan ölmeyenler yamaçtan aşağı inmeye çalışmış ama kaçının başardığı bilinmiyor. Burası bizim köye göre daha alçakta ama okuduklarıma bakılırsa yamaçtaki taşlar alt kısımlarda çok yumuşakmış, dolayısıyla halatı ve insanların ağırlığını taşımıyormuş ve heyelan riski çok yüksekmiş. Yine de bazıları aşağı ulaşmayı başarmış olabilir. Bazıları başaramamıştır. Belki bir kısmı kendini direkt aşağı atmıştır.

Yere oturdum, tüm bunların bizim köyün başına da geleceği düşüncesini aklımdan atmaya çalıştım. Li Wei önümde bir aşağı bir yukarı yürüyordu, yüzü kararmıştı. Bu köye ne olduğunu öğrenmeyi en çok o istemiş, ne olduğunu çözmek için cesurca köyü dolaşmıştı ama duyduklarının onu nasıl sarstığını görebiliyordum. Ümidi kırılmıştı.

Olacağı bu mu yani, diye sordu. Bizim köyün başına da bunlar mı gelecek? Yiyecek hiçbir şey kalmayacak. İnsanlarımız çaresizlik içinde açlıktan mı ölecek?

Bunu bilemeyiz, dedim. Sorumluluyla konuşuncaya kadar hiçbir şeyden emin olamayız. Bizim köyümüz bu durumda değil. En azından şimdilik.

Değil mi, diye sordu öfkeyle. Çoktan olmaya başladı bile, farkında değil misin? Körlük başladı. Madenden çıkardığımız metal azaldı ve gelen yiyecek miktarı azaldı. Daha geçen gün sorumlu "ceza olarak" daha az yiyecek göndereceklerini yazmadı mı? Yiyecek göndermeyi tamamen kesmeleri ne kadar sürer dersin? İnsanlarımızın çaresizlik içinde birbirine saldırmalarına ne kadar kalmıştır sence? Benim babam bu yüzden mi öldü? Kasaba daha kaç köye bunu yapıyor?

Bilmiyorum. Tek bildiğim, sorumluluyla konuşmamız gerektiği.

Yapmamız gereken bir şey olduğu kesin, dedi Li Wei. Ama konuşmanın yeterli olacağından emin değilim.

Li Wei öfkesine hâkim olamıyordu. Keşfettiğimiz korkunç gerçekler bir yana babasının acısı da henüz çok tazeydi. Bu her şeyi daha korkunç hâle getiriyordu.

Derken işaret etti: Belki de bu köyle kasaba arasında bir yanlış anlama olmuştur. Belki çok fazla yiyecek istemişlerdir.

Belki, dedim.

İkimiz de birbirimize ümit vermeye çalışıyorduk ama aslında ikimizin de içi şüpheyle dolmuştu. En iyisine inanmak, sorumlunun bize yardım edeceğini düşünmek isti-

yorduk ama çok fazla şey görmüş, çok fazla şey yaşamıştık. Ve eğer sorumlu bize yardım etmezse, o zaman ne olacaktı? İçimizi kemiren, asıl bu belirsizlikti.

Gözümün önünden hiç gitmeyen Zhang Jing'in görüntüsüyle Li Wei'i takip ettim ve inişe devam edebilmek için uygun bir yer aramaya başladık. Kayıtlarda yazanlar aklımızdaydı, bu yüzden Li Wei halatları bağlayacağı taşları seçerken ekstra titiz davrandı. Burada bile taşlar daha yumuşaktı ve halatları bağladığımız taşların bizim ağırlığımızla yerinden oynayıp kopmasını göze alamazdık.

Önümüzde dünkünden daha kısa bir mesafe olsa da yine de az yol değildi. İnişin her saniyesi, halatı bağladığımız taş ha koptu ha kopacak, aşağı yuvarlanacağız endişesiyle geçti. Yine başımıza taşlar yağdı ve yine bizi işitme duyum kurtardı. Yeterince hızlı davranamadığım birkaç seferde dünkü yaralarımıza ve kesiklerimize yenileri eklendi. Tüm bunlara ek olarak bugün yiyeceğimiz de yoktu ve midem kazınıyordu.

Yine de yer giderek yaklaşırken içim tuhaf bir heyecanla doldu. Altımızda ağaçlar vardı ama onların ötesinde ağaçsız, yeşilin türlü tonlarında arazileri görebiliyordum. Bunlar acaba tarım alanları olabilir miydi? Tarlalar? Kütüphanemizde toprağın işlenmesi ve sebze yetiştirilmesi hakkında yazmalar vardı ama heyelanlar yüzünden köyümüz ile bereketli topraklar arasındaki geçit kapandıktan sonra tarım bizim için en az uçmak ya da duymak kadar fantastik bir şeye dönüşmüştü.

Son metreleri, aşağıda bizi bekleyen inanılmaz şeylerin hayaliyle indim.

Ve sonra, inanılmaz ama yere ayak bastık. Başımı kaldırıp yukarı, bizim köyün olduğu dağa ve etrafındaki diğer dağlara baktım. Akşamın ilk bulutları yüzünden zirvelerini göremiyordum bile. Bu, bütün hayatım boyunca gördüğüm manzaranın tam tersiydi. Ben zirveleri etrafımda görmeye ve sis yüzünden aşağıyı görememeye alıştım. Şu anda atalarımızın köyümüze göç etmeden önce bulundukları yerde olduğumu fark ettim ve bu düşünceyle başım döndü.

Bizi burada neyin beklediğini görmeye hazır mısın, diye sordu Li Wei.

Bizi birbirimize bağlayan halatı çözmek için bana yaklaştı. Becerikli elleriyle belimdeki düğümleri çözerken nefesimi tuttuğumu fark etmemesini umdum. Onun kadar güçlü kuvvetli birinin dokunuşunun böylesine nazik olmasına bir kez daha hayret ettim. İşini bitirdiğinde eli bir an daha belimde kaldı, sonra geri çekildi.

Ne tarafa gideceğimiz hakkında bir fikrin var mı, diye sordum.

Elini gözlerine siper ederek etrafa bakındı, dağımıza göre güneşin pozisyonuna baktı. Hayalet köyde çok oylanmıştık, bu yüzden akşamın çökmesine fazla kalmamıştı. Li Wei az sonra bana döndü, kuzeyi işaret etti.

Bizim sevk hattının indiği nokta şurası. Biz yamaçtan dümdüz aşağı inmedik, bu tarafa kaymışız. Sorumluyu bulmak için o tarafa gitmemiz gerekiyor.

Başımı eğip pis kıyafetlerime, çizik içindeki kollarıma baktım. Saat da bayağı geç olmuştu. *Bu akşam temizlenip dinlensek mi*, diye sordum. *Onun gibi bir adamın karşısına çıkacak durumda değiliz.*

Li Wei başıyla onayladı. *Zaten biz oraya gidene kadar karanlık çöker. İstersen bu akşam biraz keşif yapalım, kamp kurabileceğimiz bir yer bulalım.* Eliyle ağaçlara doğru bir işaret yaptı. *Ne tarafa gidelim istersin?*

Sen seç, dedim.

Tereddüt etti, sonra cebinden minik heykelciği çıkardı. Heykeli havaya atıp bir eliyle yakaladı. Pixiu'nun yüzü doguyu gösteriyordu. Li Wei onu tekrar cebine koyup bana döndü. *Doğu o zaman.*

Ağaçların arasından doguya doğru yürümeye başladık. İnsanların ormanda yürürken bir sürü ses çıkardıklarını çoktan fark etmiş, etrafta bizden başka biri olup olmadığını duymak için kulak kesilmiştim. Hiç kimseyle ve herhangi bir tehlikeyle karşılaşmadan bir açıklığa ulaştık. Burada bir dere, ağaçların içine doğru yoluna devam etmeden önce ufak bir gölet oluşturmuştu. Dinlenmek ve temizlenmek için uygun bir yere benziyordu. İnsanların yaşadığı yerlere bu kadar yakinken ateş yakmak konusunda bir endişeliydim ama neyse ki aşağı indikçe hava ısınmıştı, ateşe ihtiyaç duymadan geceyi geçirebileceğimize karar verdik.

Sorumlunun karşısında giymek için yanında fazladan kıyafet mi getirdin, diye sordu Li Wei, okuldan aldığım diğer takımı çantamdan çıkardığımda.

Omuz silktim. *İhtiyacım olabilir diye düşündüm sadece. Çantaya koyarken aklımda sorumlu yoktu ama şimdi açıkçası buna memnunum. Sorumlunun karşısında köyümüzü en iyi şekilde temsil etmek istiyorum.*

Ben sanırım bizi yine kendim gibi temsil edeceğim, dedi Li Wei küçümseyici bir tavırla üstüne başına bakarken. Madencilerin pis kıyafetlerini giyyordu ve bunca yoldan sonra şimdi kıyafeti daha bile kötü durumdaydı, yırtılmış, yer yer kanla lekelenmişti. *Sonuçta ben bir vahşiyim, yani benden de böyle giyinmem beklenirdi.*

Belki temizleyebiliriz, dedim, bundan hiç emin olmasam da. Dur bir bakayım.

Li Wei anında gömleğini çıkardı ve ağzım açık kalakaldım. Çocukken birlikte oyunlar oynamış, türlü maceralara atılmıştık ama hiçbirinde gömleğini çıkarması gerekmemişti. Giyinikken bile güçlü vücudunun, kaslarının farkında olmamak imkânsızdı, gömleksiz bir hâlde karşımda dikilirken ise babamın anlattığı hikâyelerdeki yenilmez kahramanlara benziyordu. Gömleği elinden aldım ve kendimi hiç istemedenden soktuğum bu durum hakkında Lian Usta'nın kim bilir neler söyleyeceğini düşünmemeye çalıştım.

Ortasında oyuk olan yosunlu bir kaya vardı; oyuğa su doldurdum ve gömleği oraya sokup elimden geldiğince sertçe çitledim. Pek bir başarı kaydedemedim ne yazık ki. Sonuçta gömlek sadece bu yolculuk sırasında kirlenmemişti, üzerinde yılların kiri birikmişti. Madenin tüm pisliği üzerine yapışıp kalmıştı.

Sanatçıların çamaşır yıkamayı bileceği hiç aklıma gelmezdi, dedi Li Wei beni izlerken.

Ters bir cevap vermek için ıslak ellerimi kaldırmıştım ki aklıma parlak bir fikir geldi. Bunun üzerine cevabı boş verip sırt çantama gittim, yanımda getirdiğim bel çantamı çıkardım. Gözlemlere yanımda götürdüğüm boyalar hâlâ içindeydi. Birkaç saniye sonra yeşil boyayı almış, kayaya dönmüştüm bile. Tüm boyayı oyuktaki suya boşalttım. Li Wei yanıma geldi, güçlü kollarını geniş göğsünde birleştirip yüzünde meraklı bir ifadeyle öylece dikildi. Yakınlığının üzerimde yarattığı etkiden kurtulmaya çalışarak derin bir nefes aldım.

Madem gömlekten kiri söküp atamıyoruz, biz de üstünü kapatırız o zaman, diye açıkladım. Şüpheli gözlerle baktığını görünce ekledim. *Daha kötü olamaz nasılsa. Boyanın içine işlemesini bekleyelim, sonra kuruması için bir ağaca asar...*

Derken cümlemin ortasında ellerim dondu kaldı. Boyayı falan unuttum. Gömleği unuttum. Gördüğüm bu şeye anlam vermeye çalışırken bir an Li Wei'i bile unuttum. Etrafımızdaki ağaçların çoğu yaz-kış yeşil kalan ağaçlardı, sadece birkaç tanesi yaprak döken cinstendi ve yaz sonunun yavaş yavaş sonbahara dönmesinin etkilerini göstermeye başlamışlardı. Gömleği asarız diye işaret ettiğim ağaç da bunlardandı ve daha önce hiç görmediğim bir cinsti. Fakat cinsini bilmesem de en üstteki dallarında gördüğüm şeyin ne olduğunu biliyordum. Li Wei parmağımı takip

etti ve benim gördüğüm şeyi gördüğünde onun gözleri de büyüdü.

Meyve.

Bizim köyde meyve yetişmiyordu. Kasabadan gelen sevkiyatlardan meyve çıktığı ender zamanlarda çekirdeklerini ekmeyi denemiştik ama hiçbirisi tutmamıştı. Meyvenin ağaçta yetiştiğini biliyordum, yine de gözlerimle gördüğüm bu manzara benim için inanılmazdı. Belki de Li Wei'in küçük heykelciği bize yardım etmeye başlamıştı bile. Geldiğimiz yerde altın değerinde olan bir yiyeceğin burnumuzun dibindeki bir ağacın tepesinde, toplayıp yenmeye hazır bir hâlde bizi beklemesi resmen mucizeydi.

Tabii eğer oraya ulaşabilirsek.

Li Wei ağaca doğru yürüdü, yaklaştıkça yüzündeki ifade daha düşünceli bir hâl aldı. *Ağaca tırmanabilirim ama dalların benim ağırlığımı taşıyacağından emin değilim, dedi. Özellikle de üst dalların.*

Beni taşırlar, dedim kendimden emin bir şekilde.

Li Wei bana, sonra ağaca, sonra tekrar bana baktı. *Senden on tane bile taşır, dedi sonunda. Ama seni oraya nasıl çıkaracağız?* Eliyle yaklaşmamı işaret etti ve beni kaldırmak için kollarını uzattı.

Çıplak göğsüne bakıp Lian Usta'nın bunu onaylamayacağını düşündüysem de tereddüdüm kısa sürdü. Korkularımı bir kenara bıraktım ve aniden yine ormanda maceradan maceraya koşan iki çocuk olmuştuk. Öne doğru bir adım attım, Li Wei beni belimden tutup kaldırdı.

Kollarımı uzattım ama en alttaki dala bile ulaşamadım. Li Wei ellerini aşağı, bacaklarıma doğru kaydırarak beni daha yukarı itti. Bir an dengemi kaybedince kaydım, yere düşmeden beni yakaladı ve sımsıkı tuttu. Vücutlarımız birbirine yapışık hâlde öylece kaldık. Gözlerimiz buluştuğunda birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Hayır, artık çocuk değildik.

O da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki kıpkırmızı kesildi. Hemen beni tekrar kaldırdı, alttaki dala ulaşabilmem için dizlerimin altından tuttu. Kollarının arasında olmanın verdiği hissi, hâlâ üzerinde olan sandal ağacı kokusunu tüm kararlılığımla zihnimde bir kenara itip ilk dalı tuttum. Ardından kendimi yukarı çekip tepeye doğru tırmanmaya başladım. Yukarı çıktıkça dallar inceliyordu ama beni taşıyacak olanları seçerek meyvelerin olduğu en tepeye kadar tırmanmayı başardım.

Yaklaşınca meyvelerin hurma olduklarını görüp gülümsedim ama hafiften pörsümüşlerdi. Bir tanesini koparıp kokladım. Köyümüze hurma o kadar nadir ve az gelirdi ki genellikle bize bir tane bile düşmez, doğranarak yemeklerin içine katılırdı. Aşağıdan endişeyle beni izleyen Li Wei'e baktım.

Dikkatli ol, diye işaret etti. Ben gelip burada bir meyve ağacından düş diye o sarp yamaçtan inmedik.

Cevap yerine ona bir hurma fırlattım, sonra gerisini toplamaya koyuldum. On tane kadar vardı. Hepsini Li Wei'e attıktan sonra inmeye başladım, en alt dala ulaşıp

aşağı sallandığımda ve yardımsız atladığımda bir parça gururlanmadan edemedim.

Demek doğruymuş, dedi Li Wei yerdeki hurmaları toplarken. Daha buraya ayak basalı bir saat bile olmadan yiyecek bulduk. Burası gerçekten bereketli bir yer olmalı.

Ama alt dallardakiler toplanmış, dedim. Yani yakınlarda insanlar da olmalı.

Li Wei ciddileşerek başını salladı. *Bu gece yine dikkatli olalım ve nöbetleşe uyuyalım.*

Hurmaları paylaştık, her ihtimale karşı birazını yarına saklayarak bir kısmını yedik. Gerçi ikimiz de içten içe yarın daha fazlasını bulmayı umuyorduk. Hurmalarımızı yediğimizde kayaya gidip gömleği boyadan çıkardım. Umduğum kadar koyu bir yeşile dönüşmemişti ama bu da bir şeydi. Ben üstüme temiz cübbemi giydim ve yolda lekelenen gömleğimi de Li Wei'e verdim. Üstüne olmadı, göğsünde kavuşmadı bile ama gece ayazında hiç yoktan iyiydi.

Gece için bir ağacın dibine yerleştığımızda keyfimiz yerindeydi. Güneş batmadan önce bir el daha xiangqi oynadık. Onu yine yenemedim. Bu kez bana nazikçe yardımcı olmaya çalıştı. *Yaptığın hamleler o an için doğru görünüyor ama geleceği düşünmeden yapıyorsun. En az iki hamle sonrasını düşünerek oyna.*

İçimi çektim. *Oysa bu oyunda daha iyi olmam beklenirdi, değil mi? İşim gereği hayatım plan yapmakla geçiyor...*

Li Wei'in yüzünden anlık bir tereddüt geçti, sonra sordu: *Planların arasında Sheng'le evlenmek de var mı?*

Bu soru beni hazırlıksız yakalamıştı. Daha önce Sheng'den hiç bahsetmemiştik. İşin aslı bu yolculuk boyunca Sheng bir kez olsun aklıma bile gelmemişti.

Ustaların planı bu, diye cevap verdim dikkatle.

Anlıyorum.

Nasıl olduğunu biliyorsun, diye ekledim Li Wei başka bir şey söylemeyince. Bunda şaşılacak bir şey yok. Sonuçta sanatçılar sadece sanatçılarla evlenebiliyor.

Biliyorum... Yine de... Yani o olması şart mı, diye sordu Li Wei yüzünde küçümseyici bir ifadeyle. Çıraklar arasında çok daha iyi adaylar vardır mutlaka. Sheng çok...

Kibirli mi? Kendini beğenmiş? İğrenç, diye saydım.

Li Wei hayretle baktı. Bunlar seni rahatsız etmiyor mu?

Bilmem, pek düşünmedim, dedim. Çıraklar arasında en yetenekli erkek o. Ben de en yetenekli kızım. Bu yüzden ustalar bunun ideal bir eşleşme olduğunu düşünüyor.

Hepsi bu mu, diye ısrar etti Li Wei. Bu eşleşmeyi isteyen sadece ustalar mı? Sen değilsin yani?

Benim ne istediğimin bir önemi yok, diye hatırlattım. Her koşulda onların arzusunu yerine getireceğim.

Li Wei bana kızmış, içerlemiş görünüyordu. Birileri öyle istiyor diye evlenemezsin. Birileri bunun akıllıca bir eşleşme olduğunu düşünüyor diye! Seni seven biriyle evlenmelisin. Seni tüm kalbiyle, tutkuyla seven, senin için gerekirse dünyayı değiştirecek biriyle evlenmelisin.

Bunun mümkün olması için önce dünyanın gerçekten değişmesi gerekir, dedim. Sence böyle bir şeyin olması ihtimali var mı?

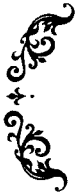
Li Wei elini sallayarak etrafı işaret etti. *Değişt i bile, Fei.*

Yeterli değil, dedim uzun birkaç saniye boyunca bunu düşündükten sonra. Ne demeye çalıştığını biliyordum ve onun hevesini kırmak zorundaydım. *Hem öyle olsa bile bizim aramızda olanlar geçmişte kaldı,* diye ekledim.

Demek öyle? Ama beni hayatta tutmak için çırpınıp duruyorsun. Yeşil gömleği işaret etti. *Ve sık görünmem için.*

Beni utandırma diye, dedim kendimi beğenmiş bir şekilde.

Sen öyle diyorsan, çırak, diye cevap verdi. Ama yatacağı yeri hazırlarken gözleri parlıyordu. Bana inanmamıştı.

9. BÖLÜM

O GECE YİNE tuhaf rüyalar gördüm. Yine bir şey ya da biri beni çağırıyormuş gibi hissettim ama bu kez sislerin arasındaydı. Sislerin arasında önümü görmeye çalışarak ona doğru koştum ama kendimi kaybolmuş gibi hissettim. Derken biri bana ulaşmaya mı çalışıyor yoksa beni ele geçirmeye mi çalışıyor, onu da ayıramaz oldum. O panikle önümü görmeden koşmaya başladım.

Oraya buraya çarparken korkmuş bir hâlde gözlerimi açtım ve Li Wei'i yanımda diz çökmüş görünce hiç düşünmeden kendimi onun kollarına atıverdim. Rüyamdaki hayaletler yavaşça silinirken Li Wei'in sıcaklığı beni sarıp sarmaladı, sakinleştirdi. Nazikçe saçlarımı okşuyordu ki geri çekildim.

Bunun için çok özür dilerim, dedim telaşla.

Senin için endişelendim. Çok rahatsız görünüyordun, dönüp duruyor, tekmeler savuruyordun. İlk kez de olmuyor, uykunda bunu yaptığını daha önce de gördüm.

Öyle mi, diye sordum şaşkınlıkla.

Seni bu kadar korkutan ne görüyorsun rüyanda?

Artık duyabildiğimi bilse de ona tüm bunların nasıl başladığını, birinin beni çağırdığını hissettiğim, tekrarlanan rüyaları anlatmamıştım. Şimdi tam anlatacakken aniden çok kişisel geldi, bir an çekindim ve vazgeçtim. *Önemli bir şey değil, dedim ayağa kalkarken. Seni endişelendirdiysem kusura bakma.*

Kısaca koluma dokunup beni ona dönmeye zorladı. *Fei, ben yanındayım. Aramızda başka ne olursa olsun bunu sakın unutma. Ben daima yanındayım. Bana her şeyi anlatabilirsin.*

Başımı salladım ama yine bir şey söylemedim. Kendim bile anlamazken ona nasıl anlatabilirdim ki?

Beni daha fazla zorlamadı ve toparlanmaya başladık. İki tanesi dışında kalan tüm hurmalarımızı yedik ve derede yıkandık. Li Wei'in "yeni" gömleği kurumuştur. Kirli bir yeşildi ama önceki hâinden daha iyiydi. Önünde durup gömleğin buruşuk yerlerini çekiştirerek düzelttim, sonra ona şöyle bir baktım.

İdare eder, dedim, paçavralar içinde bile olsa yine muhteşem görüneceğini tabii ki itiraf etmeden.

Ben de yeni, temiz, sanatçı kıyafetim içinde gayet iyiydim. Gerçi keşke kızlar için olan bir takım almış olsaydım. Köyümüzde kadınların pantolon giymesi görülmemiş şey değildi ama sorumlu gibi saygın birinin karşısına daha resmi bir kılıkta çıkmayı tercih ederdim.

Çıraklığa kabul edilmeden önce, sanatçılara yardım etme görevi için ustalarla ilk görüşmeye gidişimi hatırladım, dedim Li Wei'e, kampı toplarken. Biliyorsun, göreve kabul edilmek için bir dizi testten geçmem, bir sürü görüşme atlatmam gerekiyordu. Annem o ilk görüşmeden önce beni canım yanana kadar keselemiş ve üç günlük tayını karşılığında bana yeni bir cübbe diktirmişti. "Hayatını değiştirebilecek kadar güçlü insanların karşısına çıktığında onlara buna değeceğini göstermen gerekir," demişti. Sustum, içim burkuldu. Annem çıraklığa kabul edildiğimi göremeden ölmüştü. Şimdi sorumluluyla görüşmeye erkek kıyafetleriyle gittiğimi görse ne derdi acaba?

Li Wei gülümseyince o çok sevdiğim gamzesi ortaya çıktı. Erkek gibi giyinmiş olabilirsin ama merak etme kimse seni bir an bile erkek zannetmez.

Dalga geçiyordu ama sözlerinin altında bir ima da saklıydı. Dün geceki konuşmamızı düşünmeden edemedim: Seni seven biriyle evlenmelisin. Seni tüm kalbiyle, tutkuyla seven, senin için gerekirse dünyayı değiştirecek biriyle evlenmelisin.

Dünya gerçekten değişmiş miydi, merak ettim. Ve ben onunla birlikte değişmeyi başarabilecek miydim?

Bu düşünceler kafamı karıştırıyordu. Fakat güneş yükselirken Zhang Jing için duyduğum endişe bunların yerini aldı. Saçımı toplamayı bitirdiğimde Li Wei'e döndüm. Yapmamız gereken başka bir şey var mı? Sorumluya ne söyleyeceğimizi kararlaştırmamız gerekir mi sence?

Yaşadığımız sorunları anlatacağız ve yardımını isteyeceğiz, dedi Li Wei basitçe.

Bu cevap beni şaşırtmadı. Li Wei pek çok konuda benden daha direkt, daha düzdü. Bense Tavus Kuşu Meclisi'nde bir sürü formaliteyle yaşadığımdan, sağlam bir planımız olmadan sorumlunun karşısına dikilmek konusunda biraz tedirgindim. *Diğer köyün başına gelenlerin bir yanlış anlaşılmadan kaynaklandığını mı düşünüyorsun hâlâ,* diye sordum. *Ama ya öyle değilse? Ya sorumlu neler olduğunu biliyorsa ve buna rağmen bir şey yapmadıysa?*

O zaman onunla işimiz olmaz, dedi Li Wei. *O zaman kontrolü biz ele almak zorundayız.*

Bu konuda ne hissedeceğimi bilemedim. Hadi yapacağız diyelim, bunu nasıl yapacağımızı da bilmiyordum. Fakat sorumlu hakkında gerçeği öğrenmeden bu tartışmaya girmemeye karar verdim. Şimdilik yapmamız gereken, gidip onu bulmak ve ne yapabileceğimize bakmaktı.

Her zamanki sabah sisi dağları sarmıştı ama gün hızla ısınıyor, yazın henüz sona ermediğini müjdeliyordu. Li Wei'in yön duygusu benden daha güçlüydü, sevk hattının indiği tarafı gösterdi ve yine ormanın içinde yürümeye başladık. İnsanlara dair çok az iz görmemize rağmen hurma ya da yiyecek başka bir şey buluruz ümidiyle gözlerimizi dört açmıştık. Bu arada birkaç küçük orman hayvanıyla da karşılaştık ve ikimiz de durup öylece bakmakla yetindik. Av bizim köyde en az tarım kadar imkânsızdı çünkü kayalık toprakta neredeyse hiçbir şey bitmediğinden hayvanlar

bizim orada pek dayanamıyordu. Bu yüzden gördüğümüz hayvanları avlamaya bile kalkışmadık. Hem şu anda hedefimize çok yakındık.

Nitekim çok geçmeden, sarp yamaçtan aşağı inen sevk hattını gördük. Tıpkı dağın eteğindeki manzara gibi, halatın bu açıdan görüntüsü de bana neredeyse gerçeküstü geldi. Tüm hayatım boyunca, gizemli bir yerden gönderilen kıymetli yiyeceklerin bu hattın yukarı doğru gelişini izlemiştim. Bir gün o yiyeceklerin geldiği yerde dikileceğimi hayal bile edemezdim. Ve bu yerin bu kadar sıradan olacağı hiç aklıma gelmedi.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama hattın diğer ucunda böyle basit bir kulübe görmeyi beklemediğim muhakkaktı. Kulübenin yanında yerde, saz çatının sağladığı küçük gölgede, seyrelemeye başlamış saçlarıyla orta yaşlı bir adam oturuyordu. Hemen oracıkta adamla ilgili iki şey dikkatimi çekti. Birincisi kıyafetiydi. Tıpkı benim üzerimdeki çırak kıyafeti gibi onun giysisi de pamuklu kumaştandı ama yeni kumaşların büyük bir lüks olduğu köyümdeki aksine, onunkiler tartışmasız daha yeni görünüyordu. Diğer şeyse beni tam anlamıyla afallattı; adam... şişmandı. Bebekler ve eski resimlerdeki insanlar dışında daha önce fazladan yağı olan bir tek kişi bile görmemiştim. Ağzım açık, adama bakakaldım.

Li Wei'yle birlikte öylece durduk, ikimiz de ne yapacağımızı bilemiyorduk. Adam kulübeye yaslanmıştı, uyukluyor gibi görünüyordu. Li Wei kıpırdanınca çantası bir ses

çıkardı ve adam gözlerini açıverdi. Demek duyabiliyordu. Hemen ayağa kalktı, başına buruşuk bir şapka geçirip bize baktı. Sonra çok acayip bir şey oldu. Dudaklarının arasından sesler geldi.

Bu ne bir çılgıktı ne de gülme. Kısa süre önce kazandığım işitme duyusuyla daha önce hiç duymadığım bir şeydi. Farklı uzunluklarda ve şekillerde bir dizi hızlı sestten oluşuyordu. Aniden anladım, muhtemelen hayatımda ilk kez bir insanın ağzıyla konuştuğunu duyuyordum. Anlamadığım ise ne dediği idi. Ve tabii nasıl karşılık vereceğimi de bilmiyordum.

Kısa bir tereddüdün ardından ellerimi kaldırdım. Kayıtlarımıza göre kullandığımız işaret dili, hastalık ya da bilinen başka sebepler yüzünden işitme duyusunu kaybetmiş olan atalarımızın da kullandığı, asırlar öncesine dayanan bir dildi. Burada insanlar bu yöntemi hâlâ kullanıyor muydu yoksa sadece işitme duyusu olmayanlar mı bu şekilde iletişim kuruyordu, hiçbir fikrim yoktu. Yine de başımı eğerek adamı selamladım ve konuşmaya başladım: *Merhaba, çok saygıdeğer sevk sorumlusu beyefendi. Benim adım Fei ve bu da Li Wei. Sizinle hayati bazı konuları konuşmak için dağın zirvesindeki köyden buraya çok uzun bir yolculuk yaptık.*

Adamın ağzı açık kaldı ve gözleri yuvalarından fırladı. Ne dediğimi anlamadığı belliydi... Ama bunu yapan başkalarıyla da karşılaşmış gibi ellerimle konuştuğumu biliyordu sanki.

Ne yapacağız, diye sordu Li Wei, sorumlu karşılık verince.

Elimle resim yapar ya da yazı yazar gibi bir hareket yapıp beklentiyle adama baktım. Sorumlu arada sırada da olsa bize mektup yolluyordu, dolayısıyla burada yazı gereçleri olsa gerekti. Bence niyetimi çok açık ifade etmişim ama adam anlayıncaya kadar birkaç kez daha tekrarlamak zorunda kaldım. Anladığında da başını iki yana sallayıp beni şaşırttı. Eğer elinin altında mürekkep ve kâğıt yoksa bizim sevk memurumuza nasıl mektup yazıyordu ki?

Ne yapacağımızı bilemez hâlde birkaç basit hareket daha yaptık. Li Wei benim omzuma ve kendi göğsüne dokunup ardından sevk hattını takip ederek dağın zirvesini işaret etti. Sonra yine eliyle yürüme işareti yaparak oradan indiğimizi anlatmaya çalıştı. Li Wei bunları yaparken ben sorumluyu inceliyordum ve kafam giderek daha çok karışıyordu. Bu hiç de benim beklediğim türden bir adam değildi. Her şey bir yana onun daha zeki olmasını beklerdim. Aynı dili konuşmuyor olsak da Li Wei'in hareketleri gayet basitti, öyle anlaşılmayacak şeyler değildi. Adam niyet nereden geldiğimizi anladığında yine gözleri büyüdü, şaşırmaktan öte korkmuş görünüyordu. Ağırlığını bir ayağından diğerine, sonra tekrar ötekine verip rahatsızca kıpırdandı. Ne yapacağını bilemiyor, bizden çekiniyor gibi bir hâli vardı.

Sonunda bize oturmamızı işaret etti. Önce kendini, sonra kulübenin önündeki toprak yolu gösterip geri gele-

ceğini anlattı. Li Wei onunla gitmek için bir adım atınca adam çılgın gibi başını iki yana salladı, oturup beklememizi tekrar etti.

Li Wei'le birbirimize baktık. *Başka ne yapabiliriz ki,* diye sordum. *Belki dilimizi bilen birini getirecektir. Ya da en azından kâğıt ve mürekkep getirir belki.*

Biz böyle konuşup ne yapacağımızı düşünürken adam kulübeye girmişti, kucağında tahta bir kutuyla döndü. Kutuyu yere bırakıp açtı ve bizi yanına çağırdı. Yaklaştığımızda gördüğüm manzara karşısında ağzım açık kaldı. Kutu ağzına kadar yiyeceklerle doluydu. Hayatım boyunca hiç bu kadar yiyeceği bir arada görmemişim. Minik çörekler, turplar, soğanlar, pilav, kurutulmuş meyveler. İnanılmaz bir şeydi ve gözlerimi yiyeceklerden alamamakla birlikte Li Wei'in yüzünde de benimkine benzer bir ifade olduğuna emindim. Adam abartılı hareketlerle yiyebileceğimizi işaret etti. Defalarca oturmamızı ve yememizi gösterdi. Bu reddedemeyeceğimiz kadar cazip bir teklifti. Hurmalar bizim için büyük bir keşifti ama sabah yediğim bir tane hurmanın kahvaltı yerine geçtiğini söyleyemezdim.

Biz kutuya bakarken adam birkaç saniye bizi izledi, ardından yola koyuldu. Sık sık dönüp bize bakıyor, tedirgin görünüyordu. Ya da daha ziyade gergin ve korkmuş gibiydi. Kulübede başka kutular da vardı; acaba misafirperverliğini istismar edip onun verdiğiinden daha fazlasını yiyeceğimizden mi korkuyordu? Keşke ona endişelenmemesini, sun-

duğu yiyecekler için minnettar olduğumuzu anlatmanın bir yolu olsaydı ama tek yapabildiğim onu başımla yeniden selamlamak oldu.

Adam virajı dönüp gözden kaybolmak üzereydi ki Li Wei ziyafetin ortasında birden durup bana döndü: *Bunları yiyoruz ama sence köyün payından keserler mi?*

Bir lokmanın ortasında dondum kaldım. Düşüncesi bile korkunçtu. Suçluluk duygusuyla kutuya baktım. İkimiz de çoktan köyümüzdeki normal tayın miktarından fazlasını yemiştik. Biraz düşündükten sonra başımı iki yana salladım. *Hayır, sanmıyorum. Her şeyden önce misafirperverliğe sığmaz. Sevk sorumlusu böyle ayıp bir şey yapmaz. Bunları bize cömertliğini göstermek için ikram etti. Hem içerde çok daha fazlası var gibi görünüyor.*

Yola çıktığımızdan beri ilk kez, buraya gelmemizin köyümüzün kaderini değiştirebileceğini ümit etmeye cesaret ediyordum. Ama bir yandan da diğer köyün başına gelenler aklımdan çıkmıyor, zihnimi kemirmeye devam ediyordu.

Li Wei kurutulmuş bir meyveyi çiğnerken düşünceli bir ifadeyle çatıldı. *O, bence sevk sorumlusu değildi.*

Kaşlarımı kaldırdım. *Başka kim olabilir ki?*

Bilmiyorum, dedi. Bir hizmetkârdır belki. Hem sence de çok tuhaf davranmıyor muydu? Sanki ne yapacağını bilemiyormuş gibi. Hiç kendinden emin değildi. Oysa sevk sorumlusunun mektuplarını hatırlasana, ne kadar otoriter ve kendinden emindi. Bu adam kendi gölgesinden bile korkar.

Bana da kâğıdı ve mürekkebi olmaması tuhaf geldi, diye itiraf ettim. Mektup yazmak için kâğıda ve mürekkebe ihtiyacı var sonuçta.

Li Wei başını salladı. *Kesinlikle. Gördün mü bak, bir terslik var. Ağaçların arasına giren toprak patikaya doğru baktı. Adam gözden kaybolalı bayağı olmuştu. Burada oturup dönmesini beklememiz konusunda pek emin değilim. Bu bir tuzak olabilir.*

Nasıl bir tuzak, diye sordum şaşkınlıkla. Hem niye bize tuzak kursun ki?

Bilmiyorum. Ama içim çok huzursuz. Yemek ikram etmesini bir yana bırakırsak, bizi gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu. Yanında getireceği adamlardan emin olamıyorum.

Kutuyu işaret ettim. *Ama buraya bunun için gelmedik mi? İşte insanlarımızın karnını doyuracak yiyecekler önümüzde. Bize bunları ikram edip beklememizi söyledikten sonra çekip gidersek ne tür bir mesaj vermiş oluruz? Çok ayıp olmaz mı?*

Li Wei şüphe içindeydi. Durumun ironisini fark etmeden edemedim. Şu ana kadar ben şüpheler içinde kıvranırsan o hep çok emindi, bu yolculuğun mutlaka işe yarayacağına inanıyordu. Şimdi ben buna güvenmek istiyordum, Li Wei kararsızdı. Yola doğru bakıp nihayet bir karar verdi.

Bu yol büyük ihtimalle kasabaya gidiyor olmalı. Eğer bizim dilimizi konuşan biri ya da yazı gereçleri getirmeye gittiyse en mantıklısı kasabaya gitmiş olması. Bence biz de

peşinden gidelim ve neler olduğunu, bu insanların nasıl insanlar olduklarını kendi gözlerimizle görüp anlamaya çalışalım. Eğer yanılıyorsam adamdan özür dileriz, ne söylediğini anlamadığımızı iddia ederiz. Eğer haklıysam ve kötü bir şeyler dönüyorsa... Devamını getirmedim, gerek de yoktu; hayalet köyde gördüklerimiz hafızamızda tazeydi. Eh, ben böyle düşünüyorum en azından. Ama ben sonuçta sadece bir korumayım.

Kendini xiangqi'deki en güçlü ikinci taşın yerine koymasına yarım yamalak gülümsedim ama söylediği diğer şeylerin şakası yoktu. Sevk sorumlusunun tuhaf davranışları ile diğer köydeki kayıtlar düşünüldüğünde, ne kadar tedbirli olsak azdı. *Tamam, dedim. Hadi gidelim. Her ihtimale karşı yanımıza yiyecek de alalım mı? Kutuyu bize vermişti nasılsa.*

Böylece yola çıktık. Dağdan uzaklaşırken, hayatım boyunca bildiğim tek evden ne kadar uzaklaştığımı düşünmemeye çalıştım. İlerledikçe yol genişledi. Ayaklarımızın altında sertleşen toprağa bakılırsa bu geniş yol insanlar ve el arabaları tarafından sık sık kullanılıyordu. Okuduklarımdan, bizim köyün pek çok yerleşime göre küçük olduğunu, bazı insanların daha kalabalık ve daha büyük kentlerde yaşadığını biliyordum. Fakat bunu ilk kez şimdi, bu kadar geniş bir yola ihtiyaç duyduklarına göre kasabada kim bilir kaç kişinin yaşadığını düşündüğümde idrak ettim. Derken daha enteresan bir şey oldu ve toprak yol yerini yassı taşlarla döşenmiş bir yola bıraktı. Köyümüzde böyle bir şey hiç görmemiştim.

Birkaç adım daha attık ve önümüzde insanlar olduğunu haber veren sesler duydum. Elimi Li Wei'in koluna koyup onu durdurdum, keşfedilmek istemiyorsak yol kenarında ağaçların arasında gizlenerek yürümemizi işaret ettim. Tüm kalbimizle bu yeni insanların iyi olduğuna inanmak istiyorduk ama çok tehlikeli bir yolculuk yapmış, korkunç şeyler görmüştük ve hiçbir şeye ya da hiç kimseye kolay kolay güvenemezdik. Böylece yol kenarındaki korudan yürümeye başladık. Fakat nihayet kasabaya ulaştığımızda içimi dolduran his sadece korku değildi.

Korkuyla karışık büyük bir hayranlıktı.

Köyümüzden daha büyük yerleşimler olduğunu bildiğim gibi, kasabanın bunlardan biri olduğunu da baştan beri biliyordum. Geniş ve taş döşeli yol da bunun ilk ipucunu vermişti zaten. Ama şimdi karşımda görünce, üstelik sadece dışarıdan bakıyor olmama rağmen, bizim köyün bunun yanında gerçekten de ufacık kaldığını fark etmek afallatıcıydı.

Kasabanın etrafı bir duvarla çevriliydi ve duvardaki tah-ta kulelere yerleştirilmiş silahlı adamlar kapıyı izliyor, başka bazı adamlar da kapıdan girmek isteyenleri sorguluyordu. En öndeki grubun içeri alınması bir sebepten gecikince arkada insanlar birikmişti, elli kadar kişi sabırsızlıkla sırasını bekliyordu. Elli kişi! Tavus Kuşu Meclisi'nin tamamından daha kalabalık. Ve belli ki bu, içeri girdiğimizde karşılaşacağımız manzaranın sadece ufak bir kısmıydı. Tabii içeri girebilirsek.

Öndeki anlaşmazlığın sebebi bir araba gibi görünüyordu ve Li Wei'le ikimiz arabayı, daha doğrusu arabayı neyin çektiğini görünce büyülenmiş gibi bakakaldık. Arabayı atlar çekiyordu. Atları da kitaplardan biliyorduk ama bir gün canlı kanlı karşımızda göreceğimiz hiç aklımıza gelmezdi. Geçmişte, dağdaki geçit kapanmadan önce, atalarımızın köye birkaç evcil hayvan getirdiğini biliyorduk. Tabii onlar zaman içinde ölmüştü ve heyelanlar yüzünden geçit kapanıp da her yerle bağlantımız kesildiğinden beri, sevk hattıyla hayvan taşınması mümkün olmadığından, bir daha köye hayvan gelmemişti. Hayatımda ilk kez bu kadar büyük bir yaratık görüyordum ve güzelliği karşısında gözlerim kamaşmıştı. Hemen oturup resmini yapmak için neler vermezdim; mavi-siyah parlayan tüylerini ve efendilerinin işinin bitmesini beklerken hafiften yana yatırdıkları kafalarını kâğıda aktarma arzusuyla dolup taşıtım.

Kendimi zorlayarak gözlerimi atlardan kalabalığa çevirdim, başka neler olduğunu hafızama kaydetmek için etrafa bakındım. Her taraftan, ilk kez sorumludan duyduğum o sesler geliyordu. Ağızlarıyla konuşuyorlardı. Hem kafam karıştı hem de meraklandım. Sesler bana bir şey ifade etmiyordu ama kadim yazmalarda bahsedildiği gibi sesle iletişim kurduklarını görebiliyordum. Böyle konuşmayı öğrenmek ne kadar sürerdi acaba? Şimdiden kendimi sesler arasında kaybolmuş hissediyordum hatta bu kadar çok kişiden yükselen bu kadar çok ses yüzünden yine başım zonklamaya başlamıştı.

Ne dediklerini anlamasam da öndeki gruptakilerle muhafızların tartıştığını anlamam zor olmadı. Öndeki at arabasında oturan adam, sevk sorumlusundan bile daha şişmandı ve bir şeylere sinirlendiği barizdi. Kapıdaki muhafızlar da aynı şekilde kızgın görünüyordu ve tartışma uzadıkça ağızlarından çıkan sesler giderek yükseldi. Onlardan yayılan bu düşmanca havayla gerildim.

Derken arabadaki adam bir kutuyu açtı ve içinden sarı ipek bir kumaş topu çıkardı. Bu görüntü karşısında Li Wei'le nefesimiz kesildi. Gözlerime inanamıyordum. Sevkiyatlardan kırk yılda bir, o da ancak yüksek mevkidekilerin cübbelerini süslemeye yetecek kadar ipek kırpıntı çıkardı. Metrelerce ipek görmek rüya gibi bir şeydi. Ve rengi de inanılmazdı; öyle ıslıl ıslıl, öyle güzel bir altın rengiydi ki bugüne dek köyde ürettiğimiz tüm boyalardan daha parlaktı.

Belki de kraldır, dedi Li Wei. Başka türlü nasıl böyle bir servete sahip olabilir ki? Hem bu, nasıl bu kadar çok yiyecek bulup bu kadar şişmanlayabildiğini de açıklıyor.

Sanmıyorum, dedim tartışmayı izlemeye devam ederken. Muhafızlar bir krala böyle saygısızlık edemezdi.

Muhafızlar arabadaki tüm kutulara bakmakta ısrar ediyor gibi görünüyordu, bu da hem arabanın sahibi olan adamı hem de sırada bekleyenleri daha da sinirlendirdi. Şişman adamın hizmetkârları gibi görünen adamlar bıkkın bir tavırla arabadan uzaklaştı ve muhafızlar arabadaki kutuları tek tek açıp içine bakmaya başladı. Böylece gök-

kuşağının renklerinde başka başka ipek toplar gözümüzün önüne serildi. Böyle parlak renkleri, böyle bir ışıltıyı hayal bile edemezdim.

Biz içeri nasıl gireceğiz, diye sordu Li Wei. İpek kumaşlara bile bu kadar zorluk çıkardıklarına bakılırsa yabancılar konusunda daha da dikkatlilerdir. Sorumlunun bizden nasıl çekindiği de düşünülürse...

Haklıydı. Derken cevabı buldum. Arabanın aranması bittiğinde şişko adam yüksek bir ses çıkardı ve hizmetkârlar arabaya doğru koşturdu. Ben de Li Wei'i kolundan tuttuğum gibi o tarafa sürükledim. Herkes beklemekten bunalmıştı, bir an evvel kasabaya girmek için sabırsızlanıyordu, dolayısıyla kimse bize dikkat etmedi. Muhafızlar da şişman adamla yanındakiler artık içeri girsin istiyordu. Muhafızlar gruba geçebileceğini işaret ettiğinde Li Wei'le ikimiz hizmetkârların arasında yürüdük.

Tam kapıdan girecektik ki bir muhafız aniden önümüzü kesti, uzun mızrağını kaldırıp geçmemizi engelledi. Bize bakarak bir dizi kaba ses çıkardığında, aptal aptal yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamadık. Bizimle birlikte bir grup hizmetkâr da durmuştu, muhafız bu kez bakışlarını onların üzerinde dolaştırıp aynı sesleri tekrar çıkardı. Kalbim deli gibi atıyordu ve Li Wei'in yanımda gerildiğini, kavgaya hazırlandığını hissettim. Yabancı olduğumuz anlaşılmıştı bir şekilde.

Muhafız üçüncü kez o kaba sesleri çıkardı. Sinirlendiğini görebiliyordum. Keşke ne istediğini anlayabilseydim. İşaret

diliyle sormamak için kendimi zor tutuyordum. Ama ben daha ellerimi kaldırmadan yanımdan alçak bir ses geldi. Hizmetkâr kadınlardan biriydi. Muhafız dönüp ona baktığında kadın korkuyla büzüldü, eliyle öndeki arabayı ve üzerindeki şişman adamı işaret etti. Muhafız o tarafa baktı, yine bir şeyler söyledi.

Şişman adamı şimdi daha yakından görünce, elinde bir şişe tuttuğunu ve onu sık sık ağzına dayadığını fark ettim. Oturduğu yerde hafiften sendeliyordu ve kırmızı yüzünde küçümseyici bir ifadeyle muhafıza bakıyordu. Köyümüzde alkol de enderdi, yine de adamın sarhoş olduğunu anladım. Muhafızın söylediği şeye, şişman adam arabasının etrafındaki hizmetkârlarına şöyle bir bakıp omzunu silkerek karşılık verdi. Bu hareket muhafızı daha da sinirlendirdi. Parmağıyla tek tek insanları işaret ederek bazı sesler çıkardı. Sanırım bizi sayıyordu. Sonra şişman adama bir şey söyledi, adam inatla başını salladı. Bu kez o bizi saydı ve bitirdiğinde şaşkın görünüyordu.

Neler olduğunu anlamıştım. Muhafız içeri alacağı hizmetkârların sayısını biliyordu ve bizim yüzümüzden sayı fazla çıkıyordu. Li Wei'in elini tutup onu hafiften yan çevirdim ki şişman adam yüzümüzü göremesin. Ne kadar sarhoş olursa olsun, dikkatli bir şekilde baktığında bizim onun hizmetkârı olmadığımızı anlaması kaçınılmazdı. Bu arada muhafızla adam yine öfkeli sesler çıkararak tartışmaya koyulmuştu. Kendimi en kötüsüne hazırladım. Hizmetkârların sıraya girmesini isteyecek ve tek tek içeri alacaklardı...

Başka bir muhafız gelip yolumuzu kesen muhafızın ku-
lağına bir şeyler fısıldayarak uzun kuyruğu işaret edince
kurtulduk. Uzayan kuyruk ve bekleyen insanlar anlaşılan
o ki içeri alınan hizmetkâr sayısının tutup tutmamasından
daha önemliydi. Nihayet muhafızlar bize geçebileceğimizi
işaret etti. Arabadaki adam güldü ve elindeki şişeyi mu-
hafızlara doğru kaldırdı, ilk muhafız ona sert bir bakışla
karşılık verdi.

Ve birkaç adım sonra Li Wei'le birlikte kasabaya girmiştik.

Az evvel tıkr tıkr çalışan kafam aniden durdu, adımla-
rım yavaşladı. Etraf o kadar kalabalık, o kadar hareketliydi
ki. Neyse ki Li Wei'in aklı hâlâ başındaydı, bu kalabalığın
ortasında öylece dikilemeyeceğimizi fark edip elimi tuttu,
beni hızlandırdı. İpek arabasının peşinden yürümeye de-
vam ederken bir yandan da çevremize bakıyorduk. Gerçi ne
tarafa bakacağımızı şaşırmıştık. Böyle bir insan kalabalığı
tek başına da beni afallatmaya yeterdi ama hepsi bu değildi.
Binalar bugüne dek gördüğüm her şeyden daha büyüktü ve
bizim sazdan yapılmış basit kulübelerimizin aksine başka
bazı malzemelerden yapılmışlardı ve çok gösterişli görünü-
yorlardı. Binaların çoğunda birtakım süslemeler vardı ve
boyanmışlardı. Chen Usta bunu görse ne derdi acaba? Biz
elimizdeki boyanın her bir zerresinin hesabını tutar, boyayı
sadece kayıtlarda kullanırdık.

Kasabanın kapısında beklerken duyduğum sesler içeri-
deki seslerle kıyaslanamazdı bile, burada aynı anda bir sürü
insan düşüncelerini sesle ifade ediyordu. Bunca sesi nasıl

ayırt edip anlıyorlardı acaba? Benim için anlamsız, kulak tırmalayıcı bir uğultudan ibaretti. Ayrıca bir sürü de at vardı ve taş yollarda ilerlerken onlar da kendilerine özgü sesler çıkarıyorlardı. Yine de sonunda sesleri bir yana bırakıp gördüklerime odaklanmayı başardım çünkü etrafta bir sürü yazılı şey de vardı, üstelik de bizim kullandığımız harflerle yazılmışlardı. Bu benzerlik beni biraz kendime getirdi. Gördüklerimden anlam çıkarmak için şimdi elimde bir şey vardı en azından. İpek arabasının peşinden, pazar yeri olduğunu tahmin ettiğim bir yere girdik. Tabelalarda meyve, et, kumaş, mücevher, çömlek falan yazıyordu. Dünya üzerindeki her şeyi burada bulmak mümkünmüş gibi görünüyordu.

Atların çektiği bir başka araba yanımızdan geçerken üzerimize çamur sıçrattı. Temiz gömleğimin koluna çamur bulaştığını görünce ağızımdan bir ses çıktı. Geçen arabaların altında kalmamak için Li Wei'le hâlâ el ele tutuşmaya devam ederek kenara çekildik ve yazıları okumak için durduk. İkimizin de şimdi ne yapacağımız hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir kez kasabaya girdik mi kolayca yetkili birini bulacağımızı ve ona köyümüzün durumunu anlatacağımızı düşünmüştüm. Ama burada kim yetkiliydi ki acaba? Dahası etraftaki telaşlı kalabalığa baktığımda, bu insanların bizim minik köyümüzü zerre kadar umursamayacağı hissine kapılıyordum.

Li Wei elimi bıraktı, yüzünde heyecanlı bir ifadeyle ellerini kaldırıp işaret etti. *Gördün mü? Ekmeklerin olduğu*

yerde ne yaptıklarını gördün mü? Bir tane kadın küçük bir gümüş parçası uzattı ve karşılığında bir sepet ekmek aldı. Her gün madenden bir sürü gümüş çıkarıyoruz. Minicik gümüş karşılığında bu kadar ekmek alınabiliyorsa bir daha asla aç kalmayız. Her gün madenden çıkardığımız gümüşle bütün köy bolluk içinde yaşarız.

Bu kadar basit olamaz, diye karşılık verdim. Yoksa niye sorumlu bize o kadar az yiyecek göndersin? Belki o kadın özel biri falandır. Fakat kadına baktığımda, etraftaki diğer insanlardan farklı bir yanını göremedim. İzlemeye devam ettikçe daha bir sürü insanın ellerindeki metaller karşılığında bir şeyler aldığını gördük. Li Wei haklıydı galiba. Köyümüzdeki madenden ne kadar metal çıktığını ben de biliyordum; çıkan miktarın kaydını tutmak benim işimdi. Burada verilen metal miktarına ve karşılığında alınan mallara bakınca, her gün çıkardığımız metalle alabileceğimiz şeyleri düşünmek bile başımı döndürmeye yetiyordu. Bizim köy ile kasaba arasındaki alışverişte niye aynı kıstaslar uygulanmıyordu?

Yolun karşısında oynayan bir grup çocuk dikkatimi çekti. El ele tutuşup daire olmuşlardı ve konuşuyorlardı. Ama diğer insanların çıkardığı sestен farklıydı. Öncelikle çocuklar aynı anda aynı şeyi söylüyordu. Hepsi bu da değildi; bu seste daha önce duymadığım başka bir şey daha vardı, kulağa güzel geliyordu. Köyde gördüğüm ardıcı hatırladım birden. Çocuklar şarkı söylüyor olabilir miydi? Bilmiyordum ama bu ses her neyse beni gülümsetti.

Tam Li Wei'e bundan bahsedecektim ki tezgâhlardan birinde duran yaşlı bir kadın bizi fark etti. Meyve satıyordu ama şu anda tezgâhının önü boştu. Göz göze geldiğimizde kocaman gülümsedi ve daha önce hiç görmediğim bir meyveyi kaldırıp göstererek bir şeyler söyledi. Karşılığında metal isteyeceğini bildiğim için başımı iki yana salladım. Ne yazık ki yanımızda metal getirmemiştik. Kadın beni yanlış anlamış olacak ki bu kez başka bir meyveye uzanıp onu gösterdi ve bir şeyler söyledi. Yine başımı salladım ve sırf alışkanlıktan ellerimi kaldırıp işaret ettim. *Hayır, teşekkürler.*

Aniden kadının tavrı tamamen değişti. İrkildi ve yüzündeki gülümseme dondu kaldı. Telaşla öbür tarafa dönüp meyvelerini göstereceği başka insanlar aradı. Bir süre sonra tekrar bizden tarafa bakmaya cesaret edip de hâlâ orada durduğumuzu görünce elini salladı, herkesin anlayacağı bir kıskış hareketi yaptı. Oradan hemen uzaklaştık, ilaç ve bitki satılan büyük bir binanın saçağının altında, yine kimse'nin yolunu kesmeyeceğimiz bir yer bulduk.

Az evvel ne oldu öyle, diye sordu Li Wei.

Emin değilim, dedim. Bence ellerimle konuştuğumu anladı ama tıpkı sorumlu gibi o da bundan tedirgin oldu. Hatta korktu galiba.

Tam o sırada binadan çıkan bir adam ellerimin son hareketlerini gördü. O da irkildi ve çabucak döndü, kaçır gibi uzaklaştı. Bunu görüp görmediğini anlamak için Li Wei'e baktım. Görmüştü ve yüzü düşünceli bir hâl almıştı.

Bu yerle ve bu insanlarla ilgili içimde kötü bir his oluşmaya başladı, dedi. Bir terslik var. Bizi biliyorlar ya da en azından bizim gibi insanlar olduğunu biliyorlar ve bu onları korkutuyor.

Ama bizden neden korksunlar ki, diye sordum.

Bence bizden değil de... Li Wei cümlesini tamamlamadan ellerini indirdi çünkü cübbesinin kapüşonunu başına geçirmiş biri bize doğru yaklaşıyordu. Boyuna ve ellerine bakılırsa bir kadındı ama kapüşonu yüzünden suratı seçilmiyordu. Başını kaldırıp bize bakmaktan ve kendini göstermekten özellikle kaçınıyor gibiydi. İşaret diliyle konuştuğumuzu görmüş olmalıydı, dolayısıyla onun da diğerleri gibi kaçmasını bekledim. Fakat bunun yerine eliyle bir işaret yaptı ve bizi iki bina arasındaki boşluğa soktu.

Onunla gitmemizi istiyor galiba, dedim Li Wei'e.

Yoldan geçen biri ellerimin hareketini fark etti, tekrar baktı ve meyve satıcısı kadın gibi yüzü anında korkuyla doldu. Gizemli kadın ayağını sabırsızca yere vurdu. Evet, onunla gitmemizi istiyordu. Biz yine yerimizden kıpırdamayınca eliyle etraftaki insanları gösterdi ve bazı başka işaretler yaptı. İşaret diliyle konuşuyordu ama bu bizim bildiğimizden dilden biraz farklıydı. Bazı kelimeleri hiç anlamasam da tekrar insanları gösterip ellerini oynattığında söylediği kelimelerden birini yakaladım.

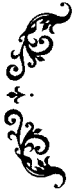
Tehlikeli.

Ve yeniden onu takip etmemizi işaret edip bir şeyler söylediğinde birkaç kelime daha yakaladım. *Ben... Güvenlik...*

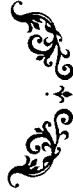
Li Wei'le bakiştık. *Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz,* dedi.

Bu insanların hiçbirini hakkında hiçbir şey bilmiyoruz, dedim. Ama dilimizi bilen ilk kişi o. En azından kısmen.

Kapüşonlu kadın aniden sert bir hareket yaptı ve gösterdiği yere baktığımda, daha önce kapıda gördüğümüz iki muhafızın kalabalığın arasında kararlı adımlarla yürüdüğünü ve insanların yüzlerine baktığını, belli ki birini aradıklarını gördüm. Yüzleri sertti ve önlerine çıkan insanları itip kakarak, bir yandan da dikkatle yüzleri tarayarak ilerliyorlardı. Sırtımda bir ürperti dolaştı. Belki de aradıkları biz değildik ama bunu öğrenme riskini alamazdık. Li Wei'le el ele tutuştuk ve yabancı kadının peşinden bilinmeze doğru yürüdük.

10. BÖLÜM

KADIN BİZİ BİNALARIN arasından geçirip etraflarından dolaştırarak öyle karmaşık bir yoldan yürüttü ki bir süre sonra pazar yerinin ne tarafta kaldığını bilemez olmuştum. Çok geride kaldığı muhakkaktı ve kalabalık sokaklar da geride kalmıştı ki bu biraz huzursuz ediciydi. Kadın bizi tehlikeden kurtaracağını söylemişti ama belki de bizi adım adım bir tuzağın içine çekiyordu.

Nihayet kasabanın diğer ucuna ulaştık. Uzaktan duvarı görebiliyordum ama oraya gitmiyorduk. İki katlı, basit bir binaya yöneldik. Binanın önünde renkli harflerle “Kırmızı Mersin Ağacı Hanı” yazıyordu. Binanın arkasına dolandık, üzerinde yazı olmayan bir kapının önünde durduk.

Kadın etrafta başka biri var mı diye etrafı kolaçan ettikten sonra kapüşonunu geriye etti. Kadın deyip durduğum kişinin bizim yaşlarımızda, olağanüstü güzel bir kız olduğunu görünce şaşırdım. Kız kapıyı açıp içeri girdi, birkaç

adım atmıştı ki bizim girmediğimizi fark edince durdu. *Gelin, dedi. Burada kimse size zarar vermez.*

Sen kimsin, diye sordum.

Ve burası neresi, diye ekledi Li Wei.

Adım Xiu Mei, diye cevap verdi kız. *Bu handa çalışıyorum. Buranın...* Söylediği kelimeyi anlamadım. Yüzümdeki soru işaretini görünce birden durumu anladı. *Sizin diliniz farklı olmalı. İçeri gelin de kâğıt kalem bulalım. Ben söyleyene kadar içeride işaret dilini kullanmayın.*

Li Wei'le baktık. Bu tuhaf yerde herhangi birine güvenip güvenemeyeceğimizi hiç bilmiyordum ama Xiu Mei en azından pazardakiler gibi bizden kaçmıyordu. Yüzünde zararsız, içten bir ifade vardı ve bizim dilimizi ya da en azından bir benzerini konuşabilmesi, bu yabancı yerde tutunabileceğimiz tek şeydi. Kısa bir tereddüdün ardından içeri girdik.

Bir mutfağa girdik ama bugüne dek gördüğüm hiçbir mutfağa benzemiyordu. Sıcak ocağın üzerindeki tencere-lerden buharlar çıkıyordu, bu yüzden içerisi sıcak ve havasızdı. Muhtemelen hiç bilmediğim yiyeceklerden çıkan hiç bilmediğim kokular burnuma hücum etti. Çok az malzemenin olduğu ve büyük bir dikkatle kullanıldığı köydeki mutfağımızdan o kadar farklıydı ki. Burada iki kadın ve genç bir oğlan telaşla koşturuyor, bol miktarda sebzeyle ete, daha önce hiç görmediğim baharatlar serpiyordu. Ağzımın sulandığını hissettim ve Li Wei'in şaşkın yüzünden de benzer bir açlık ifadesinin geçtiğini gördüm.

Ve tabii sesler de vardı. Bir sürü ses vardı ve çoğunun adını bilmiyordum. Tavalar çalkalandığında, kaplar oradan oraya konduğunda sesler çıkıyordu. Sıcak yağa yiyecekler atıldığında, Feng Jie'nin yazmalarında bahsi bile geçmeyen bir ses çıktı. Tüm bunlara insan sesleri de eşlik ediyor, çalışanlar işlerini yaparken bir yandan da birbirleriyle konuşuyordu. Biri bizi fark edince başıyla kibarca selamladı ve Xie Mei'e bir şeyler söyledi. Kızın gülümsediğini ve karşılık verdiğini duyunca afalladım. Demek sağır değildi. Üstelik duyduğum kadarıyla, işaret dilini olduğu kadar ağız dilini de gayet akıcı konuşuyordu.

Fakat bunları düşünecek fazla vaktim olmadı çünkü mutfağın diğer ucundaki kapıdan büyükçe bir salona girdik. Burası masalarla doluydu; bir kısmı ortada ve açıkta duruyordu, köşelerdeki masalar ise tiril tiril tüllerin ardına saklanmıştı. Duvarları goblenler ve elyazmaları süslüyordu, yukarıdaki bir rafa da rengârenk desenlerle süslü tabaklar dizilmişti. Masalarda oturanların çoğu erkekti ve kıyafetleri çeşit çeşitti. Bazıları Li Wei'le benim gibi soluk renklerde ve sade giyinmişti, bazılarının kıyafetleri ise şu bizim arabadaki adamın ipekleriyle yarıştırdı.

Açık kısımda kalabalık bir grupla oturan yaşlıca bir kadından başka, Xiu Mei ve ben hariç salondaki tek diğer kadın da belli ki burada çalışıyordu. O sırada bir masaya yiyecek ve içki servisi yapıyordu, sırtı bize dönük olduğundan sadece üzerinde ipek bir elbise olduğunu görebildim.

Kütüphanedeki yazmalarda hanlardan bahsediliyordu ama Li Wei'le ikimiz ilk kez böyle bir yer görüyorduk. Daha önce nasıl görecektik ki; bizim köye misafir mi geliyordu? Xiu Mei, etrafına perde çekilebilen özel masalardan birini işaret etti. Kapının yanında, kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde dikilen kır saçlı bir adamın önünden geçtik. Adamın yüzünde yara izi vardı, güçlü olması bir yana çok da sert birine benziyordu. Biz geçerken Xiu Mei'i dikkatle izlediyse de bize doğru herhangi bir hareket yapmadı.

Oturduğumuzda Xiu Mei perdeyi sıkıca kapattı. Puslu tül muhteşemdi, tiril tiril ve ipeksiydi. Dokunmadan edemedim. Salondan bakıldığında tülün arkası görünmüyordu ama biz buradan salonda olup bitenleri izleyebiliyorduk. Burada bulunmaktan hâlâ biraz tedirgin olsam da Xiu Mei'e nazıkçe başımla selam verip isimlerimizi söyledim.

Nihayet tanıştığımıza sevindim. Şimdi siz oturun, ben hemen geliyorum, dedi. Salondaki küçük sahneye gidip elinde kâğıt ve mürekkeple geri döndü. Tekrar ellerini kaldırıp bizimle konuştuğunda yüzünde heyecanlı ve meraklı bir ifade vardı.

Burada perdenin arkasında rahatça konuşabiliriz. Ama ben yapabileceğinizi söylemedikçe başkalarının yanında işaret dilini kullanmayın sakın. Şimdi, siz neden diğerlerinden farklısınız, diye sordu. *Neden sizin diliniz farklı?*

Hangi diğerleri, diye karşılık verdim. Kız daha önce bundan bahsetmişti de ben mi kaçırmıştım?

Duyamayan diğerleri. Onlar da elleriyle konuşuyor ama bazı kelimeleriniz aynı değil. Onların hepsi aynı dilde...

Devamını işaretlerden anlayamadım ki bu da dillerimizin farklı olduğu konusunda kızın söylediklerini kanıtlıyordu. Hemen kâğıtla mürekkebe uzanıp yazdı: *anlaşıyordu.*

Kimden bahsettiğini bilmiyorum, dedim. Bildiğimiz kadarıyla bizim köyden buraya gelen tek insanlar biziz.

Xiu Mei'in kaşları şaşkınlıkla kalktı: *Köyünüz nerede?*

Dağın zirvesinde. En yüksek dağın zirvesinde, diye karşılık verdim.

Dağ kelimesini anlamadığını görünce ben de kâğıtla mürekkebe uzanıp yazdım. Böylece konuşmaya devam ettik. Zeki bir kızdı, çok geçmeden farklı kelimeleri öğrenmeye başladı ve yazıya daha az ihtiyaç duyar olduk.

Orada insanların yaşadığını bilmiyordum, dedi. Hepsi sizin gibi mi? Hepsi sağır mı?

Evet, dedim. Benim artık duyabildiğimi eklemedim.

Perde kıpırdadı ve kapıdaki kır saçlı adam bölmeye girip Xiu Mei'e derinden gelen boğuk bir sesle bir şey söyledi. Adam beni korkutmuştu ama Xiu Mei rahat görünüyordu. Neşeli bir tavırla karşılık verdi ve kısa bir konuşmanın ardından adam kapıdaki yerine geri döndü.

O kim, diye sordu Li Wei.

Babam, dedi Xie Mei. Sizin kim olduğunuzu sordu. Sizinle konuşmamdan biraz huzursuz ama o da aslında...

Bir sonraki kelimeyi anlamadığımız için yazdı: *fermanı onaylamıyor. Babasının bir şeyi onaylamadığını anlamıştık*

ama ne olduğunu yine anlamamıştık. Size karşı, daha doğrusu işitme duyusu olmayan sizin gibi insanlara karşı bir kral buyruğu var. Kasabada yaşıyorlar ama onlarla iletişim kurmamız ya da iş yapmamız onaylanmıyor.

Onların nereden geldiğini biliyor musun peki, diye sordum merakla. Eğer burada yaşayan bizim gibi insanlar varsa belki bize yardımcı olabilirlerdi.

Hayır, dedi Xiu Mei. Konuştuklarım nedense geçmişlerinden bahsetmeye pek istekli değillerdi. Açıkçası benim onlarla konuşma sebebim de işaret dilini öğrenmekti. Dillere merakım var. Başkentte okula devam edebilseydim diller üzerinde uzmanlaşacaktım.

Eğer bizimle konuşmaman gerekiyorsa bizi neden buraya getirdin, diye sordu Li Wei şüpheyle.

Yabancı olduğunuz, ne yapacağınızı bilemediğiniz çok belliydi. Aranızda işaretlediğinizi gördüm ve bildiğim işaret dilinden farklı olduğunu anlayınca merakım uyandı. Askerlerin sizin tarifinize uyan iki kişiyi aradıklarını duyunca da yardıma ihtiyacınız olduğunu anladım. İşitme özürlü başkalarının da olması çok ilginç. Acaba atalarınız aynı işaret diliyle başladı da zaman içinde mi ufak değişiklikler oldu? Bazı kelimelerin farklı olmasını bu şekilde açıklayabiliriz sanırım. Xiu Mei gerçekten dillere büyük bir ilgi duyuyor olmalıydı ki farkında olmadan konudan sapmıştı.

Soruma cevap vermedin, diye hatırlattı Li Wei.

Xiu Mei içtenlikle güldü. Sanırım öyle oldu. Kusuruma bakmayın. Bu farklılık o kadar ilginç ki... Neyse, size yardım

ettim çünkü... Hımmm, sanırım birazı meraktandı. Fakat asıl olarak babamla ikimiz yeni kralın kararlarını desteklemediğimiz için. Eski kral döneminde durum bu kadar kötü değildi ama Jianjun tahta çıktığından beri her şey kötüye gidiyor.

Jianjun, diye tekrarladım. Şu andaki kralın adı bu mu? Beiguo'nun bir krallık olduğunu tabii ki biliyorduk ama köyümüz uzun yıllar önce taht sırasını takip edemez hâle gelmişti.

Xiu Mei başını sallayarak onayladı. Jianjun orduya çok kötü davranıyor. Babam bu yüzden ordudan ayrıldı. Fakat tabii bunu yapmak ona bir sürü düşman kazandırdı. Ayrıca Jianjun kadınların akademide okumasını da yasakladı. Böylece başkentten ayrıldık ve bu küçük kasabaya geldik.

Li Wei'in gözleri büyüdü. Küçük mü? Burası kocaman!

Bu tepki Xiu Mei'i yine güldürdü. Siz gerçekten dağdan inmişsiniz. Burası hiçbir şey. Çok daha büyük, gerçekten büyük şehirler var. Doğru bağlantılarınız ve uygun becerileriniz olduğunda o şehirlerin kapıları size sonuna kadar açılır. Ama ordudan ayrılmış bir asker ve okullu bir kız için seçenekler sınırlıydı. Bu hanın sahibi adamın bir korumaya ve hesapları tutacak birine ihtiyacı vardı neyse ki. Bize çok iyi davrandığı söylenemez ama en azından kız olmamı umursamıyor.

Burada çalışmak çok ilginç olmalı, dedim kibarca.

Aslında öyle, diye karşılık verdi. Buraya Beiguo'nun dört bir yanından insanlar geliyor. Hatta Beiguo'nun dışından gelenler bile oluyor. Her gün kapıdan yeni insanlar giriyor, her gün başka bir yerden gelen başka insanlarla tanışıyoruz.

Bugünküler de sizsiniz. Peki sizi dağın zirvesinden buraya getiren ne oldu?

Köyümüze daha fazla yiyecek göndermesi için sorumluyla konuşmayı umuyorduk, diye açıkladım.

Kız daha bir şey söylemeden yüz ifadesi aslında çok şey anlattı. *Öyle birinden haberim yok, dedi. Aslına bakarsanız dağın zirvesinde bir köy olduğunu da bilmiyordum. Kimmiş bu sorumlu?*

Tam o sırada perde yine çekildi ve az önce salonda yemek servisi yaparken gördüğüm kadın içeri girdi. Uzun boylu ve incecikti, üzerindeki ipek kıyafete bu kadar yakın olmak beni afallattı. Köyümüzde gündelik hayatta neredeyse hiç kullanılmayan beyaz renkte bir eteğin üstüne, hayal bile edemeyeceğim kadar ihtişamlı bir yeşil ipek cübbe giymişti. Kumaşa sanki baharın kendisi dokunmuştu. Altın iplikle işlenmiş turnalar cübbenin üzerinde dans ediyordu. İki yandan topuz yapılmış saçlarında altın rengi tokalar da işlemelerle uyumlu bir şekilde ışıldıyordu. En az kıyafeti kadar güneş ışığı rengindeki saçları da inanılmazdı. Bizim köyde herkesin saçları ve gözleri koyu renkti, bu renk saç hiç görmemiştim. Dahası dudakları bir tür boyayla kıpkırmızı parlıyordu ve yüzüne de bir tür toz boyayla hoş bir ton kazandırmıştı. Her şeyiyle masallardan fırlamış gibiydi ve bir an ne konuştuğumuzu bile unuttum.

Onun yanında kendimi ufacık, pis ve sıradan hissetmeden edemedim. Üstelik de bu, Li Wei'in ona nasıl baktığını görmeden önceydi. Li Wei bu güzelliği daha iyi görmek

istercesine gözlerini kocaman açmıştı. Birkaç saniye böyle hayranlıkla baktıktan sonra nihayet ağzını kapamayı akıl etti. Uzun yıllar önce altın tozuyla kaplı hâlde beni kurtarmaya geldiğinde ben de ona tam olarak böyle bakmış olmalıydım.

Kadın her ikimize de gülümsedi, Li Wei'e belki bir kalp atımı daha uzun baktı ve sonra Xiu Mei'e döndü. Konuştuğunda sesi berrak ve hafifti; bana kuşların şakımasını hatırlattı. Xiu Mei ona gülümseyerek cevap verdi, ardından bize dönüp işaret diliyle açıkladı. *Lu Zhu sizi sordu, merak etmiş. Endişelenmeyin, sizin gibilerle konuştuğumu daha önce de gördü. Kimseye bir şey söylemez.*

Bu kendi saçı mı, diye sordu Li Wei.

Xiu Mei, Lu Zhu'ya bir şeyler söyledi, birlikte güldüler. Li Wei ona güldüklerini düşünüp kıpkırmızı kesildi. *Evet, diye cevap verdi Xiu Mei sonra. Lu Zhu, Beiguo dışından geliyor ve onun geldiği yerde herkesin saçı böyleymiş. Şu anda o da benim gibi burada çalışıyor. Yemek ya da pirinç şarabı sipariş edecek misiniz diye de soruyor ama paranız yoktur sanırım.*

Li Wei'le aynı anda başımızı iki yana salladık. Xiu Mei tam Lu Zhu'ya bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki salondan gelen yüksek bir sesle ikisinin de başları o tarafa döndü. Salonun ortasında birkaç adam ağır masaları kenara çekiyordu. Lu Zhu hoşnutsuz bir şekilde başını salladı ve Xiu Mei de ayağa kalkarken canı sıkkın görünüyordu.

Ne oluyor, diye sordum.

O aptal oyunu oynayacaklar yine, dedi. Gitmem gerekiyor. Umarım kimse (...) tarafından sokulmaz.

Sokacak olanın ne olduğunu anlamadım çünkü yine bilmediğim bir işarettti. Fakat ben daha soramadan Xiu Mei çoktan bizim bölmeden çıkmış, salonun ortasında bir masanın etrafında toplanan adamlara doğru yürümeye başlamıştı. Li Wei'le şaşkın şaşkın bakiştık ve ne olduğuna bakmaya gitmek için aynı anda yerimizden kalktık.

Siyah sakalları yer yer kırışmaya başlamış bir adam elindeki ufak kutuyu öne doğru tutuyordu. Kapağı yavaşça kaldırdı ve herkes görmek için eğildi. Kutuda ne olduğunu görebilmek için biraz daha yaklaşmam gerekiyordu, neyse ki iki iri adamın arasından öne geçecek kadar ufak tefektim. Kutuda ne olduğunu gördüğümde korkuyla nefesim sıkıştı. Akrep! Benim avucumdan biraz küçüktü ve kabuğu siyah siyah parlıyordu. Adam bir şeyler söyledi ve yanında duran oğlana başını salladı. Oğlan belinden küçük bir deri kese çıkarıp içindekileri masaya boşalttı: Işıl ışıl altın sikkeler.

Bunun üzerine adamlar arasında bir hareketlenme oldu. Aynı anda konuşuyor, kendi ceplerinden çıkardıkları sikkeleri ve başka eşyaları uzatıyorlardı. Adamlardan biri yüzüğünü, bir başkası üzeri desenlerle süslü bir yelpaze uzattı. Biraz düşündükten sonra kır sakallı adam, Li Wei'le benden pek büyük durmayan bir genci yanma çağırdı. Bu tekrar bir heyecan dalgasına sebep oldu. Genç ona uzatılan eşyaları alıyor, karşılığında üstüne bir şeyler yazdığı bir kâğıt

veriyordu. Yazıyı okuyabilmek için öne eğildim, birkaçını görmeyi başardım. Kâğıtlarda verilen eşyanın adı ile “ever” ya da “hayır” yazıyordu.

Herkes vereceğini verip karşılığında kâğıt parçasını aldığı anda, uzun boylu bir adam öne çıkıp elini uzattı ve salona sessizlik çöktü. Ben dehşetle izlerken kır sakallı adam kutudaki akrebi uzun boylu adamın öne uzattığı avucuna bıraktı. Birkaç saniye sonra sakallı adam başını salladı ve sessizlik aniden bağırışlarla kesilince olduğum yerde sıçradım. Toplanan tüm erkekler avaz avaz bağırmaya başlamıştı. Bazıları kelimeler söylüyor, bazıları sadece sesler çıkarıyordu. Sesler giderek öyle yükseldi ve rahatsız edici bir hâle geldi ki az kalsın kaçacaktım. Ama bir yandan da ne olacağını çok merak ediyordum.

Uzun boylu genç adam, alnından terler süzülürken akrebi bir elinden diğerine geçirip duruyor, akrep de uysal bir şekilde ona uyuyordu. Adamın bakışları akrebin üzerindeydi, gözünü bile kırpıyordu. Kolunu düz tutmak için nasıl insanüstü bir gayret gösterdiğini görebiliyordum. Kalabalığın çıkardığı gürültünün de pek yardımı olmadığı aşikârdı. Akrep bir elden diğerine sekiz kez geçti. Dokuzuncuda kalabalığın sesi daha da yükseldi, heyecan daha da arttı. Genç adam öyle gerilmişti ki eli titremeye başlamıştı. Tam onuncu geçişi yaparken o sakın akrep aniden atıldı ve kuyruğu adamın koluna çarptı. Adam geri sıçrayınca akrep masaya düştü. Diğer seslerin arasında kendi şaşkın çığlığımı da duydum. Kır sakallı yaşlı adam akrebi

masadan alıp kutuya sokarken genç yardımcısı “hayır” diyenlere paylarını ödemeye koyuldu.

Tüm bahisler halledildiğinde başka bir adam akrebi tutmaya gönüllü oldu. Tekrar aynı şeyler yaşandı, kalabalık yine bağrıışmaya başladı. Kalabalığın, akrebi tutan adamın dikkatini dağıtmak için bağırıldığını anlamıştım artık. Fakat bu seferki adam elini sabit tutmayı başardı ve akrep elleri arasında on kez gidip geldikten sonra kutusuna döndü. Bu kez “evet” diyenler kazanmıştı ve akrep tarafından sokulmamayı başaran adama da altın sikkelerle ödeme yapıldı.

Birkaç tur daha izledik ama diğer gönüllülerin sonu da ilk adam gibi sokulmak oldu. Bu arada kır sakallı adam bayağı bir şeyler kazanmıştı. Altın sikkeleri artmakla kalmamış, yanına bir de küçük bir mantarlı şişe, oymalarla süslü yeni bir bıçak ve gördüğüm en kan kırmızısı ipek kumaş öbeği eklenmişti. Gözlerimi kırmızı ipekten alamıyor, hele de şimdi gömleğimin kolu da çamurlanmışken, kendimi bu ipekler içindeki insanlar arasında daha da kılıksız hissediyordum. Yenilen adamların elleri şişmiş ve morarmıştı ama başka bir şeyleri yok gibiydi. En fazla gururları kırılmış olabilirdi.

Masamıza döndüğümüzde Li Wei’in gözleri parlıyordu. *O akrepten bizim köyde de var. Rahatsız edilmedikleri sürece zarar vermezler. Tek yapman gereken elini sabit tutmak. O da çok zor değil.*

Kalabalık ses çıkarıyor, diye açıkladım. Çok ses çıkarıyorlar. Beni bayağı rahatsız etti, eminim avucunda öyle bir

yaratık tutarken daha da rahatsız edici geliyordur Salondaki masadan yine gürültüler geldi ama ne olduğuna bakmak yerine artık kendi derdimizle ilgilenmemiz gerektiğine karar verdim. *Şimdi ne yapıyoruz, Li Wei, diye sordum. Yani bizim durumumuz ne olacak? Xiu Mei gerçekten yardım etmek istiyor gibi görünüyor ama yapabileceğinden şüpheliyim. Bizim köy hakkında bir şey bilmiyor ve babası bir zamanlar etkili bir adam olsa da belli ki artık öyle bir gücü yok.*

Bizim gibi başkaları da varmış, dedi Li Wei düşünceli bir tavırla. Ama onlarla konuşmak yasakmış. Tabii bizimle de.

Sanırım o insanları bulmamız gerekiyor, dedim. İşitme duyusu olmayan diğerlerini. Belki onlar bizim köy ya da yayladaki diğer köy hakkında bir şeyler biliyorlardır. Bir şekilde onlara ulaşmalıyız. İnsanlarımıza yardım etmek için ne yapmamız gerektiğini ancak onlardan öğrenebiliriz.

Sanırım haklısın, dedi Li Wei. Gözleri beni geçip odaya kaydı ama bu kez akrep oyununa ya da Lu Zhu'ya kilitlenmek yerine tüm odada dolaştı. İçerideki insan çeşitliliği bizim için inanılmazdı ve Xiu Mei'in hana her gün yeni insanlar gelmesiyle ilgili söyledikleri aklıma geldi. Li Wei'in yüzünde farklı bir ifade vardı, sanki seyahat eden bu insanlarla birlikte şu kapıdan çıktığını, bizim köye dönmek yerine uzaklarda çok farklı yerlere gittiğini hayal ediyormuş gibi.

Masadan gelen yüksek sesli bir haykırıyla, bir diğer gönüllünün daha akrep tarafından sokulduğunu anladım.

Başımı iki yana salladım. *Akrep tarafından sokulmaya değer mi?*

Ölümcül değil ki, dedi Li Wei tekrar oyunu izlemeye dönerken. *Bizim köyde de sokulanlar gördüm. Şişlik bir iki günde iniyor.*

Karşılığında ne kazanıyor olurlarsa olsunlar bence yine de bu riski almaya değmezdi ve Xiu Mei'in oyunu izlerken yüzünde beliren ifadeye bakılırsa o da benimle aynı fikirdiydi. Son yenilginin ardından neyse ki başka gönüllü çıkmıyordu. Sakallı adam yine yardımcısına başıyla işaret etti ve oğlan masaya biraz daha altın sikke döktü ama insanlar sikkelere aç gözlerle baksalar da kimse öne çıkmadı.

Şimdi daha da zorlaştı, diye açıkladı Li Wei bana. *Akrep bayağı heyecanlanmıştı, o yüzden sokma ihtimali daha yüksek.*

Yaşlı adamın yardımcısı masaya biraz daha sikke koydu. *Kimse paraya kanmıyor*, dedim. *Eh, sonuçta kimse bu kadar aptal olamaz.*

Ya da ben öyle sanıyordum.

Li Wei ayağa kalktı ve benim şaşkın bakışlarıma aldırmadan masaya doğru yürüdü. Ben daha kendimi toparlayıp onu durdurmam gerektiğini bile düşünmeden, çoktan kalabalığı yarıp sakallı adamın yardımcısına ulaşmış, elindeki pixiu heykelciğini uzatıyordu. Oğlan heykelciği alıp elinde evirip çevirdi, özellikle altın kısımları yakından inceledi, sonra başını sallayıp kabul etti. Kalabalık yine heyecanlandı ve kalkıp salona koştum. Onu dur-

durmam, bunun çok aptalca olduğunu söylemem gerekiyordu. Fakat Xiu Mei'in uyarı dolu bakışı beni kendime getirdi. Bunca kişinin önünde Li Wei'le işaret diliyle konuşamazdım.

Çaresiz, bahislerin toplanmasını izledim. Çoğu kişi Li Wei'in başaramayacağına oynuyordu. Ne düşündüklerini anlamam için ne söylediklerini duymam gerekmiyordu. Yüz ifadelerinden ve birbirlerini şakayla dürtüklemelerinden, Li Wei'in saf bir oğlan olduğunu düşündükleri, bahsi kesin kaybedeceğine inandıkları belliydi. Li Wei onların hareketlerine, yatırdıkları bahislere aldırmadan, gözlerini kutudaki akrebe dikip bekledi. Bahisler kapanana kadar gözleri akrepte, çenesi kilitli bir hâlde öylece durdu.

Ben de en az onun kadar gergindim, kolundan çekip onu oradan uzaklaştırmamak için kendimi zor tutuyordum. Fakat yapabileceğim bir şey yoktu. Sonunda sakallı adam akrebi çıkarıp Li Wei'in eline koydu. Nefesimi tuttum. Kalabalık yine bağrıışmaya başlamıştı ama Li Wei'in dikkatini dağıtacaklarından endişelenmem gerekmiyordu en azından. Sesleri duymadığından tüm dikkatini elini ve kolunu sabit tutmaya vermişti. Ve itiraf etmeliyim ki bayağı iyiydi. O gayet soğukkanlı bir şekilde akrebi elleri arasında ileri geri geçirirken ben giderek daha fazla geriliyordum. Ne düşünmüştü ki? Niye böyle bir risk almıştı, hele de yakında dağa tırmanmamız gerekiyorken! Ama en önemlisi, ya akrebin zararsız olduğu konusunda yanıldıysa ne olacaktı?

Altı, yedi, sekiz. Dokuzuncuda kalabalık daha da vahşileşti, onun dikkatini dağıtmak için tüm güçleriyle haykırmaya başladılar. Li Wei'in kılı kıpırdamadı, bense öyle titriyordum ki kollarımı kendime dolamak zorunda kaldım. Ve on! Başarmıştı. Akrebi kutusuna geri koydu ve bir şamata koptu. Bahis oynayanların çoğu kaybetmişti ama kazanan birkaç tanesi bu işten bayağı kârlı çıkmış görünüyordu. Sakallı adamın yardımcısı bir yığın altın sikkeyi Li Wei'in önüne doğru itti. Fakat Li Wei başını iki yana sallayarak kırmızı ipeği işaret etti. Oğlan, sakallı adamla kısaca konuştuktan sonra yığından birkaç sikkeyi geri alıp kırmızı ipeği masaya, diğer sikkelerin ve pixiu heykelciğinin yanına koydu.

Li Wei yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle kazandıklarını topladı, tam dönmüş, bana doğru bir adım atmıştı ki kalabalıktan bir adam aniden yolunu kesti. Adam bir şeyler söyledi ama ne ben ne de Li Wei anladık. Li Wei'in ona boş boş bakması adamı iyice sinirlendirdi. Daha sonra her ne dediyse şimdi diğerleri de merakla Li Wei'e bakıyordu. Korkudan içim çekilerek ne olduğunu anlamaya çalıştım. Derken Xiu Mei, Li Wei'in yanında bitti ve yüzünde rahat bir gülümsemeyle adamla konuştu. Diğerleri kendi aralarında konuşmaya geri döndüler ama ilk adam hâlâ biraz şüpheli görünüyordu. Fakat onlar bizim perdeli bölmeye doğru yürürken arkalarından bakmakla yetindi, başka bir şey yapmadı. Ben de hiç oyalanmadan hemen masamıza döndüm.

Sen çıldırdın mı? Kafayı mı yedin, diye sordum Li Wei'e öfkeyle. Nasıl böyle tehlikeli bir şey yaparsın? Akrep az kalsın seni sokacaktı!

Az kalsın sokacak mıydı, dedi Li Wei kazandıklarını masaya bıraktıktan sonra. Ben niye hiç farkında değilim? Benimle dalga geçiyordu.

Bence de asıl tehlike akrebin seni sokması değildi, dedi Xiu Mei. Asıl tehlike, sağır olduğunun ortaya çıkmasıydı. O adam sana nasıl olup da gürültüden hiç etkilenmediğini sordu ve sen cevap vermeyince de şüphelendi. Ona senin çok uzak bir ülkeden geldiğini ve dilimizi bilmediğini söyledim.

Teşekkürler, dedim Xiu Mei'e. Artık bu saçmalığı bir kenara bırakıp asıl konumuza dönmemiz gerekiyordu. Şimdi, eğer bize diğerlerini bulmamız için yardım edebilirsen...

İçeriden yine sesler yükselince susup o tarafa döndüm. İki adam bir sebepten kavgaya tutuşmuştu. Adamlardan biri diğerine kafa attı. Xiu Mei ayağa fırladı, bir şekilde araya girmek için salona koştu. Li Wei de ne olduğunu anlayınca ona yardım etmek için kalktı ama bu arada Xiu Mei'in babası da gelmişti zaten. Kavgaya edenlerin arasına girmek için koştu ama...

Adamlar boğuşurken bir tanesi duvara çarptı ve raftaki rengârenk desenlerle süslü tabaklardan biri yere yuvarlandı. Bunu gören Lu Zhu elini ağzına götürdü ve ufak bir çığlık attı.

Hemen ardından Xiu Mei'in babası adamların kavgasına bir son verip onları yakalarından tuttuğu gibi hanın

kapısına sürükledi. Ama Xiu Mei ile Lu Zhu kırık tabak parçalarının başında diz çökmüş, yüzlerinde endişeli ve korku dolu bir ifadeyle hâlâ kırıklara bakıyorlardı. Li Wei artık tehlikeli bir durum kalmadığını anlayınca oturup arkasına yaslandı.

Ne oldu ki acaba, diye sordum ona. Her ne olduysa bizimle bir ilgisi olmadığı hâlde, yıkılmış görünen Xiu Mei için endişelenmeden edemiyordum. Babası iki adamı dışarı attıktan sonra kızıyla Lu Zhu'nun yanına geri döndü. Salondaki diğer müşteriler yemeklerine ve sohbetlerine geri dönmüştü ama üçü hâlâ çok üzgün görünüyordu. Xiu Mei'in babası bir şey söyledi ve üzüntüyle başını iki yana salladı. Xiu Mei içini çekip boş gözlerle etrafa baktı, derken gözü bize takılınca durup tekrar baktı. Sanırım bizi unutmuştu. Hemen kalkıp yanımıza geldi.

Kusura bakmayın, dedi. Ama gitmeniz gerekiyor. Hepimizin gitmesi gerekiyor. Hayatımız tehlikede.

11. BÖLÜM

SEN NEDEN BAHSEDİYORSUN, diye sordu Li Wei tekrar ayağa kalkarken. Aniden üzerimize atılacak bir tehlike bekleyerek telaşla etrafa bakındı. *Askerler bizi buldu mu?*

Hayır, hayır, dedi Xiu Mei. *Sizinle bir ilgisi yok. Kırılan tabak yüzünden.* Elini açıp avucundaki kırık parçayı gösterdi. Üzerinde parlak renklerle yapılmış güzel bir desen olan beyaz bir porselendi. *Hanın sahibi koleksiyonuyla çok gurur duyar. Çalışanlarından biri en son bu tabaklardan birini kırdığında onu öyle bir dövdü ki zavallı çocuk aldığı yaralar yüzünden birkaç gün sonra öldü.* Xiu Mei yine içini çekti. *Şansımız var ki bugün geç gelecek. Babamla kaçmak için vaktimiz var. Lu Zhu da bizimle gelir herhâlde çünkü bizi bulamayınca hırsını ondan alabilir.*

Bizi diğerlerinin yanına götürmeni umuyorduk, dedi Li Wei.

Kız başını iki yana salladı. *Çok üzgünüm. Ama buna vaktimiz yok. Bir an evvel buradan kaçmak ve mümkün olduğunca uzaklaşmak zorundayız.*

Masanın üzerine bıraktığı porselen parçasını elime alıp ışığa tuttum. Porselen mutfakta gördüklerime benziyordu, özel bir yanı yoktu. Sanırım onu bu kadar özel yapan üzerindeki desendi. Bu küçük parçaya bakıp emin olmak zordu ama galiba Zümrüdüanka'ydı.

Hanım sahibi her gün koleksiyonunu indirip inceler mi, diye sordum.

Hayır, ama raftaki boşluğu hemen fark edecektir, dedi Xiu Mei.

Salonun diğer tarafındaki rafa baktım. Salona giren birinin kolayca görebileceği bir yerdeydi ama üstündeki şeyin ayrıntılı bir şekilde görülemeyeceği kadar yukarıdaydı. Ardından elimdeki kırık parçanın üzerindeki deseni inceledim yine. *Boyanız var mı,* diye sordum. *Eğer mutfaktan buna benzer bir tabak getirirseniz üzerine bu deseni çizebilirim. Patronunuz anlamaz.*

Xiu Mei bana deliymişim gibi baktı. *Bunu yapamazsın. İmkânsız.*

Onun için imkânsız değil, dedi Li Wei gururla. *Eğer söylediği gibi uygun bir tabak bulabilirsen babanla ikinizin kaçması gerekmez.*

Bu harika olurdu, dedi hâlâ inanmayarak. *Ama böyle bir şey yapabilsen bile sadece birkaç saatimiz var.*

Bana gerekenleri getir yeter, dedim.

Xiu Mei tamamen ikna olmadıysa da babasıyla ve Lu Zhu'yla konuşmaya gitti. Birkaç dakika sonra, yanlarında mutfaktan getirdikleri temiz bir porselen tabak, kırık tabağın parçaları ve bulabildikleri tüm boyalarla yanımıza gelmişlerdi. Boyalardan bazıları duvar boyasıydı, diğerleri daha kaliteli görünüyordu ve Xiu Mei bunları bazı evrak işlerinde kullandıklarını açıkladı. Renkler tam olarak desendeki renklerle tutmuyordu ama yeterince çeşit olduğu için yakın tonlar çıkarabileceğime emindim. Kırık parçaları düzgün bir şekilde dizdim ve işe koyuldum.

Bir süre hepsi sessizce beni izledi, sonra Lu Zhu bir şey söyledi ve Xiu Mei başını salladı. Ardından Li Wei'e döndü ve gözümün ucuyla ne söylediğini duydum. *Şaka yapmıyormuşsunuz. Bunu nerede öğrendi?*

O bizim köyümüzdeki en yetenekli sanatçı, diye cevap verdi Li Wei.

Fırçayı ona cevap verecek kadar bir süreliğine bıraktım. *Bu doğru değil.*

Lu Zhu masalara servis yapmaya geri döndü. Xiu Mei ve babası bir şeyler konuştu, ardından Xiu Mei bize döndü. *Ben sessizler arasındaki tanıdığım kişiyle konuşmaya gidiyorum. Sizinle tanışmak ister mi diye soracağım.*

Sessizler, diye tekrarladı Li Wei.

Sizin gibilere öyle diyoruz, diye açıkladı Xiu Mei. *Burada perdenin arkasında kaldığınız sürece sorun çıkmaz. Babamla Lu Zhu zaten buralarda olacak. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa onlara gidin. Ben de hemen dönerim zaten.*

Xiu Mei handan çıktı, babası da kapıdaki yerine geri döndü. Ben karmaşık hislerle çalışmaya devam ediyordum. Bir yanım Xiu Mei için endişeliydi. Ya yeterince iyi bir iş çıkaramazsam? Ya onların başını daha büyük bir belaya sokarsam? Fakat bir yandan da böyle güzel bir desen üzerinde çalışabildiğim için mutluydum. Şimdiye dek böyle bir şey yaptığımı ancak rüyamda görürdüm ve tabağın üzerine Zümrüdüanka ile erik çiçeklerini çizerken inanılmaz bir zevk alıyordum.

Çalışırken etrafı unutmuşken Li Wei'in gülüşünün yumuşak sesiyle kendime geldim. Başımı kaldırıp baktığımda dikkatle beni izlediğini gördüm. *Ne oldu*, diye sordum fırçayı masaya bırakıp.

Benim akreple olduğumdan bile daha gergin görünüyorsun, dedi.

Elimde değil, dedim. *Onları çok büyük bir riske attım.*

Başını salladı, gülümsemesi soldu. *Ama bir yandan da öyle kendini kaptırmış görünüyorsun ki... Çalışırken yüzün aydınlanıyor resmen. Fark etmemek mümkün değil.*

O da elimde değil, dedim. *Hep güzel desenler görüyorum... Yani hayal ediyorum demek istiyorum. İçimden taşıyorlarmış gibi oluyor.*

Seni bundan mahrum edip madende çalıştırmak büyük bir trajedi olurmuş, dedi ciddiyetle.

İşte bunu beklemiyordum. Kasabaya gelişimiz, sonrasında olup bitenler yüzünden bizim aramızdaki çözülmemiş meseleleri düşünmeye fırsatım olmamıştı. Şimdi ona

bakarken yüzünde hayranlıkla karışık... isteksiz bir kabul-
lenme gördüğümde şaşırdım.

Bundan daha fazlası vardı, dedim. O kararı vermek benim için de kolay değildi. Sakın kolay olduğunu sanma. Ben hâlâ...

Sen hâlâ ne, diye beni cümlemi bitirmeye zorladı.

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi ondan kaçırdım. Kalbimden geçenleri ona nasıl açıklayabilirdim ki? Ayrıldığımızdan beri onu düşünmeden tek bir gün bile geçirmediyimi? Çıraklığımın ilk yılında ona rağmen bu işi seçmekle doğru bir karar verip vermediğimi sürekli sorguladığımı? Tüm bunları, resme olan tutkum ve Zhang Jing'in güvende olmasının verdiği mutlulukla aşmayı başarmıştım.

Yeniden tabağa döndüm ve aniden kaskatı kesildim. Şimdi tek tek parçalara değil de bütüne bakınca, ana desen Zümrüdüanka olmakla birlikte, kenarlarda gerçek ve hayal ürünü hayvanlar olduğunu görebiliyordum. Kaplan, turna, fil, ejderha ve başka hayvanlar. Parçalardan birini elim aldım ve yine rüyamdaki gibi göğsümden çekildiğimi hissettim.

Ne oldu, diye sordu Li Wei endişeyle.

Üzerinde bir pixiu ve geyik olan parçayı masaya bıraktım. Özellikle bu parça nedense içimde tuhaf bir his yaratmıştı. *Bir şey yok, dedim. Rüyamda gördüğüm bir şeyi hatırladım, hepsi o.*

Seni rahatsız eden şu rüyayı mı, diye sordu hemen durumu kavrayarak.

Önemli değil, dedim. Yine gözlerimi kaçırdığımda elini uzatıp çenemi yukarı kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.

Fei, bana güvenebileceğini biliyorsun, değil mi? Ben hep senin yanındayım. Hep öyleydim, hep de öyle olacağım. Bana ne olduğunu anlat.

Beni sürekli kurtaramazsın, dedim şakayla karışık.

Tabii ki hayır, diye kabullendi. Gerektiğinde sen kendini kurtarırsın. Ben de belki arada bir sana yardımcı olurum.

Hafifçe gülümsedim ama seneler önce beni enkazdan çıkarmak için elini uzatan o altın çocuğu hatırladığımda içim sızladı. Sonra birden kendimi ona işitme duyumun geri geldiği gece gördüğüm rüyayı anlatırken buldum. Köyümüzdeki herkesin aynı anda ağızlarını açıp bağırıldığını anlattım.

Göğsünde hissettiğin bu çekilme hissiyle işitme duyun bir-biriyle bağlantılı mı sence? İşitme duyunun geri dönmesinin sebebi bu mu, diye sordu.

Bilmiyorum, dedim. Bunun niye olduğunu ve niye bana olduğunu hiç anlamıyorum...

Daha da konuşacaktım ama Li Wei'in omzunun üstünden, Lu Zhu'nun masalara servis yaparken endişeyle gerilmiş yüzünü gördüm ve önce bu insanlara yardım etmem gerektiğini hatırladım. Benim endişelerim bekleyebilirdi. Onlarınsa zamanı daralıyordu. Yeni bir enerjiyle boyamaya geri döndüm. Nihayet bitirip kırık parçalarla önümdeki ta-bağı karşılaştırdığımda sonuç bence gayet iyiydi.

Başardın, dedi Li Wei. Birebir aynı oldu.

Birebir değil, dedim. Benim mavim, orijinaldekinden daha koyu.

Eh, ben ressam değilim ve bana mükemmel görünüyor. Derken gözleri benim arkamda bir şeye takıldı.

Dönüp baktığımda Xiu Mei'in kapıdan girmiş, bize doğru yürüdüğünü gördüm. *Patron geliyor, dedi yanımıza ulaştığında. Onu yolda gördüm ve koşup önüne geçtim ama...* Önümdeki tabağı görünce sustu ve bakışları kırık parçalar ile benim boyadığım tabak arasında gitti geldi. *Bu mu?*

Başımı sallarken kendimi korkunç hissettim. Yüz ifadesini okuyamıyordum ve en kötüsünden, bunun çok kötü bir taklit olduğunu ve babasıyla onun ölüm fermanını imzaladığımı kastettiğinden korkmuştum.

İnanılmaz, diye devam etti. Bunu yaptığına inanamıyorum, hem de bu kadar kısa sürede. Başkentte yaşayan ünlü ustalar seni yanlarına çıkarak almak için birbirleriyle yarışır.

Benim bir ustam var zaten, dedim gururla, Chen Usta'yı düşünerek.

Xiu Mei kırık parçaları topladı ve benim yaptığım tabağı babasına verdi. Babası ıslak boyayı bozmamaya özen göstererek tabağı dikkatle en üst rafa yerleştirdi ve sadece birkaç dakika sonra hanın sahibi geldi. Onu gördüğümde, birini nasıl öldürünceye kadar dövebileceğini anladım. Yüzü zayıf ve gergindi, gördüğü her şeyden mutsuzmuş gibi bir ifadesi vardı. İçeri girdiğinde gözlerini kısarak salonu inceledi, kaç müşteri olduğuna ve personelinin nasıl çalıştığına baktı. Kısık gözleri duvarda da dolaştı ama eksik ya da yanlış bir

şey fark etmedi ve rahat bir nefes altım. Adam yürümeye devam ederken yüksek ve öfke dolu bir sesle mutfakta çalışan oğlana bir şeyler söyledi, oğlan telaşla bir yerlere koştu. Xiu Mei salonun köşesindeki sahnede idi, adam yanına gittiğinde kız onu eğilerek selamladı. Aralarında kısa bir konuşma geçti, sonra adam yine eleştirel gözlerle etrafı süzerek salondan çıktı.

Patron arka odaya girip gözden kaybolduğunda Xiu Mei yüzünde mutlu bir gülümsemeyle yanımıza geldi. *Hiçbir şeyden şüphelenmedi. Teşekkürler.*

Yardım edebildiğime sevindim, dedim içtenlikle.

Ve şimdi de ben size yardım edeceğim. Nuan daha sonra, güneşin batmasına yakın sizinle buluşmayı kabul etti. Zaten benim de bu arada yapmam gereken bazı işler var ama birkaç saat sonra sizi ona götürebilirim. Hadi gelin. Kalkmamızı işaret etti. Size yemek yedirelim.

Yemek lafı üzerine Li Wei kazandığı altın sikkelerden birkaçını ona uzatınca Xiu Mei başını iki yana salladı. *Fei'in az önce yaptığı şeyden sonra inan bana yemek paranız çoktan ödendi.*

Li Wei'in gözleri parladı. *Şimdi Fei mi kahraman oldu? Benim akrebe meydan okumamın bir önemi kalmadı bakıyorum.*

Buna hep birlikte güldük ve az önce yaşadığımız gerginliğin son demleri de böylece dağıldı. Ama diğer müşterilerin salonda yemek yediğini görmüştüm, biz niye yemeğimizi perdeli masamızda yemiyorduk ki acaba? Yine de Xiu

Mei'i takip ettik ve dar bir merdivenden üst kata çıktık. Girdiğimiz odayı görünce nefesim kesildi.

Kasabaya geldiğimizden beri bir sürü güzel ve inanılmaz şey gördüğümü düşünüyordum ama bu oda hepsini gölgede bırakıyordu. Buradaki paravanlar ve goblenler rengârenk ve eğlenceli sahnelerle bezeliydi, her bir sahne bir öncekinden daha ilginçti. Mavi ve beyaz çiçek desenleri arasında yüzen Japon balıkları, mavi-siyah bir fonda süzülen gümüş rengi sülünler gördüm. Bu sahneleri tek tek inceleyerek burada saatler geçirebilirdim. Köşelerdeki yeşim vazolara çiçekler konmuştu ve odanın ortasında parlak siyah ahşaptan alçak bir masa vardı. Odanın diğer köşesine paravan konmamış, onun yerine ahşap kafes yerleştirilmişti. Kafese yaklaştığımda, aşağıdaki yemek salonuna baktığımı gördüm. Odadaki her şey, süslü fenerlerin yumuşak ışığıyla aydınlanıyordu.

Burası neresi, diye sordum.

Buraya Balıkçıl Sarayı diyoruz. Tabii burası ne kadar saraysa artık! Xiu Mei gözlerini devirdi. Hanın sahibi başkentteki gerçekten lüks hanları taklit etmeye çalışıyor.

Burası gerçekten lüks değil mi, diye sordum inanmazlıkla.

Başkentte gördüklerimle kıyas kabul etmez, dedi Xiu Mei. Yine de parti vermek ya da özel bir yemek yemek isteyen zengin müşteriler için yeterli. Bugün burayı kimse kiralamadı, patron da meşgul, o yüzden kimse gelmez, merak etmeyin. Siz oturup keyfinize bakın, Lu Zhu birazdan yemeklerinizi getirir. Biraz hesap işi var, siz yemeğini yerken ben de onu halledeyim, sonra sizi Nuan'a götüreceğim.

Bu odanın güzelliğinden o kadar etkilenmiştim ki gayriihtiyari Xiu Mei'in önünde eğildim. *Teşekkürler. Bizim için, bizim senin için yaptığımızdan kat kat fazlasını yaptın.*

Hiç de değil, dedi. Sizinle tanışmak bana dilin gelişimi konusunda yepyeni fikirler verdi.

Xiu Mei bizi bu özel odada baş başa bırakıp çıktığında Li Wei'le ilk iş kâselerdeki billur sularla ellerimizi ve yüzümüzü yıkadık. Ardından odadaki güzellikleri daha yakından incelemeye başladık. Gördüğümüz yeni ve baş döndürücü şeyleri heyecanla birbirimize gösteriyorduk. Çok geçmeden Lu Zhu kapıyı yana iterek açtı ve mutfaktaki oğlanla birlikte içeri girdiler. Ortadaki alçak masaya, dumanı tüten kâselerde erişte ve sebzeler ile küçük bir şişe pirinç şarabı koydular. Yemekler başlı başına muazzamdı ama servis edildikleri kâseler de beni bir o kadar büyüledi. Kehribar ve akikten yapılan her bir kâse ve kupanın üstüne desenler boyanmıştı.

Bu masa, oturup basitçe yemek yemek için fazla gösterişliydi. Çamurlanmış cübbeme üzüntüyle göz gezdirdim. *Kendimi bu masaya layık hissetmiyorum, dedim Li Wei'e.*

Ya ben, diye sordu yeşilimsi gömleğini işaret ederek. Gerçi benim gibi bir vahşi zaten ne yapsa olmaz. Ama sen... Eşyalarını bıraktığı köşeye doğru yürüdü ve akrep bahislerinde kazandığı kırmızı ipek kumaşı çıkardı. Şaşkınlıkla bakakaldım; bunu kazanmasının ardından olan onca şey yüzünden ipeği tamamen unutmuştum. Ama işte parmaklarının arasında su gibi akıyordu ve daha yukarı kaldırıp

düz tuttuğunda, bunun sandığım gibi bir parça kumaş değil bir elbise olduğunu gördüm. Yerlere uzanan dökümlü eteğiyle yüksek belli bir elbiseydi. Li Wei elbiseyi bana uzattı. *Al, bu senin.*

Böyle bir kumaşı, böyle bir dokuyu hayal bile edemedim. Parmaklarımın arasında öyle yumuşak, öyle serin ve öyle hafifti ki. Yakından bakınca üzerine altın rengi ipliklerle erik çiçekleri işlendiğini gördüm. Elbiseyi kolumun üstüne yatırıp ellerimi kaldırdım. *Benim mi?*

Eh, bana pek yakışmayacağına göre, dedi Li Wei. *Hadi denesene.*

Tereddüt ettim. Olan biten bunca şeyin arasında çok aptalca görünüyordu... Yine de bu fikirle büyülenmeden edemedim. Tavus Kuşu Meclisi'nde geçirdiğim yıllar boyunca ustaların cübbelerindeki ipek biyeleri hayranlıkla izlemiştim. Şimdi tamamı bu muhteşem kumaştan yapılmış bir elbiseyi elimde tutuyor olmam inanılmazdı. Sanatçı kıyafetimi çıkarıp bu mucizevi elbiseyi giymek için, kırmızı yarasalarla süslü bir paravanın arkasına geçtim. Elbise bana biraz uzun geldi ama ne kadar ufak tefek olduğum düşünülürse bu pek şaşırtıcı değildi. Neyse ki belindeki kuşak sayesinde biraz yukarı çekebildim ve ani bir ilhamla saçımı da çözüp yeniden topladım. Paravanın arkasından çıktığımda Li Wei kafesten aşağıdaki yemek salonunu izliyordu. Beni gördü ve dondu kaldı.

Ne oldu, diye sordum panikle. *Acaba çok mu gülünç görünüyordum?*

Birkaç saniye daha öylece bana bakıp ancak ondan sonra cevap verebildi. *Bu... dedi. Hani bana neden akrep tarafından sokulma riskini aldığımı, neden böyle bir aptallık ettiğimi sormuştun ya... Elbisemi işaret etti. İşte bu yüzden. Bu manzara akrep tarafından sokulmama değerd.*

Öyle söyleme. Yanaklarımın kızardığını hissettim. Hadi yemekler soğumadan yiyelim artık. Ben şu elbiseyle gösteriş yapacağım diye zaten yeterince vakit kaybettik.

Li Wei birkaç saniye daha nefes bile almadan bana baktı. Nihayet başını sallayıp masaya oturduğunda hayal kırıklığına mı uğradım yoksa rahatladım mı bilemedim. Ben de karşısına oturdum ve etrafıma yayılan elbisenin eteklerini gergin bir şekilde düzelttim.

Sevk istasyonunda sorumlunun verdiği yiyecek dolu kutu da bizim için muhteşemdi ama bu yemek her şeyin ötesindeydi. Köyümüze gelen sevklerden nadiren erişte çıkardı. Ve tabii ki erişteyi hiçbir zaman böyle baharatlı et suyu içinde, hayatımda tattığım en taze sebzelerle pişirmedik. Bizim yediğimiz sebzeler hep biraz geçmiş olurdu. Şu anda ağzıma yayılan lezzet baş döndürücüydü. Her bir lokmanın tadını çıkardım ve sonunda kendimi kâsenin dibini sıyrırken buldum. Köydeki dünyamızda yemek önemli bir ihtiyaçtı sadece. Yemek yerken böyle bir zevk alınabileceğini bile bilmezdim.

Öte yandan pirinç şarabı pek bana göre değildi. Bir yudum aldım ve öğürmemek için kendimi zor tuttum. Li Wei benim hâlimi görüp gülünce kupamı ona doğru ittim.

Benimkini de sen iç.

Hâlâ gülümseyerek başını iki yana salladı. *Aklımızın başımızda kalması gerekiyor.* Sonra yine hayran hayran odaya baktı. *Böyle yaşamayı hayal edebiliyor musun? Böyle yemekler yemeyi? Elinin altında fazladan yiyecek olmasını? Dünyanın her yanından insanlarla tanışmayı?*

Bunu pek düşünmedim, dedim içtenlikle. Hele köydekilere yardım edelim, sonra belki bu hayat hakkında daha fazlasını öğreniriz.

Kaşlarını çattı, itiraz edecekmiş gibiydi ki tam o sırada Lu Zhu içeri girdi. Üzerimdeki kırmızı elbiseye beğeniyle baktıktan sonra boş kâseleri topladı. Şaraba dokunmadığımı fark etmişti, az sonra bir demlik çay ve minik porselelen fincanlarla geri geldi. Hastalandığımızda içtiğimiz şifalı otlar dışında bizim köyde çay da lükstü ve sadece ustalar içerdi. Üzerimde kırmızı elbisemle, bu güzel odada çayımı yudumlarken, Li Wei'in böyle bir hayat yaşamayı hayal etmekte belki de haklı olduğunu düşündüm.

Derken yeni bir sesle irkildim. Hiç kıpırdamadan kulak kesildim ve daha önce hiç duymadığım bu sesleri dinledim. Tuvalin üzerindeki boyalar gibi bu sesler havada yayılıyor, bana nedense mavi ardıcın şakımasını hatırlatıyordu.

Ne oldu, diye sordu Li Wei.

Bilmiyorum, dedim ayağa kalkarken. Ama çok güzel.

Ahşap kafese yürüyüp aşağı baktım. Lu Zhu aşağıdaki salona dönmüştü ve kucığında, kütüphanedeki yazmalar da gördüğüme benzer bir müzik aleti vardı. Pipaydı sanı-

rım. Tellere nazikçe dokunuyordu ve gördüğüm kadarıyla büyülenen tek kişi ben değildim. Salondaki müşterilerden bazıları da sessizce, büyülenmiş gibi onu dinliyordu. Hatta bazıları Lu Zhu'nun ayağının dibine birkaç sikke bıraktı.

Müzik, dedim Li Wei'e. O da benim gibi yazmalarda müzik hakkında bir şeyler okumuştı, bu kelimeyi biliyordu ama nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. *Muhteşem bir şey*, dedim. *Rüya gibi...*

Şu ana kadar görüp duyduklarımdan sesin insanlar için önemini biraz anlamıştım. İletişim kurmalarını ve hatta zaman zaman hayatta kalmalarını sağlıyordu. Fakat sesin aynı zamanda keyif verici olabileceğini ilk kez o anda fark ettim. Yolda duyduğum kuş cıvıltısı beni gülümsetmişti ama bu ses bambaşkaydı, âdeta yüreğime dokunuyordu. Lu Zhu'nun yaptığı bir tür sanat olmalıydı. Pipayı dinlerken içim huzurla, mutlulukla doldu. Tüm gerginliğim uçup gitti hatta bir anlığına köyümüzün durumunu bile unuttum. Li Wei müziği duyamıyordu tabii ama benim mutluluğum bir şekilde ona da bulaşmıştı. Bana çok yakın duruyordu, derken kolunu belime doladı. Bir an bambaşka bir gerginlikle kaskatı kesildim ve tuhaf bir korkuyla doldum. Ama sonra kendimi bıraktım ve ona yaslandım. Nedenini açıklayamam ama şu anda bu bana öylesine doğru geliyordu ki.

Müziği unutup ona bakmak için döndüm, başımı yüzüne doğru kaldırdım. Elleri belimdeydi ve yüzümde dolaşan gözleri âdeta elektrik yüklü gibiydi. İnsanın aynı anda hem

bu kadar mutlu olup hem bu kadar korkabileceği hiç aklıma gelmezdi. Kendimi toparlayıp ellerimi kaldıracak gücü toplamam birkaç saniye sürdü.

Böyle... Bana böyle bakamazsın, dedim.

Cevap vermek için ellerini kaldırırken parmak uçları belime okşarcasına süründü.

Nasıl?

Nasıl olduğunu biliyorsun!

Neden, diye sordu gözlerini gözlerimden ayırmadan bana bir adım daha yaklaşırken. Sen sanatçısın, bense bir madenciyim diye mi?

Dudaklarının dudaklarıma o kadar yakındı ki yutkundum. *Evet, dedim. Ve ayrıca...*

Bana doğru eğildi. Bahanelerimin tükendiğini biliyordu. *Ayrıca?*

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Gözlerimi yumdum ve yüzümü ona doğru kaldırdım. Şaraptan değil ama onun yakınlığından sarhoş olmuştum. Ne bulduğumuz yer ne yemekler ne kıyafetim yüzündendi. Bu anı özel kılan, burada mevkilerimizin olmamasıydı. Burada sanatçı ya da madenci değildik. Sadece bizdik.

Ve Xie Mei. Kapının yana kayma sesiyle birlikte Xie Mei'in içeri girmesiyle büyü bozuldu ve telaşla geri sıçradım. Li Wei de geri çekildi. İkimiz de suçlu suçlu bakıyor olmalıydık. Fakat Xie Mei bunu fark ettiyse de bir şey söylemedi.

Yemek nasıldı, diye sordu.

İnanılmazdı, dedim içtenlikle ama hâlâ biraz başım dönüyordu. Hiç böyle bir yemek yememiştik.

Muhteşemdi, diye ekledi Li Wei.

Bunu duyduğuma sevindim, dedi Xiu Mei. Bu arada benim işim de bitti. Artık sizi Nuan'a götürebilirim.

Li Wei'le birbirimize baktık. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk muhtemelen. Rüyadan uyanmanın vakti gelmişti. Bu kısa molanın sonuna gelmiştik. Buraya gelmemizin asıl amacına, köyümüze yardım etme görevine geri dönmeliydik.

Elbisen çok güzel, dedi Xiu Mei. Ama belki üstünü değiştirmek istersin.

Tabii, evet, dedim hemen, ipeğe nazikçe dokunarak. Kirlenmesini istemem.

Gideceğimiz yerde en önemsiz ayrıntı bu olurdu, dedi Xiu Mei karanlık bir yüzle. İnan bana, orası dikkat çekmek isteyeceğin bir yer değil. Aslına bakarsan oraya kimse gitmek bile istemez.

12. BÖLÜM

BU KARANLIK SÖZLERLE kafam karışmış bir hâlde yeniden sanatçı kıyafetlerimi giydim ve Li Wei'in eşyalarımızı toplamasına yardım ettim. *İnsanların önünde işaret diliyle konuşamayacağınızı unutmayın ve dikkat çekmemeye çalışın*, diye hatırlattı Xiu Mei yeniden.

Aşağıda hanın sahibi yemek salonundaydı ama bizimle pek ilgilenmedi. Müşterilerden biriyle konuşuyor, adama gururla raftaki porselen koleksiyonunu gösteriyordu.

Yanından geçtiğimiz sırada Lu Zhu bize göz kırptı ve dostça gülümsedi. Xiu Mei'in babasıysa bizi başıyla selamlamakla yetindi; sanırım nihayet gittiğimize seviniyordu. Kralın bize karşı yayınladığı fermanı onaylamasa da kızının bizimle konuşarak kendini riske atmasından da hoşlanmıyor olmalıydı. Zhang Jing'e karşı hissettiğim koruma duygusunu hatırlayınca ona hak verdim ve önünden geçerken onu teşekkür mahiyetinde saygıyla selamladım.

Dışarıda güneş batıda alçalmaya başlamıştı ama hava hâlâ sıcaktı. Xiu Mei yine kapüşonunu başına geçirdi ve önümüze düştü. Kentler ve kasabalar hakkında pek bir şey bilmiyor olsam da bizi buranın belki de en kötü yerine doğru götürdüğünü ben bile anladım. Pazar yeri de güzel kokmuyordu ama burada koku berbattı, sık sık burnumu kapatmak zorunda kalıyordum. Sokaklar giderek daha pis bir hâle geldi ve binalarda artık süslemeler yoktu. Hatta bir süre sonra doğru düzgün bina bile göremez olduk, bir grup çadırla yıkık dökük kulübelerin olduğu bir yere ulaştık. Buradaki insanlar, pazar yerindeki gibi renkli kıyafetler içinde değildi ve hepsi bizim gibi zayıftı.

Ve yine bizim gibi işaret diliyle konuşuyorlardı.

Gözümün ucuyla yakaladığım işaretlere bakılırsa Xiu Mei'in kullandığı dille konuşuyorlardı. Köyde bize atalarımızın asırlar önce kullandığı dili kullandığımız söylenmişti ve aradaki benzerlikler düşünülürse Xiu Mei'in, aynı atalardan gelen iki topluluğun dillerinin zaman içinde değişmiş olması tahmini mantıklı görünüyordu. Her iki topluluk da kendince bazı eklemeler ve çıkarmalar yapmış, böylece zaman içinde bazı işaretler tanınmaz hâle gelmiş olmalıydı.

Çadırların arasında dolanan bazıları yabancı olduğumuzu anlayınca durup baktılar. Xiu Mei hiç duraksamadan bizi eski püskü bir çadıra doğru götürdü. Çadıra girmek için ben bile başımı eğmek zorunda kaldım. İçeride yaşlı bir kadın yerde bağdaş kurmuş oturuyordu. Yüzü kırış kırıştı ve paçavralar içindeydi. Handa üzerimdekilerden

utanmıştım, buradaysa sanatçı kıyafetim, çamurlu olmasına rağmen fazla şık kalıyordu. Xiu Mei kadını selamladı. *İşte sana bahsettiğim kişiler bunlar, dedi kadına. Sonra bize döndü. Benim hemen gitmem gerekiyor. Tanıştığınıza sevindim ve umarım aradığınız cevapları bulursunuz. Yardımınız için teşekkürler.*

Li Wei'le ikimiz onu selamladık. *Asıl biz sana teşekkür ederiz, dedim. Xiu Mei çıkınca yaşlı kadına dönüp onu eğilerek selamladım. Bizimle konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkürler.*

Kadın bize yere oturmamızı işaret edince oturduk. *Benim adım Nuan, dedi kadın. Siz kimsiniz? Nereden geldiniz?*

Biz de isimlerimizi ve dağdan geldiğimizi söyledik. Nuan anlamamış gibi bakınca dağ kelimesini başta Xiu Mei'in de anlamadığını hatırladım. Keşke yanımızda kâğıt ve mürekkep getirmiş olsaydık. Li Wei durumu fark edince çantasını karıştırdı ve kampta yere oyun tahtası çizmekte kullandığım sivri uçlu sopayı çıkarıp onunla yere *dağ* yazdı. Kadın başını sallayarak anladığını işaret etti.

Biz dağ için başka bir işaret kullanıyoruz, diye açıkladı ve sonra o işareti gösterdi. İki işaretin nasıl aynı kökten türemiş olabileceğini görmek zor değildi. Ama siz dağdan olamazsınız, diye ekledi kadın. Bizimle birlikte ...'den gelen herkesi tanıyorum.

Yine bir kelimeyi anlamamıştık ve konuşmaya tekrar ara verip kadının kelimeyi yere yazmasını bekledik. *Yayla!*

Şimdi anlamıştım.

Siz yayladansınız, dedim. O terk edilmiş köyden. Oradan kaçtınız ve kasabaya ulaşmayı başardınız.

Ellerimi merakla izliyordu ve bazı kelimeleri hemen anlayamasa da ve Xiu Mei kadar çabuk olmasa da nihayet ne söylediğimi anladı. *Evet. Ama siz oradan değilsiniz.*

Biz dağın zirvesindeniz, diye açıkladı Li Wei.

Nuan kafası karışmış gibi bakınca yine kelimeleri anlamadığını düşündüm. Derken sordu: *Zirvede insanlar mı yaşıyor?*

Zirvede bizim köyümüz var, dedim. Biz de sizin köy gibi madenciyiz. Yani sizin köyün bir zamanlar olduğu gibi.

Orada da mı maden var, diye sordu ama cevabımı beklemeden devam etti. Evet, elbette. Durdu, bu yeni bilgiyi hazmetmek istercesine birkaç saniye boyunca yukarı baktı. Yeni metaller oradan geliyor demek. Bizim köyde kimse kalmadığı hâlde sevk hattı nasıl çalışmaya devam edebiliyor diye biz de merak ediyorduk. Peki siz de bizim gibi misiniz? Hepiniz sağır mısınız?

Evet, dedim. Ve bazı insanlar kör olmaya da başladı. Kör kelimesini anladığından emin olmak için yere de yazdım ama zaten tahmin etmişti. Böylece bize kendi hikâyelerini anlatmaya başladı. Anlamadığımız bir kelime olduğunda anlatmaya ara verip yere yazıyordu.

Bize de aynı şey oldu. Metaller yüzünden. Madende tehlikeli bir madde ortaya çıktı. Havaya, suya bulaştı. Madenden bir kez çıkarıldıktan sonra metaller eritiliyor ve başka işlem-

lerden geçiyor, böylece tehlikesiz hâle geliyor. Fakat madende çalışanlar ve madenin yakınında yaşayanlar için ölümcül. İşitme duyumuzu kaybetmemizin sebebi de buydu. Kuşaklar sonra sıra gözlere geldi. Fakat krallıktaki en zengin maden bizim dağımızda ve kral bu zenginlikleri her ne pahasına olursa olsun çıkarmak istiyor.

Kral Jianjun mu, diye sordum.

Hem o hem de ondan öncekiler, diye karşılık verdi. İnsanları kuşaklar boyunca dağa hapsedtiler ve güya iyilik yapıp bize ancak hayatta kalmamıza yetecek kadar yiyecek göndererek karşılığında madende çalışmamızı sağladılar. Bu arada madende çalışanların başına ne geldiğini umursamadılar bile.

Neler olduğunu anladığımda yüzüme tokat yemiş gibi oldum. Zhang Jing, dedim. Nuan anlamadan bakınca açıkladım. Kız kardeşim. Kız kardeşim madenci olmadığı hâlde onun da gözleri zayıfladı. Nedenini şimdi anlıyorum. Gözlem yeri madenin içindeydi. Bu yüzden madencilerle aynı zehirli maddelere maruz kaldı. Tıpkı senin gibi, diye ekledim Li Wei'e bakarak.

Ben yıllardır madende çalışıyorum ama gözlerimde bir sorun yok, dedi Li Wei, Nuan'a.

Kadın omuz silkti. Herkesi farklı şekilde etkiliyor. Bazı bünyeler daha uzun süre direnebiliyor. En kötüsünün gerçekleşmesi için zaten aradan kuşaklar geçmesi gerekiyor. Fakat anladığım kadarıyla artık sizin için an meselesi. Bizim köyümüzde öyle oldu. İlk körlük vakalarının görülmesinin ardından bir sene içinde hızla herkese yayıldı.

Li Wei'le birbirimize baktık, ikimiz de ilk körlük vakasının köyümüzde birkaç ay önce görüldüğünü düşünüyorduk. *Onları hemen oradan çıkarmalıyız, dedim. Eğer biz ikimiz yamaçtan aşağı inebildiysek onlar da yapabilir. Zaman alacaktır ama onları kurtarmak için tek yol bu.*

Belki... Ama onları buna ikna edebileceğimize şüpheliyim, dedi Li Wei karamsar bir şekilde. Nasıl olduklarını biliyorsun. Değişikliğe direneceklerdir. O da eğer bize inanırlarsa.

Onları ikna etmek zorundayız, dedim hararetle. Zhang Jing'i, Chen Usta'yı düşünüyordum. Hayatları buna bağlı. Onları hemen oradan çıkarmalıyız.

Li Wei başını iki yana salladı. *Fei, ikimizin aşağı inmesi bile ne kadar zor oldu, hatırlasana. Üç yüz kişiyi oradan nasıl indireceğiz? Üstelik aralarında çocuklarla yaşlılar da olacak.*

Nasıl böyle konuşursun, diye işaret ettim öfkeyle. Yola çıkma sebebimiz bu değil miydi? Buraya bu yüzden gelmedik mi; köydekilere yardım etmek için? O zaman imkânsız yapabileceğimizden gayet emin konuşuyordun. Şimdi ne oldu? İlk büyük zorlukta cesaretini mi kaybettin?

Li Wei'in gözlerinde şimşekler çıktı. *Benim zorluklardan yılmayacağımı biliyorsun. Ama bu demek değil ki aptalım. Hadi bir mucize gerçekleşti ve onca insanı yamaçtan aşağı indirdik diyelim, sonra ne yapacağız? Nerede yaşayacaklar; bunun gibi çadırlarda mı? Neyle geçinecekler? Madende çalışmak dışında bildikleri bir iş mi var?*

Beiguo'da gidilecek başka yerler de olmalı, diye ısrar ettim. Handaki insanları sen de gördün.

Nuan aramıza girmeden, düşünceli bir tavırla bizim konuşmamızı izliyordu. *Sizin köydeki maden hâlâ aktif mi, diye sordu sonunda. Daha boşalmadı mı?*

Buna Li Wei'in cevap vermesini bekleyerek ona baktım. *Hayır, hâlâ bol bol var. Eğer metal bitiyor olsaydı köyde çoktan kaos çıkardı.*

Nuan içini çekti ve nefesin bu basit hareketinin böylesine büyük bir üzüntü yansıtması karşısında şaşırmadan edemedim. *Keşke boşalmış olsaydı, dedi umulmadık bir şekilde. Eğer köylülerinizin oradan çıkmasını ve yeni bir hayat kurmasını istiyorsanız, öylesi daha kolay olurdu. Geçmişte bir keresinde bizim köyden bazıları aşağı inmeye çalıştığında kralın adamları onları durdurmuştu. O zamanlar madende çalışacak kölelere ihtiyaçları vardı. Bir buçuk yıl önce köyümüze körlük geldiğinde ve aşağı yukarı aynı dönemde maden de boşalınca bizi artık durdurmadılar. Durdurmalarına gerek kalmamıştı. Bizden alacaklarını almışlardı. Artık ne yaptığımızı umursamıyorlar. Ve işte buradayız. Ellerini kaldırıp yırtık pırtık çadırı işaret etti. Bir hapis haneden çıkıp diğerine girdik. Şimdi bu sefil yerde, kasabalıların hor gördüğü ikinci sınıf vatandaşlar olarak yaşıyoruz. Arada sırada bize uygun bir iş çıkarsa çalışıyoruz. Genellikle çöplerden bulduğumuz artıkları yiyoruz.*

Li Wei, Nuan'ın sözlerinin onu haklı çıkardığını kabullenmemi bekleyerek bana baktı. Onu görmezden gelip

Nuan'a karşılık verdim. *Ama burada bol yemek var. Yani aç kalmıyorsunuz. Ve metalin yaydığı zehirden de uzaksınız. Her şeye rağmen insanlarımızın burada daha iyi bir hayatı olacak.*

Nuan başını iki yana salladı. *Sana söyledim, sizinkilerin dağdan inmesine asla izin vermezler. Madenin çalışmaya devam etmesini isteyeceklerdir. Kral o metallerin çıkarılmasını istiyor. Tüm zenginliği ve gücü buna bağlı.*

Ama köyümüzdeki herkes kör olduğunda zaten madende çalışacak kimse kalmayacak ki, diye isyan ettim.

Bunu umursamazlar, dedi Nuan. Bizim hayatımız, sizin hayatınız... İktidardakilerin gözünde bizim hayatımızın o metallerin yanında hiçbir değeri yok.

Bir süre öylece oturduk ve bu sözleri hazmetmeye çalıştım. Sonunda Li Wei'e döndüm. *Köye dönüp bunları anlatmalıyız. Ne yapacaklarına onlar karar vermeliler.*

Li Wei'in yüzündeki ifadeye bakılırsa bana yine itiraz etmeye hazırlanıyordu. Bunun imkânsız olduğunu söyleyecekti. Fakat gözlerimin içine baktığında, gönülsüzce de olsa başını sallayıp onaylamakla yetindi.

Bu haberleri onlara götürmene yardım edeceğim, dedi. Belki bizim aklımıza gelmeyen başka bir çözüm bulurlar. Ama yine yüzündeki ifadeye bakılırsa buna pek ihtimal vermiyordu.

Dikkatli olun, dedi Nuan. Eğer görevliler burada olduğunuzu fark ederlerse bundan hiç hoşlanmazlar. Köyünüzün gerçeği öğrenmesini istemezler.

Burada olduğumuzu bilenler var, diye karşılık verdim. Sevk sorumlusu biliyor. Ve Xiu Mei iki kişiyi arayan askerler görmüş, bizi aradıklarını düşünüyor.

Nuan'a sorumluyla karşılaşmamızı, adamın bize beklememizi söyleyip gittiğini ve onu beklemek yerine kendi başımıza kasabaya geldiğimizi anlattık. Sözümüzü bitirdiğimizde Nuan başını salladı. *Hepsi yönetimin adamı. Büyük olasılıkla kralın adamlarına haber vermeye koşmuştur. Onun geri gelmesini beklememekle en doğrusunu yapmışsınız.*

Hepsi, diye sordum. Acaba bu kelimeyi yanlış mı anlamıştım?

Hatta çalışan herkes, diye açıkladı. Birkaç bekçi var. Dönüşümlü olarak çalışıyorlar.

Li Wei de en az benim kadar afallamıştı. *Biz hep hatta tek bir kişi olduğunu sanıyorduk. Kararları veren, bize o notları gönderen yetkili biri. Sevk sorumlusu.*

Nuan güldü ama neşeli bir ses değildi. *Hayır, onlar karar falan vermez. Size her kim mesaj gönderdiyse, çok daha güçlü konumda biri olmalı.*

Sorumlunun -bekçinin- o tedirgin hâlini hatırlayınca, aslında buna şaşırmamamız gerekirdi sanırım.

Bu durumda şu ana kadar tüm görevliler sizin kasabada olduğunuzu öğrenmiştir, diye devam etti Nuan. Kapıyı gözlüyorlardır. Ama merak etmeyin, buraya yakın bir yerde duvarda gizli bir geçiş var. Size orayı gösteririm. Eğer ağaçları kendinize siper eder ve dikkatli olursanız, yakalanmadan köyünüze dönersiniz.

Li Wei'le ayağa kalktık ve yaşlı kadını eğilerek selamladık. Evimizden uzak olsak da görgü kurallarımızı unutmamıştık. *Teşekkürler*, dedim, köyümüzde ustalara yaptığım bir reveransla. *Hayatımızı kurtarmış olabilirsiniz. Ve köyümüzdeki diğerlerinin hayatını da. Karşılığında size bir hediye vermemize izin verin lütfen.*

Li Wei'e baktım ve hemen anladı. Nuan'ın durumu bizim köydeki durumumuz kadar vahim olmasa da çökük yüzüne bakılırsa yiyecek onun için burada da bir lüks olmaya devam ediyordu. Oysa bizim çantalarımız, bekçinin verdiği kutudan yanımıza aldığımız yiyeceklerle doluydu. Li Wei çantasından biraz meyve, kurutulmuş et ve ekmek çıkardı. Nuan'ın büyüyen gözlerine bakılırsa bu kadarı bile onun için çok büyük bir miktardı. Kendimi hem iyi hissettim hem de içim burkuldu. Buraya yürüyüş mesafesinde insanlar tıka basa yemek yiyebiliyorken onun ve benim insanlarımızın açlıktan nefesinin kokması karşısında öfkelenmeden edemedim.

Li Wei çantasını toplarken xiangqi parçalarından biri, bir general yere düşüp Nuan'a doğru yuvarlandı. Nuan onu alıp inceledi.

İşçiliği çok güzel, dedi taşı Li Wei'e geri verirken. *Bundan çok daha kaba saba olan takımların pazarda bayağı iyi paralara satıldığını gördüm. Böyle becerilerle Beigu'o'da her yerde iyi para kazanılır.*

Li Wei yaptı, dedim gururla.

Bu ne ki, diye atıldı Li Wei utanarak. *Fei gerçek bir sanatçı.*

Li Wei utancını gizlemek için çantasındaki eşyaları yerleştirmiş gibi yapıp oyalanırken Nuan yüzünde bir gülümsemeyle onu izledi, sonra o bakmazken bana işaret etti. *Çok yakışıklı bir genç. Nişanlın mı?*

Şimdi de ben utanmıştım. Yüzümün kızardığını hissettim. *Hayır! Hayır, biz sadece... arkadaşız.*

Nuan söylediğimden çok daha fazlasını anlamış gibi baktı. *Eğer kendinizi kurtarmak istiyorsanız buradan hemen gidin. Köyünüzü kurtarmayı unutun. Köye dönebilerseniz bile görevliler bir daha geri gelmenize izin vermez. Köydeki herkesi aşağı indirmeye gelince, buna kesinlikle engel olacaklardır. Ama eğer sadece ikiniz olursanız... Beiguó'da gidebileceğiniz başka kentler var. Belli ki onun oymacılığı iyi ve senin de iyi bir eğitim aldığın anlaşılıyor. O kentlerde iş bulabilirsiniz. Gerçek işler. Birlikte kaçın ve bu lanetli yerden kurtulun.*

Yaşlı kadının önerdiği şey öylesine şoke edici, öylesine inanılmazdı ki bir an dondum kaldım. Derken dışarıdan gelen bazı seslerle başımı aniden girişe doğru çevirdim. Şu ana kadar burası kasabadaki en sessiz yerd çünkü burada yaşayan herkes sağırdı ve hiçbirisi sesle iletişim kurmuyordu. Fakat şimdi bu sessizlik aniden bozulmuştu ve yüksek seslere, yeni öğrendiğim başka bir ses eşlik ediyordu. Atların ayaklarının yerde çıkardığı ses.

Birileri geliyor. Adamlar ve atlar, dedim.

Çadırın kapısından başımızı uzatıp dışarı baktık. İşte orada, bu sağır yerleşime bizim girdiğimiz yerin diğer tarafında atlılar vardı ve buraya doğru geliyorlardı.

Parmaklarımın ucunda yükselip baktığımda atlıların kırmızı-sarı zırhlarını gördüm.

Kralın adamları, dedi Nuan. Sizi arıyor olmalılar. Bana geldiğinizi biri haber vermiştir. Aynı köyün insanları da olsak hepimiz öyle çaresiziz ki. Hemen gitmelisiniz. Çabuk olun. Bakın, şu gri binayı görüyor musunuz? Oradan sola döneceksiniz, sonra duvara kadar dümdüz gideceksiniz. Sonra yine sola gidin ve duvardaki açıklığı görene kadar devam edin.

Teşekkürler. Tekrar eğilip Nuan'ı selamladım. Tam çadırdan çıkacaktım ki beni kolumdan yakaladı.

Onları duydun, dedi. Sen duyabiliyor musun?

Sadece birkaç gündür, diye cevap verdim. Nasıl oldu, niye oldu, ben de bilmiyorum.

Karşılık olarak yaptığı işareti bilmiyordum. Kanatlı bir şeydi.

Anlamadım, dedim.

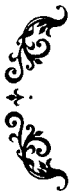
Yine aynı işareti yaptı ve yine anlamadım. Bizim dilimizde olmayan bir işaretti. Li Wei ucu sivri sopayı çıkarmak için çantasına uzandı ama atlıların sesleri yaklaşıyordu. Başımı iki yana salladım. *Vakit yok. Gitmeliyiz.*

Nuan çılgın gibi aynı işareti yapmaya devam ediyordu. Bana mutlaka anlatması gereken bir şeyler varmış ve kilit kelime de o işaretmiş gibiydi ama ona da başımı iki yana sallayıp aceleyle tekrar teşekkür edebildim sadece. Sonra arkamıza bile bakmadan Li Wei'le çadırdan çıkıp Nuan'ın gösterdiği gri binaya doğru koştuk. Adamların ve atların sesi yaklaşırsa da bizi henüz görmedikleri için avantajlı du-

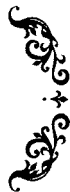
rumdaydık. Nuan'ın tarifiyle duvardaki boşluğu bulmamız uzun sürmedi. Gözetleme kulesi ile duvarın bitişmesi gereken yerde bir aralık vardı. Belli ki ikisi farklı ağaçlardan ve farklı zamanlarda yapılmış, zamanla bağlantı noktası bükülüp ayrılmıştı. Sonra da insanlar bu boşluğu genişletmiş olmalıydı. Ben kolayca geçtim ama Li Wei geçerken zorlandı ve gömleğini kıymıklara takıp yırttı.

İkimiz de çıktığımızda bu kez tepemizden gelen bağrışlar duydum ve başımı kaldırıp baktım. Atlı askerlerden kurtulmuştuk ama gözetleme kulesindekiler bizi görmüştü ve yukarıdan üzerimize oklar gelmeye başlamıştı bile. Tek şansımız, aşağı inmelerinin zaman alacak olmasıydı. Bu birkaç saniyede kaçmak, izimizi kaybettirmek zorundaydık.

Can havliyle ormana doğru koşmaya başladık.

13. BÖLÜM

YILLAR ÖNCE, BEN daha küçük bir çocukken, köyümüzdeki büyük çocuklar, küçüklerden yemek çalmayı kafalarına koymuştu. Birkaç güne kalmadan yetişkinler durumu fark edip bu işe bir son verdi ama o birkaç günden birinde, büyük çocukların bizden çaldıkları yemekleri sakladıkları ormandaki yere gizlice gidip yemeklerimizin bir kısmını kaptığım gibi koşmaya başlamıştım. Hayatımdaki en korkunç kovalamacayı o zaman yaşamıştım. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi ve nereye gittiğimi düşünmeye bile vaktim yoktu. Tek bildiğim, elimden geldiğince hızlı koşmam ve mümkün olduğunca uzaklaşmam gerektiği idi.

Askerlerden kaçarken o günü hatırladım ama bir fark vardı; o günkü takip sessizdi, bugünkü değildi.

Li Wei'le kaçarken işitme duyum hem bir lanetti hem de büyük bir nimet. Askerlerin nerede olduğunu, ne kadar

yaklaştıklarını seslerinden anlayabilmek tabii ki iyi bir şeydi. Öte yandan aynı sesler bu kovalamacaya daha büyük bir dehşet katıyor, fazladan bir uyarının olması paniğimi artırarak zaten kötü olan durumu daha da kötüleştiriyordu. Konsantre olmakta ve düzgün bir şekilde düşünmekte zorlanıyordum.

Li Wei bir süre sonra durdu, nefes nefese eğilip bileğini ovuşturdu. Düştüğünde incinen bileği çok canını yakıyor mu diye merak ettiysem de sormadım çünkü nasılsa inkâr edecekti. *Belki izimizi kaybettirmişizdir*, dedi.

Başımı iki yana salladım. Atların ve adamların sesini hâlâ duyabiliyordum. Etrafa bakındım ve peşimizdekilerin tam ters tarafı olduğunu düşündüğüm yönü işaret ettim. *Şuraya. Şu tarafa gitmeliyiz.*

Li Wei'e tüm orman aynı görünüyor olmalıydı ama soru bile sormayacak kadar bana güveniyordu. Yeniden koşmaya başladık ve kaslarımız alev alev yanmaya başlayınca dek durmadık. Nefeslenirken etrafı dinledim ve ormanın sıradan seslerinden -hışırdayan ağaçlardan ve cıvıldaayan kuşlardan- başka ses duymadım. Elleri dizlerinde iki büküm olmuş, soluklanan Li Wei'e döndüm.

Onları duymuyorum, dedim. Li Wei yine eğilip bileğini ovdu. *Sanırım izimizi kaybettiler. Sen iyi misin?*

Elini sallayarak soruyu geçiştirdi. *İyiyim, iyiyim. Bir dakika soluklanmaya ihtiyacım var sadece.*

Acele etmeliyiz, dedim. *Bir an evvel yamaca ulaşıp tırmanmaya başlamamız gerekiyor.*

Li Wei'in gülümsemesi dudaklarında dondu ve başını iki yana salladı.

Fei, bu imkânsız. Şimdilik izimizi kaybettirdik ama köye dönmeye çalışacağımızı anlamışlardır, onlar da yamaca gelecekler. Biz daha birkaç metre bile tırmanamadan bizi bulur ve okla vururlar. İniş ne kadar yavaş ve zorsa, çıkış onun en az iki katı zor ve yavaş olacaktır.

Kaşlarımı çattım. *Ne diyorsun yani? Köye nasıl yardım edeceğiz o zaman?*

Etmeyeceğiz, dedi. Geri gidemeyiz ve gitsek bile... Fei, biliyorum ustaların köyü harekete geçireceğini ve yeni bir gelecek için herkesin kaçmasının bir yolunu bulacaklarını düşünüyorsun ya da daha doğrusu umuyorsun ama buna gerçekten inanıyor musun? Sanatçı hayal gücünü bir kenara bırak, mantığınla düşün. İnsanlarımız korkak ve köyümüzün dışındaki dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Asla köyü bırakmazlar. Bize inanmamayı tercih edeceklerdir.

Ama ne yapacağız, diye sordum. Li Wei'in fikrini değiştirmesi karşısında afallamıştım.

Gideceğiz. Li Wei durdu, kollarını iki yana açtı. Nereye istersek oraya gideceğiz. Beiguo'da herhangi bir yere. Ya da belki Beiguo dışında bir yere. Nuan'ın oymacılığı hakkında ne dediğini gördün. İkimizin de becerileri var. Handaki gruplardan biriyle buradan çıkar, her gün karnımızı adam gibi doyurabileceğimiz, ipekler giyecek kadar kazanacağımız bir yere gideriz. Senin müzik dinleyebileceğin ve hayalindeki gibi sanat yapabileceğin bir yere. İşlerimizin bize kime âşık oluca-

ğımızı dayatmadığı bir yere. Ne iş yapacağımıza başkalarının karar vermediği bir yere.

Söyledikleri başımı döndürüyordu ama özellikle bir kelimeye takıldım. *Âşık*, diye tekrarladım.

Aramızdaki mesafeyi bir anda kapattı. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ateş yanıyordu. *Evet, Fei. Aşk. Çöken çatının enkazından bana o meydan okuyan gözleriyle baktığın gün sana âşık oldum. Beraber büyüdüğümüz tüm o yıllar boyunca seni sevmeye devam ettim. Sanatçılara katılmaya karar verdiğini söylediğinde seni sevmeye devam ettim. Tüm bu yıllar boyunca kalbimde sadece bir isim yazılıydı. Senin ismin. Ve istediğin kadar mevkilerimiz arasındaki farktan, asla birlikte olamayacağımızdan bahset, senin de bana âşık olduğunu biliyorum.*

Ellerimi kaldırdım ve bir an gerçekten ikna edici bir şekilde inkâr edebileceğimi sandım. Fakat ellerim titredi ve yüzümdeki bir şey ona gerçeği tüm açıklığıyla söyledi. Ben de ona âşıktım. Altın tozuyla ışıklar saçarak beni kurtarmaya geldiği o günden beri onu seviyordum. O çocuk şimdi tutkulu bir genç adama dönüşmüştü, beni bir kez daha kurtarmayı öneriyordu.

Sonra, ben daha ne olduğunu anlamadan Li Wei beni kendine çekti ve öptü. Handa öpüşeceğimiz sırada çekingen ve temkinliydi. Şimdiyse bunlardan eser kalmamıştı. Vücutlarımız birbirinde erirken kendinden emin ve kararlıydı. Bu öpücükte kaybolup gittim. Daha az evvel bir sürü duyum varken şimdi hepsi aniden yok olmuştu. Hiçbir şey

duymuyordum. Hiçbir şey görmüyordum. O anda dünyada dudaklarımın üzerindeki dudaklarından başka hiçbir şey yoktu. Hem bayılacak gibiydim hem hiç bu kadar ayık olmamıştım, hem üşüyordum hem yanıyordum ve tepeden tırnağa tüm vücudum, bana en az yeni sesler kadar yabancı duygularla dolup taşıyordu.

Ayrıldığımızda nefes nefeseydim. O kadar uzun zaman onu umursamadığıma kendimi ikna etmeye çalıştıktan sonra şimdi dünyayı bambaşka bir gözle görüyor gibiydim. Kendimi gerçeğe ve duygularıma açmak beni özgür bırakmıştı. Li Wei beni tekrar öptü. Bu kez biraz daha hazırlıklıydım ama sadece biraz. Bu öpücük beni tutkuyla ve hasretle olduğu kadar ümit ve inançla da sarıp sarmaladı.

Bu anı öyle uzun zamandır bekliyordum ki, dedi Li Wei. Daha önce yapmam gerekirdi. Bu kader. Sen ve ben. Biz birbirimizin kaderiyiz. Hadi gidelim artık. Çevrelerinden dolaşıp kasabanın çıkışına gideriz. Oradan da artık yol bizi nereye götürürse oraya. Köyde bizi bekleyen hiçbir şey yok.

Hayatımın büyük bölümünü olmayan ama olabilecek şeyleri düşleyerek geçirmiştim. Sanatım hayal gücümünden besleniyordu. Fakat şu anda önümde duran bu fırsatı, kendimi bildim bileli sevdiğim bu erkekle uzaklara kaçmayı, sanatımı ümitsizlik yerine güzelliği yansıtmakta kullanacağım muhteşem bir hayatı onunla paylaşmayı hayal etmeye bile cesaret edemezdim. Bu baş döndürücü, muhteşem bir şeydi ve bunu o kadar istiyordum ki. Geçmişin karanlığını

geride bırakıp onunla aydınlık, güzel, mutlu bir geleceğe kavuşmak...

Li Wei, yapamam, dedim.

Fei... Beni sevmediğini söyleyemezsin.

Haklısın, söyleyemem, diye kabullendim. Çünkü seni seviyorum. Ama o kadar basit değil.

Daha basit olamazdı, diye ısrar etti.

Köyde bizi bekleyen hiçbir şey olmadığını söyledin ama yanlışlıyorsun. Kız kardeşim orada. Onu kaderine terk edemem. Derin bir nefes almak ve güç toplamak için durdum. Bir göz kırpması kadar kısa sürede öyle bir mutluluktan böyle bir acıya geçmek nasıl mümkün olabiliyordu? Bir anlığına tüm dünyalar benim olmuştu. Şimdiyse her şeyimi kaybediyor gibi hissediyordum.

Eğer sen geri gelmek istemiyorsan bunu anlarım. Sen gidebilir ve kendine yeni bir hayat kurabilirsin. Ama ben ne kadar zor olursa olsun Zhang Jing'e geri dönmek zorundayım.

Başını iki yana salladı. Hayır, bir daha ayrılamayız. Konuşmalıyız... Mutlaka bir yolu...

Ormandan gelen bir sesle hızla o tarafa döndüm. Ses bizim geldiğimiz taraftan gelmişti. Gözlerimle ağaçların arasını taradım. Onları göremediysem de hiç şüphe yoktu, askerlerin sesiydi. Ses giderek yükseliyordu, giderek yaklaşıyorlardı.

Bizi buldular, dedim Li Wei'e. İçimde yeni bir panik dalgası yükseldi ve her ne kadar imkânsız gibi görünse de

ona olan hislerimi şu an için bir kenara bıraktım, yerini hayatta kalma içgüdüsü aldı.

Koşarken arkamızda iz bırakmış olmalıyız, dedi. Yüzü sert ve ciddi idi. Ne taraftalar? Sesin geldiği yönü gösterdim. Uzun birkaç saniye boyunca düşünceli bir ifadeyle bana baktı ve sonunda kararını verdi. Tamam, dağa geri dönelim.

Elimi tuttu ve yine koştuk. Dağın yamacına yaklaştıkça ağaçlar seyrekleşmeye, boş alanlar artmaya başladı. Durduk ve Li Wei sağımızda bir şey gösterdi. Güneş alçalmış ve ışık azalmıştı, yine de nereyi gösterdiğini açıkça görebiliyordum. Sevk istasyonunu gösteriyordu.

Köye geri dönmek istiyorsan tek yol var, o da sevk hattı, dedi Li Wei.

Ama bu imkânsız, diye karşılık verdim.

Üzüntüyle gülümsedi. Şu ana kadar neler yaptığımıza baksana. İmkânsız başarmakta bence hiç fena değiliz.

O hat bizi taşımaz, diye itiraz ettim. Hem hattın yürütmesi için birinin istasyondaki kolu çevirmesi gerekiyor. Bekçinin bu konuda bize yardımcı olacağını sanmam.

Yardım etmeyeceği kesin, dedi Li Wei. Çelik halatı takip ederek başını zirveye doğru kaldırırken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Birkaç saniye daha zirveye baktı, ardından derin bir nefes aldı.

Sen gideceksin, dedi. Tek başına.

Bu neyi değiştirecek ki, diye sordum. Halat beni tek başıma da taşımaz. Ben otuz kilodan ağıyım.

Çok da ağır değilsin, dedi. Aşağı gönderilen sevkiyatları defalarca taşıdım ve seni de kaldırdım. Arada pek bir fark yok. Halatın beni taşıması imkânsız ama seni taşıyacağına eminim. Kolu ben çeviririm. Eğer köye dönmek istediğinden kesinlikle eminsen oraya gitmeni sağlayacağım.

Hayır! Sensiz gitmem, dedim panikle.

Fei, başka çareimiz yok.

Ama o zaman sana ne olacak, diye sordum.

Sen zirveye ulaşınca askerleri atlatırım, dedi basitçe. Sanki son bir saattir yapmaya çalışıp başaramadığımız şey tam da bu değilmiş gibi. Tek başıma daha kolay olur.

İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk. Onları duyamıyorsun, diye itiraz ettim. Eğer birimiz gideceksek köye senin dönmen gerek. Ben buralarda saklanırım.

Benim içimde fırtınalar koparken onun böylesine sakin görünmesi inanılmazdı. Kız kardeşine dönmek isteyen sensin. İnsanlarımızı uyarmak istiyorsun, dedi. Ve onlarla senin konuşman benim konuşmamdan daha etkili olur. Sen sağ salim köye ulaştığında ben bir şekilde saklanırım. Ya sana geri gelmenin bir yolunu bulurum ya da başka bir yerde kendi kaderimi ararım.

Önündeki olasılıklar konusunda çok kendinden emin konuşsa da bunun böyle olmadığını ikimiz de biliyorduk. Eğer beni sevk hattından yollamakla zaman kaybederse askerleri asla atlatamayabilirdi. Kaçsa bile, askerlerin onu dağa tırmanırken yakalamak için yamaca nöbetçi dikmeyeceklerinin bir garantisi yoktu. Birden, eğer bunu yaparsak

onu bir daha hiç görmeyebileceğimi fark ettim. İkimizin birlikte sağ çıkmasının tek yolu şimdi kaçmak, birlikte yeni bir hayat kurmaktı. Ve bu fikir çok cazipti. Çok çok cazip. Öpücüğü hâlâ dudaklarımda ılıktı ve onun bundan böyle hayatımda olmaması düşüncesi, içimde bir boşluk oluşmasına sebep oldu.

Fakat sevdiğim tek kişi o değildi. Zhang Jing, Chen Usta ve hayatım boyunca tanıdığım diğer insanlar köydeydi. Onları karanlıkta bırakamazdım; ne kelimenin gerçek anlamında ne de mecazen. Bu korkunç kaderi hak etmiyorlardı. Neler olduğunu, kasabanın onlara ne yaptığını öğrenmeleri gerekiyordu. Yaşlıları uyarmalıyım ki insanların bize yardım etmenin bir yolunu bulsunlar.

Li Wei...

Tek yapabildiğim, ismini söylemek oldu. Kalbim paramparçaydı. Ağaçların arasından gelen bir bağırsıkla o tarafa döndüm ve yine paniğe kapıldım. Hâlâ kimseyi göremiyordum ama bu sefer ses daha yüksekti. Askerler yaklaşıyordu. Li Wei bir şey duyduğumu anlamıştı, birbirimize baktık. Yüzünde acı ve teslimiyet vardı.

Tamam, dedim. Peki bekçiyi ne yapacağız? Köyümüze normalde geceleri hiç sevkıyat yapılmadığından bekçinin -o zamanlar sorumlu olarak düşündüğümüz kişinin- karanlık çökünce evine gittiğini varsayardık. Fakat şimdi istasyonun önünde duran birinin silüetini görebiliyorduk. Bugünkü tuhaf olaylar yüzünden mi bu saate kadar kalmıştı acaba?

Bir fikrim var, dedi Li Wei. İstasyona doğru yürümeye başladık. Adam yalnız görünüyor. Sen gidip onunla konuş. Ne diyeceğim, diye sordum bu öneriye şaşırarak. Aklına ne gelirse. Çekiciliğinle onun dikkatini dağıt. Çekiciliğimle mi?

Li Wei başını salladı ve eliyle sabırsızca bekçiyi işaret edip gözden kayboldu. Ben şaşkın bir hâlde bekçiye doğru yürümeye devam ettim. Ormandan gelen sesler daha da yükselmişti. Askerler planımızı anlayıp buraya mı gelecekti, yoksa tırmanabileceğimiz noktaları aramak için yamaca mı dağılacaklardı? Hiçbir fikrim yoktu.

Bekçiye ne diyeceğim hakkında da hiçbir fikrim yoktu; özellikle de adam beni anlamayacağından. Li Wei planının ikinci parçasını uygularken benden sadece adamın dikkatini dağıtmamı bekliyordu ama bunu başarabileceğimden emin değildim.

Gerçi yaklaştığımda beni gördü ve işte dikkatini çekmiştim bile. Sabahki adam değildi. Nuan'ın söylediği gibi vardiyalı çalışan işçilerdi bunlar. Fakat adam beni daha önce hiç görmediği hâlde yüzüne bakılırsa kim olduğunu anında anlamıştı. Ona tarifimiz verilmiş olmalıydı. Tam önünde durdum ve saygılı bir şekilde eğilerek selam verdim.

Merhabalar, dedim. Büyük olasılıkla söylediklerimin tek kelimesini bile anlamıyorsun ama bu çok da önemli değil. Önemli olan, Li Wei her ne yapacaksa yapsın diye yeterince uzun süre benimle ilgilenmen.

Bu bekçi de en az sabahki kadar tedirgin görünüyordu. Birtakım manasız sesler çıkardı ve ardından eliyle yolu işaret edip onu takip etmemi istedi. Belli ki sabahki adamın yardım getirmeye giderken bizi yalnız bırakmasından bir ders çıkarmışlardı.

Gülümsedim ve başımı kibarca iki yana salladım. Derken Li Wei'in elinde kalın bir dalla karanlıktan çıktığını gördüm. Bekçinin dikkatini kendi üstümde tutmak için ellerimi yeni bir coşkuyla havaya savurmaya başladım.

Kasabaya kadar bana eşlik etmek için yaptığınız kibar teklife teşekkür ederim ama her ikimiz de biliyoruz ki benim şu anda olabileceğim en iyi yer orası değil. Ve hazır teşekkür ederken aklıma geldi, sabahki arkadaşınızın cömert hediyesi için de...

Li Wei elindeki sopayı bekçinin kafasına indirmek üzereydi ki yerdeki minik bir dala bastı. Çıkan sesi ben duydum. Tabii bekçi de duydu. Hemen arkasını döndüyse de Li Wei sopayı savurmuştu bile. Sopa adamın başına indi ve neyse ki onu kendinden geçirecek kadar güçlü bir darbeydi. Adamın yanına diz çöküp kontrol ettim. Nefes alıyordu.

Li Wei'le içeri koştuk ve tek yapabildiğim, bu çılgın plandan vazgeçmek için ona yalvarmamak oldu. Li Wei bu insanlarla nasıl mücadele edecekti? Onların işitme duyusu varken nasıl saklanacaktı? Daha biraz önce bir ses çıkardığı ve bunun farkında bile olmadığı için az kalsın planı güme gidecekti. Fakat tüm bu korkularıma rağmen bir şey

söylemedim. Li Wei kararını vermişti ve ben köydekileri uyarmak için geri dönebileyim diye bu tehlikeyi göze almaya hazırdı. Korkularımı anlatmam onu geciktirmekten ve daha büyük bir tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Sonuna kadar sakın ve güçlü olacağıma kendime söz verdim.

Çabucak çantalarımızı düzenledik, bendeki yiyeceklerin çoğunu ağırlık yapmasın diye onun çantasına aktardık. Aslında ben hepsini verecektim ama kasabada olduğumun kanıtı olarak bir kısmını köye götürmemde ısrar etti. Normalde metal ve yiyecek taşınan sepete kıvrıldım, her ihtimale karşı bir parça halatla beni gevşekçe hatta da bağladı. Eldivenlerimi taktım ve tüm ağırlığımı sepete vermek için hatta da sımsıkı tutundum. Sonra başımı kaldırıp gölgelere gömülmüş olan dağa baktım. Bu hâliyle uğursuz bir görüntüsü vardı, zirve sonsuzluk kadar uzak, sonsuzluk kadar yüksek ve ulaşılmaz görünüyordu.

Çok uzun sürmeyecek, dedi Li Wei. Birlikte aşağı inmemizden çok daha kısa süreceği kesin. Yukarıdan buraya metal gönderdiklerini sen de defalarca gördün. Gerçi bu hat ilk defa bu kadar değerli bir yük taşıyor.

Beni tekrar öptü. Bu öpücük hem şefkatliydi hem de en az önceki kadar tutkulu. Kendime daha fazla hâkim olamayacakmışım gibi hissettim, keşke kollarımı boynuna dolayıp onu hiç bırakmayabilseydim.

Beni daha önce öpmesi gerektiğine dair söyledikleri aklıma geldi. Boşa geçirdiğimiz zamanlar içimi acıttı.

Özellikle de şimdi, büyük olasılıkla onu tekrar göremeyeceğimi bilirken...

Elveda, Fei, dedi geri çekildiğinde. Köyümüzü kurtar... Ve beni unutma.

Gözlerim yanıyordu. İşaret yapmak için elimi hattan çektim. *Kalbimde asla senden başkası olmayacak.*

Onun da gözleri yaşlarla parlıyordu. Bana son bir öpücük verdi ve sonra kolu çevirmeye başladı. Sepet öne doğru atıldı, kolun her dönüşüyle öne arkaya sallanıyordu. Sepet ve beni hatta bağlayan halat aniden gözüme çok zayıf göründü. Yamaçtan inerken kazandığımı düşündüğüm tüm beceri ve cesaretim, etrafımda uğuldayan rüzgârda kayboldu gitti. Dağdan aşağı inerken en azından kaderim kendi ellerimdeydi. Şimdiyse bir sepetin içinde, baş döndürücü bir yükseklikte, bir başkasının insafına kalmış durumdaydım.

Hayır, dedim birden. Bir başkası değil. Li Wei. Ona bakmak için döndüğümde gözlerimiz birbirine kilitlendi. Bakışları karanlık ve kararlıydı, tüm gücüyle kolu çevirirken gözlerini benim gözlerimden bir an bile ayırmadı. Beni bu kadar hızlı bir şekilde yukarı çıkarmak kolay bir iş değildi. Ama kolu çevirirken Li Wei'in öylesine azimli, öylesine amansız bir hâli vardı ki bu kararlılık bana, kaderimi onun ellerine teslim ettiğim için korkmamın yersiz olduğunu söylüyordu. Bu ona neye mal olursa olsun beni köyümüze ulaştıracaktı. Bu kararlılık beni de sarıp sarmaladı, hiçbir halatın başaramayacağı kadar güvende hissettirdi.

Mümkün olduğu kadar uzun süre onun bakışlarına tıttım, aramızdaki uçurumla birlikte içimde büyüyen boşluğa rağmen ondan güç aldım. Derken karanlıkta küçük bir silüete dönüştü, gözlerimde biriken yaşlarla bulanık bir hâle geldi. Az sonra da karanlıkta tamamen kayboldu ve kendimi yapayalnız hissettim. Fakat sepet yükselmeye devam ettikçe onun hâlâ benimle birlikte olduğunu biliyordum. Başlangıçta yükseklik o kadar korkutucu değildi. Kendimi bunun ağaca tırmanmaktan bir farkı olmadığına inandırmak kolaydı. Ağaçların üstüne çıktığımdaysa kendime, çok daha yükseklerden aşağı indiğimi ve hayatta kaldığımı hatırlattım.

Gerçi yamaçtan inerken kontrol bir nebze de olsa bendeydi. Elimi, ayağımı nereye koyacağıma ben karar vermiştim. Ayrıca bağlı olduğum halatın ağırlığını taşıyacağına güveniyordum. Şimdiyse, giderek daha yükseğe çıkarken, bu hattın yapılış amacının sınırlarını zorladığımın giderek daha fazla bilincine varmaya başlamıştım. Her an sevk hattı çok ağır olduğuma karar verip beni taşımaktan vazgeçebilirdi ve bu yükseklikten yere çakılabilirdim. Artık iyice karanlık çöktüğünden yeri göremiyordum ama uzun bir düşüş olacağı muhakkaktı. Altımda uğursuz bir karanlık beni yutmayı bekliyordu.

Hayır! Li Wei aşağıdayken korkmamı gerektirecek bir şey yoktu. Li Wei istasyonda olduğu sürece, güvenle eve ulaşacağıma inanmaya devam edebilirdim. Sadece sabırlı olmam gerekiyordu.

Derken aniden sepet duruverdi. Halat artık hareket etmiyordu. Sepetin içinde rüzgârla sallanmaya başladım. Başımı çevirip aşağı baktığımda istasyonda titreyen minicik ışıklar gördüm. Meşaleler. Bu mesafeden detayları ayırt etmem mümkün değildi ama minik ışıkların, ortadaki küçük bir şeyin -bir insanın- etrafını sardığını görebiliyordum.

Li Wei artık istasyonda yalnız değildi.

Askerler onu yakalamıştı. Dehşetle, minik ışık çemberinin, ortasında tutsaklarıyla uzaklaşmasını izledim. Kalbim Li Wei için haykırıyordu ve dudaklarım da haykırmak istiyordu ama yerimi ortaya çıkarmamak için dudaklarımı sımsıkı kenetledim.

Aşağıda her ne oluyorsa, benim sevk hattında olduğumu daha keşfetmemişlerdi. Hava beni bu mesafeden göremeyecekleri kadar karanlıktı ve Li Wei'in istasyonda ne yaptığını henüz anlamamışlardı. Minik ışıklardan bir kısmı aşağıda biraz daha oyalandı; sanırım baygın bekçiyi de taşıyorlardı. Sonra ışıklar, kasabaya giden yolda daha da küçülüp görünmez oldu. Li Wei şimdi onların elindeydi.

İçim korkuyla ve suçluluk duygusuyla doldu. Eğer onunla kaçmayı kabul etseydim şu anda ikimiz de güvende olabilirdik. Şimdi ona ne yapacaklardı? Nuan'ın yaşadığı çadır kampına mı götüreceklerdi? Yoksa daha korkunç bir yere mi? Ona işkence ederler miydi? Ya onu öldürürlerse? Ona ne olacağını öğrenmek için neler vermezdim. Ama şu anda başka bir sorunum daha vardı.

Bana ne olacaktı?

Karanlıkta, dağın zirvesi ile yer arasında bir yerde asılı kalmıştım. Askerler tarafından yakalanmadan önce Li Wei beni bayağı bir yukarı çıkarmıştı. Fakat zirveye daha çok yol vardı ve uzun bir yol da ardımda kalmıştı.

Li Wei'in inişte yaptığı uyarıya rağmen cesaretimi toplayıp tekrar aşağı baktım.

Gözlerim karanlığa alıştığında ay ışığında belli belirsiz detayları yakalamayı başardım. Akşam sisi çökmüştü ama sis hareket ettiğinde zaman zaman yeri görebiliyordum. Kayalık ve engebeliydi, yer yer ağaçlar mızrak gibi yukarı doğru çıkıyordu. Bu mesafeden, bir kitaptaki çizimler gibi çok küçük görünüyorlardı. Hayatım kelimenin gerçek anlamıyla pamuk ipliğine bağlıydı. Yutkunup gözlerimi kaçırdım.

Ani bir rüzgârla sepet sallandı ve sepetin içinde savruldum. Halata sıkıca tutunup rüzgârın hafiflemesini bekledim. Sallanmaya devam ederken sepeti hatta bağlayan kolların gerildiğini gördüm. Şimdilik kopacak gibi görünmüyorlardı ama ne kadar dayanacakları da belirsizdi. Bu sepet benim ağırlığımda birini taşımak için yapılmamıştı. Şimdilik sepetin içinde güvendeydim ama bunun böyle devam edeceğine güvenemezdim.

Neredeyse rüzgâr kadar şiddetli bir korkuyla sarsıldım. Sepetin kopup aşağı doğru yuvarlandığını hayal edebiliyordum. Öyle bir durumda, beni belimden hatta bağlayan halata ne kadar güvenebilirdim, ellerimle hatta

ne kadar tutunabilirdim? Üstelik ellerim daha şimdiden terlemişti bile.

Buradan kurtuluş yoktu. Neden sanat atölyesinin güvenliğinde hayatıma devam etmemiştim ki? Eğer bir şeyleri sorgulamasaydım, var olan sisteme boyun eğseydim başıma bunlar gelmezdi. Zhang Jing'le birlikte köyde olurdum. Li Wei beni köye geri göndermek için kendini tehlikeye atmak zorunda kalmazdı. Güvende olurduk.

Ve kandırılmaya devam ederdik.

Krallığın gizli amaçlarına hizmet etmeye devam ederdim. Sevdiğim insanlar hâlâ bundan habersizdi, bu korkunç amaca hizmet etmek için hayatlarını riske atıyorlardı ve onları uyarabilecek tek kişi bendim. Bu düşünceyle biraz kendime geldim ve aşağı bakıp korkunç düşüşümü hayal etmeyi bıraktım. Bunun yerine gözlerimi gökyüzünde parlayan yıldızlara çevirdim ve bu tanıdık manzarayla sakinleştim. Köyde beni bekleyen Zhang Jing'i ve karşı karşıya oldukları tehlikeden habersiz diğerlerini düşündüm. Li Wei ben onları uyarabileyim diye kendini riske atmıştı. Oraya ulaşmak için katetmem gereken mesafe sonsuzluk gibi görünüyordu... Ama başka seçeneğim var mıydı? Bir yanım aşağı inmek ve Li Wei'i bulmak istese de onun bana ne diyeceğini biliyordum. Yukarı tırmanmamı ve başladığım işi bitirmemi söylerdi.

Böylece derin bir nefes aldım ve tırmanmaya başladım.

Sepetten çıkmıştım, şimdi ellerimle hatta santim santim ilerliyordum. İnanılmaz zor bir işti. Yamaçtan aşağı

inmekten bile zordu. Her bir santimi kendi fizik gücümle katetmek zorundaydım. Ve ekstra güvenlik için hâlâ halatla hatta bağlı olsam da tıpkı sepet gibi bu halatın da benim ağırlığımı taşıyıp taşımayacağı belirsizdi. Vücudumun her bir zerresi ayrı ayrı sızlıyordu ama acıyı bir kenara bırakıp ilerlemeye devam ettim. Arada sırada mola veriyor, terleyen avuçlarımı kurulayıp parmaklarımı dinlendiriyordum ama bu molalar çok kısa sürüyordu. Kendime köye ulaşmamın ne kadar önemli olduğunu ve Li Wei'in bu uğurda yaptığı fedakârlığı hatırlatıp yola devam ediyordum.

Ani rüzgârlarla birkaç kez daha durmak zorunda kaldım, hattın şiddetle sallanmasının geçmesini bekledim. Bir keresinde hazırlıksız yakalandım ve ellerim hattan kaydı; kısa bir düşme hissinin ardından beni hatta bağlayan halat sayesinde havada asılı kaldım. Bu halatın beni uzun süre taşımayacağı belliydi, halatın yükünü hafifletmek için hemen yeniden hatta tutunmam gerekiyordu. Şiddetli rüzgârda hattı yakalamakta zorlansam da nihayet başardım ve rahat bir nefes aldım. Aynı anda da kaçınılmaz gerçeği kabullendim: Eğer bir kez daha elim hattan kayarsa bu halatın beni taşıyacağının garantisi yoktu.

Ben tırmanmaya devam ederken ay da gökyüzünde yoluna devam ediyordu ve ay ışığında dağın zirvesini gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Çok yaklaşmıştım. Tazelenmiş bir coşkuyla ileri atıldım, ellerimdeki acıya rağmen daha da hızlı tırmanmaya başladım. En fazla bir saat sonra köye ulaşmış olacaktım.

SESSİZLER

Tam o anda hattaki ani bir hareketle tekrar ellerim kaydı... Dehşet verici o kısa düşüşten sonra neyse ki halat beni yine havada tuttu ve hemen hattı yakaladım. Aynı anda hat tekrar sarsıldı. Ne olduğunu o zaman anladım. Yavaş yavaş geri çekiliyordum.

İstasyonda biri kolu geri çevirerek hattı aşağı çekiyordu.

14. BÖLÜM

DEHŞET VERİCİ BİRKAÇ saniye boyunca ne yapacağımı bilemedim. Sonra, katettiğim o çok değerli mesafenin santim santim elimden geri alındığını görünce yeni bir enerjiyle tırmanmaya başladım. Aşağı çekilme hızından daha hızlı yol almak için tüm gücümle mücadele ediyordum. Gecenin geç bir saati olduğu düşünülürse sevk bekçisinin istasyona dönmüş olması ihtimali düşüktü. Büyük olasılıkla askerler nihayet benim nerede olduğumu çözmüştü. Ya da belki Li Wei'i konuşmaya zorlamışlardı ve Nuan'ın köylülerinden biri de onun söylediklerini çevirmişti.

Bu son düşünce, Li Wei'in benim yerimi söylemesi için ona kim bilir neler yaptıkları düşüncesi, dayanamayacağım kadar korkunçtu. Bu fikri güçlkle kafamdan atıp daha hızlı yol almaya konsantre oldum. Şimdilik aşağı çekildiğimden daha hızlı yukarı tırmanıyordum ama bunu uzun

süre bu şekilde sürdüremeyeceğim belliydi. Aşağıda benim aleyhime çalışan biri yokken bile tırmanmak yeterince güçtü. Bu savaşı kaybetmeye mahkûmdum. Eldivenlerim çoktan parçalanmıştı, ellerim kan içindeydi. Birkaç kez daha ellerim kaydı ve şükürler olsun ki halat beni düşmekten kurtardı ama her seferinde hatta tutunmak daha da acı verici oluyordu. Aşağıdaki adama rağmen aldığım mesafe giderek azaldı, sonunda neredeyse aynı yerde, boşa kürek çekmeye başladım. Birkaç saniye içinde muhtemelen aynı yerde de kalamayacak, alçalmaya başlayacaktım.

Ümitsizce bir çıkış yolu arayarak aşağı baktım. Ay ışığında, hemen altımda, yamaçtan dışarı çıkıntı yapmış büyükçe bir kaya parçası gördüm. Kolay bir atlayış olmayacaktı ama bunu başarabilir ve hayatta kalabilirdim. Oradan sonra ne yapacağım ise tam bir muammaydı. Ama ya bunu yapacaktım ya da aşağıdaki adam beni istasyona geri çekecekti.

Ve kararımı verdim.

Beni hatta bağlayan halatı belimden çözmeye giriştim. Bunu yaparken tırmanmaya devam edemediğimden ve aşağıdaki adam hattı geri çekmeye devam ettiğinden biraz mesafe kaybettim. Serbest kalınca, dişlerimi sıktım ve kayanın tam üstüne gelinceye kadar, aşağıdaki çekişe karşı tırmandım. Beni hatta bağlayan güvenlik ipi yokken ve elim kaydığı anda aşağı düşüp paramparça olacağımı bilirken bu bin kat zor ve korkutucu bir işti.

Neyse ki gücüm tükenmeden önce kayanın tam üstüne ulaşmayı başardım ve güvenlik ipini de yanıma alıp kaya-

nın üstüne atladım. Acısız bir iniş oldu ve artık aşağıdaki adama karşı mücadele etmeyecek olmak büyük bir rahatlatmaydı. Fakat bu rahatlatma uzun sürmedi çünkü bu atlayış yamaçta bir heyelanı tetiklemişti ve yukarıdan taşlar yağıyordu. Yamaca yapışıp taşların düşüşünün bitmesini bekledim, bir yandan da ayağımın altındaki kayanın heyelana katılmaması için dua ediyordum.

Heyelan nihayet bittiğinde, bundan sonra ne olacağını bilmemenin dehşetiyle kıpırdamaya korkar hâlde öylece kalakaldım. Kollarım ve bacaklarım tırmanış sırasında harcadığım eforla tir tir titriyordu. Aşağı bakıp da katettiğim mesafeyi görünce şaşırmadan edemedim. Tüm istasyon şimdi aşağıda minicik bir ışıktan ibaretti, beni aşağı çeken kişi bir meşale yakmış olmalıydı. Eğer sağ salım kayanın üstüne inemeseydim başıma ne geleceğini düşününce dehşetle ürperdim.

Tabii şimdi önümde aşmam gereken yeni sorunlar vardı.

Başımı kaldırıp köyüme giden yamaca baktım. Girintili çıkıntılı yüzeyde ellerimi ve ayaklarımı koymam için boşluklar vardı ve belki güvenlik ipini de kullanabilirdim. Geri kalan mesafe, katettiğimin yanında hiçbir şeydi, yine de kolay olmayacaktı. Öte yandan artık zamanım sınırlı değildi. Biraz dinlenmek için kayanın üstüne oturdum, su ve yiyecek bir şeyler çıkarmak için sırt çantama uzandım. Çantamı karıştırırken bir satranç taşı buldum. General. İçinde bulunduğum duruma rağmen gülümsedim.

Ayrılmamızdan hemen önce Li Wei şans getirsin diye pixiu heykelciğini bana vermek istemişti. Sonuçta onda kalmasına karar vermiştik ama belli ki beni yanımda bir tılsım olmadan göndermeye gönlü razı olmamıştı. Parmağımı tahtadan generalin üzerinde gezdirirken Li Wei'in sevgisine layık olabilmeyi umdum. Ardından bildiğim tüm tanrılara dua ettim ve ikimizin de tüm belalardan sağ salim kurtulmamızı diledim.

Yeterince dinlendiğime kanaat getirdiğimde yolun geri kalanı için tüm gücümü topladım. Li Wei yamacı nasıl geri tırmanacağımız konusunda bir şeyler anlatmıştı, yani temel prensipleri biliyordum. Üstelik hedefimi görebiliyordum, şimdi tüm mesele oraya ulaşmaktı. Yanımdaki ipi elimden geldiğince yukarı fırlatıp çıkıntı yapan bir kayaya geçmesini sağladım, sıkılaştırdıktan sonra tırmandım.

Fakat ipin ucuna ulaştığımda onu yeniden atabileceğim bir kaya çıkıntısı göremedim. Hat da tutunamayacağım kadar uzaktaydı. Şimdi ellerimle tırmanmak ve doğru tercihleri yapmak, tutunduğum kayayla birlikte aşağı uçmamak için dua etmek zorundaydım. Bir süre de böyle tırmandım ve mucizevi şekilde sorunsuz ilerledim ama tepeye çok yaklaşmıştım ki tepemden yine ufak taşlar yağmaya başladı. Bu sefer altına sığınabileceğim bir çıkıntı yoktu. Tek yapabildiğim yamaca yapışmak ve ellerimle kafamı koruyup taşların bana isabet etmemesini ummaktı.

Sivri taşlar kollarımı ve bacaklarımı sıyırdı ama canım yanmasına rağmen hiç kıpırdamadan yamaca yapışmaya

devam ettim. Yeniden sessizlik çöktüğünde yavaşça başımı kaldırıp baktım. Hayır, başka taş düşmüyordu. Yeniden harekete geçtim ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde tırmanmaya devam ettim. Nihayet köyün sevk istasyonunu gördüğümde neredeyse mutluluktan ağlayacaktım. Bir kayaya tutunup titreyen kollarımla kendimi yukarı çektim ve işte hedefimdeydim... Derken tutunduğum kaya ellerimin arasında ufalandı, tutunabileceğim başka hiçbir şey yoktu ve karanlığa doğru düşmeye başladım...

Daha önce oturduğum kayaya sırtüstü düştüm. Yere öyle şiddetli çarpmıştım ki bir an bayılacak gibi oldum. Nefes nefese öylece yattım ve yukarı, onca çabayla aştığım onca yola baktım. Gözlerim yaşlarla doldu ve mücadele azmim uçup gitti. Sadece kendim için değil Li Wei için de içim ümitsizlikle doldu. Sevk hattında ölümle yaşam arasında asılı kalmışken kendime onun için endişelenme izni vermemiştim. Ama şimdi tüm o korkular bütün ağırlığıyla geri dönmüştü. Li Wei yaşıyor muydu? Vicdan azabım katlanılmazdı; eğer onunla kaçmış olsaydım onu korkunç bir kaderden kurtarabilirdim. Bunu yapmak Zhang Jing'i kendi kaderine terk etmek demekti... Fakat artık ne anlamı vardı ki? Hiç kimseye bir faydam dokunmayacaktı.

Kes şunu, Fei! Daha her şey bitmedi. Li Wei'i hayal kırıklığına uğratma.

Dağdan aşağı inmeyi başarmıştım. Şimdi de çıkmayı başarmam gerekiyordu. Üstelik hedefi görebiliyordum. Şu anda vazgeçemezdim.

Burnumu çektim ve çektiğim acıya rağmen ayağa kalkmayı başardım. Vücudumun şu ana dek varlığını bile bilmediğim yerleri sızlıyordu ama bunun beni durdurmasına izin verecek değildim. Dişlerimi sıkıp yeniden tırmandım. Ellerim kan içindeydi ve az evvel parmaklarımın arasında ufalanan çıkıntı olmadan kendimi yukarı çekmem imkânsız görünüyordu. Ama bir şekilde başarmak, artık gücünün sınırına dayanan vücudumla kendimi yukarı itmek zorundaydım. Kendimi yukarı iterken bir an tüm kaslarım isyanla itiraz etti ve başaramayacağımı sandım. Bacaklarım yamaçtan aşağı sarkarken ve kollarım yukarıda zeminde, öylece kaldım. Kendimi biraz daha itebilsem başaracaktım. Ya da kayacaktım ve yine aşağıdaki kaya çıkıntısına düşecektim. Veya belki bu kez en dibe kadar!

Zhang Jing için yap. Li Wei için yap.

Zihnimde yankılanan bu isimler bana cesaret verdi. Ağzımdan kopan bir çığlıkla kendimi nihayet sağlam zemine çekmeyi başardım. Gece yarısı olmuştu ama her şeye rağmen işte köyün sevk istasyonundaydım. Evdeydim.

Ayağa kalktığımda dizlerim titriyordu ve tüm vücudum inim inim inliyordu ama kaybedecek vakit yoktu. İnsanları uyarmak zorundaydım. Karanlıkta yürürken bir çuvala takıldım, az kalsın yere kapaklanacaktım. İçinde ne olduğunu anlamak için baktığımda, ıslıl ıslıl parlayan altınlarla karşılaşınca afalladım. Başka bir çuval da ağzına kadar gümmüşle doluydu. Bunlar sadece bir günde madenden çıkan metallere ve aşağı gönderilmeyi bekliyorlardı. Ama niye

hâlâ buradaydılar ki, çoktan gönderilmiş olmaları gerekirdi. Bunlar bir günlük yiyeceğin karşılığıydı.

Burada oyalanarak daha fazlasını öğrenemeyeceğimi biliyordum. Köy meydanına doğru yürürken, son birkaç günün maceralarının ardından yeniden evimde olduğum için çok mutluydum. Durumu nasıl düzeltereceğimi, insanları nasıl uyuracağımı tam olarak bilmesem de ayaklarım beni neredeyse iradem dışında, kendimi güvende hissettiğim tek yere, Tavus Kuşu Meclisi'ne doğru götürdü.

İçeri girmek de başka bir dertti. Geri döndüğümü herkese duyurmaya henüz hazır değildim, bu yüzden ana kapıdan girip nöbetteki hizmetkârlara görünmek istemiyordum. Binanın arkasına dolandım, kuytuda kalan bir pencereye doğru yürüdüm. Bu pencere, resim malzemelerinin durduğu deponun yakınında bir yere açılıyordu. Pencereye kâğıt gerilmişti, üstünde de incecik çıtalardan oluşan ahşap bir kafes vardı. Çıtaları tek tek kırmaya başladım. Çok ses çıkıyordu ve nihayet penceredeki kâğıdı yırtmayı başardığımda daha da çok ses çıktı ama nasılsa içeride bu sesleri duyabilecek kimse yoktu.

İçeri girebileceğim kadar bir açıklık oluştuğunda pencereden girdim ve tam da beklediğim gibi deponun hemen önündeydim. Hizmetkârlar kanadı buradan çok yakındı. Yine de koridorlarda dolaşan birkaç nöbetçiyi atlatmak zorunda kaldım ki bu tuhaftı. Neyse ki ayak seslerini duyduğum için saklanmam zor olmuyordu ve hizmetkârların uyuma bölümünde dolaşan kimse yoktu. Kadınların yattı-

ğı odaya süzıldüm ve Zhang Jing işte oradaydı, yatağında uyuyordu.

Aradan sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen bana kız kardeşimden ayrıralı asırlar olmuş gibi geliyordu. Bu yolculukla birlikte tüm dünyam değişmişti. Ben bile artık eski ben değildim. Ama Zhang Jing aynıydı. Tüm güzelliği ve tüm tatlılığıyla huzur içinde uyuyordu. Birkaç saniye daha, içimden taşan bir sevgiyle onun uyumasını izledim. Sonra gözlerimdeki yaşları silip nazik ama kararlı bir şekilde onu sarstım. Kıpırdandı, şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, derken beni gördü ve gözleri büyüdü.

Kollarımı ona doladım, yüzünü omzuma gömdü. Gözlerim yine yaşlarla dolmuştu ve onun da yüzünün ıslanıldığını fark ettim. Nihayet geri çekilip bana baktığında güzel yüzünde aynı anda bir sürü duygu vardı: Rahatlama, şüphe, şaşkınlık.

Fei, diye işaret etti. Nerelerdeydin? Ne oldu? Senin için öyle korktum ki.

Uzun hikâye, dedim. Ama merak etme, iyiyim. Şimdilik iyiyim. Aslına bakarsan hepimiz tehlikedeyiz. Bu yüzden geri geldim.

Orada ne yaptınız, diye sordu. Ne yaptınız da yiyecek göndermeyi kestiler?

Şimdi şaşkın olan bendim. Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?

Dün sabah sevk memurları ilk postayı aşağı gönderdi ama karşılığında yiyecek gelmedi, diye açıkladı Zhang Jing.

Bunun yerine sorumludan, ihanetten ve casuslardan bahseden bir not geldi. Kimse mektuptan bir şey anlamadı ve yiyecek gelir ümidiyle metal göndermeye devam ettiler. Yine gelmedi. Sonra sorumlu metalleri geri yollamaya başladı.

İstasyonda gördüğüm çuvallar demek geri gelenlerdi. Onları gördüm, dedim.

İnsanlar bunun sizin suçunuz olduğunu söylüyor. Li Wei'le senin yüzündenmiş. Bir şey yapmışsınız ve sorumlu...

Sorumlu diye biri yok, diye araya girdim. Aşağıdaki istasyonda vardiyayla çalışan bekçiler duruyor. Bunca zaman bizi kandırdılar, Zhang Jing. Mektuplar ve yiyecekler kralın daha üst düzey görevlilerinden geliyor. Krallık bizi buraya madendeki metalleri çıkaralım diye hapsedmiş. Çünkü çıkardığımız metaller zehirli ve hiç kimse bunu bile bile madende çalışmazdı. İşitme duyumuzu bu yüzden kaybettik. Senin ve diğerlerinin gözlerinin bozulmasının sebebi de bu. Artık bu gidişe bir dur demek zorundayız. Buradan kaçmamız lazım.

Bu imkânsız, dedi Zhang Jing. Söylediğim şeylerden hangisinin ona daha inanılmaz geldiğini anlayamadım. Sonuçta söyledğim her şey, doğup büyüdüğü dünyaya aykırıydı.

Değil, dedim kısaca. Beni bilmiyor musun, Zhang Jing? Beni tanıtmıyor musun? Ben sana yalan söyler miyim?

Uzunca bir süre gözlerimin içine baktı. Hayır, dedi sonunda. Ama belki sen kandırılmışsındır, kafan karışmıştır. İnsanlar Li Wei'in isyancı olduğunu, babasının ölümüyle iyice kontrolden çıktığını ve seni de kandırdığını, aşağıda sevk

sorumlusunu öfkeliendirecek bir şeyler yaptığınızı söylüyorlar. Eğer Chen Usta'ya gidip bir açıklama yaparsan eminim eski konumuna dönmeni kabul eder. İnsanların açlıktan gözü dönmeden önce belki durumu düzeltebiliriz.

Sevk sorumlusu diye biri olmadığım tekrar söylemeye zahmet etmedim. *Zhang Jing, eğer hemen harekete geçmezsek konum falan kalmayacak. Bizi felaket ve ölüm bekliyor sadece. Bunu bir şekilde herkese anlatmamız lazım.*

Fakat bunları söylerken bir yandan da Li Wei'in uyarısında haklı çıktığını düşünmeden edemiyordum. Kendi kız kardeşim bile bana inanmazken diğerleri nasıl inanacaktı? Dahası, aşağıda gördüğüm, öğrendiğim her şeyi onlara nasıl anlatacaktım? Bırak ellerimi takip etmeyi, yüzüme bakacakları şüpheliydi. Kasabadaki yetkililer köylüleri bizim aleyhimize döndürmüştü bile. Hem de bunun için en etkili yöntemi kullanmış, yiyecek göndermeyi kesmişlerdi. Zhang Jing boşuna "insanların açlıktan gözü dönmeden" dememişti. Şimdiden çok aç olmalıydı. Köyümüzde en fazla bir günlük yedek yiyecek bulunurdu. Eğer dün yiyecek gelmediyse o stok dikkatlice bölüştürülmüş olmalıydı. Demek bu yüzden bu gece okulda bu kadar çok nöbetçi dolaşıyordu. İnsanların benimle Li Wei hakkında hemen en kötüsüne inanmasına şaşmamak lazımdı. Tam da kralın adamlarının istediği gibi aç ve çaresizlerdi. Böyle bir durumda kim bizim hikâyemize inanırdı ki? Onları ellerimi takip etmeye bile ikna edemezdim.

Birden aklıma bir fikir geldi. En iyi çözüm değildi ama aklıma gelen tek çözümdü. Okulun dışında, penceredeki çıtaları kırıdığım sırada ayın konumunu hatırlamaya çalıştım. Ayın gökyüzündeki yerine bakılırsa, köyde insanların uyanmaya başlamasına daha üç saat falan vardı. Bu çok uzun bir süre değildi ve yorgunluktan ölüyordum ama başka seçeneğim yoktu. Şimdi yapmazsam bir daha hiç fırsatım olmayabilirdi.

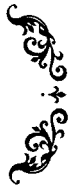
Zhang Jing'in yatağından kalktım ve ona da kalkmasını işaret ettim. *Yardıma ihtiyacım var.*

Ne yapacağız, diye sordu şaşkınlıkla.

Kayıt hazırlayacağız.

15. BÖLÜM

OKULUN ATÖLYESİNE GİDERKEN Zhang Jing hemen arkamdan yürüyordu. Devriye gezen iki nöbetçiyle karşılaştık ama ayak seslerini duyduğum için tam zamanında Zhang Jing'e saklanmasını işaret edip onları atlatmayı başardım. Zhang Jing yorum yapmadan beni izlemekle ve söylediklerimi yapmakla yetindi. Ta ki atölyeye girip kapıyı güvenle arkamızdan kapatıncaya kadar. Ben çalışabilmemiz için fenerleri yakarken daha fazla dayanamadı.

Fei, dedi. Bunu nasıl yaptın? Sana ne oldu? Dağın eteğinde büyü gücü mü kazandın?

Yaptığım şeyin büyü gibi görünmesi karşısında gülümsedim. Hem kim bilir, belki işin içinde gerçekten bir tür büyü vardı; sonuçta bunun niye benim başıma geldiğini hâlâ çözememiştim.

İşitme duyum geri geldi, diye karşılık verdim. Bunu böylesine kolayca söylemem beni bile şaşırttı. Sanırım yaşadı-

ğım ve öğrendiğim onca şey arasında işitme duyum sadece bir diğer inanılmaz şeydi. Ve Zhang Jing'in diğer anlattıklarına inanmakta nasıl zorlandığını gördükten sonra, ha bir eksik ha bir fazla, bunu da onunla paylaşmakta bir sakınca görmemiştim.

Bu imkânsız, dedi. Başka cümle kuramaz olmuştu.

İnan bana ne söylediğimi biliyorum, dedim. Sana sonra, zamanımız olduğunda her şeyi anlatırım. Ama şimdi işe koyulmamız gerekiyor.

Her zamanki gibi Zhang Jing itiraz etmeden sözümü dinledi. Atölyedeki şövalelerde bir önceki günün haberlerini gösteren, kimi tamamlanmış kimi tamamlanmaya yakın tuvaler duruyordu. İşlere şöyle bir göz attığımda, Zhang Jing'in az evvel anlattığı şeyleri gördüm. Yiyecek sevkinin kesilmesi, gönderilen metallerin geri yollanması... Hatta Li Wei'le benden bile söz edilmişti; sanırım doğum haberlerimizden beri ilk kez kayıtlarda adımız geçiyordu. Yiyeceğin kesilmesinden sonra yapılan acil bir toplantıdan ve tartışmalardan da söz ediliyordu. Chen Usta'nın diğer çırağı Jin Luan, köy meydanında toplanan öfkeli ve mutsuz madencileri, övgüye değer bir beceriyle resmetmişti. Kızcağız benim aniden ortalıktan kaybolmama sevinen belki de tek kişi olmalıydı.

Zhang Jing'le birlikte şövalelere yeni tuvaler yerleştirirken bir yandan da tüm gördüklerimi ve öğrendiklerimi nasıl aktaracağımı planlıyordum. Göstermem gereken çok şey ve az zaman vardı. Her ne kadar eğitimim detaylara özen

gösterip yeteneğimi sergilememi emretse de bu defa daha baştan savma çalışmam gerekecekti. Köylülere bilmeleri gereken her şeyi anlatmam gerekiyordu, önemli olan tek şey gerçekleri görmelerini sağlamaktı.

İşe yazıyla başladım, kalın ve büyük harflerle olanları yazmaya koyuldum. Zhang Jing yanımda oturmuş çalışmamı izliyor, mürekkebim azaldığında hokkamı dolduruyordu. Önce Li Wei'le birlikte dağdan nasıl indiğimizi anlattım. Zamanım kısıtlı olduğundan detayları atladım ve tehlikeli ama yapılabilir olduğunu vurguladım. Eğer buradan kaçacaksak, gözlerini korkutmak istemiyordum. En azından bu konuda. Korkacakları daha bir sürü başka şey vardı.

Nuan'ın köyünü anlattığım kısıma geldiğimde daha fazla ayrıntıya girdim. Evlerdeki iskeletlerden ve bizimkine çok benzeyen bu köyün kayıtlarında okuduğum kaostan bahsettim. Hatırlamak bile istemediğim bir anıydı ama anlatılması gerekiyordu. Sıra Li Wei'le birlikte nihayet dağın eteğine ulaşp kasabayı ilk görüşümüze geldiğinde bir an durdum. İçimdeki sanatçı, kasabada gördüğüm her şeyi en ufak ayrıntısına kadar anlatmak için yanıp tutuşuyordu. Lanetli yanları bir yana, belki de ömrümüz boyunca görüp görebileceğimiz bu tek gerçek kentin kendine göre bir büyüü de vardı. O gösterişli binaları resmetmek, pazar yerinde satılan şeyleri tek tek saymak, şarkı söyleyen çocukları anlatmak istiyordum... Ama hiçbirine vakit yoktu. Kasabayı kalabalık ve hareketli bir yer olarak tarif etmekle

yetindim ve bol bol yiyecek bulunduğunu özellikle vurguladıktan sonra Nuan'm anlattıklarına geçtim.

En detaylı anlattığım bölüm de bu oldu. Nuan'ın köyü ile bizim köy arasındaki benzerlikleri tek tek anlattım ve madenin nasıl o insanların sonu olduğunu, çıkarılacak metal bittiğinde kasabanın onları nasıl kendi kaderlerine terk ettiğini uzun uzun açıkladım. Şimdi yaşadıkları yerden ve kasabalıların onlara davranışlarından bahsettim. Kasabadaki onca bolluğa rağmen hâlâ en az yayladaki kadar aç ve ümitsiz olduklarını yazdım. Son olarak da, askerlerin bizi takip etmesi ve Li Wei'le ayrılmamızı anlatarak kaydı bitirdim. Burası aslında hikâyemin en çarpıcı kısmı olsa da yine sadece özet geçtim. Benim yaşadığım zorlukların şu anda hiçbir önemi yoktu. Önemli olan, köylülerin Li Wei'in yaptığı fedakârlığı ve kasabalıların acımasızlığını öğrenmesiydi.

Geri çekilip baktığımda ne kadar uzun bir metin yazdığımı görüp ben bile hayret ettim. Normalde bu miktarda işi en az altı çırak yapardı. Ve yine normalde kaligrafiye çok daha fazla özen gösterilir, her bir fırça darbesi dikkatle yapılırdı. Benim işim aynı kaliteyi yakalayamamış olsa da harfler yeterince düzgün ve okunaklıydı. Uzaktan bile okunabilmesi için kalın uçlu fırçayla çalışmıştım.

Resimlere geçtiğimde Zhang Jing bu kez boyaları karıştırarak bana yardım etti. Resimleri yazıdan bile daha hızlı yapıp bitirdim ama yeteneğim yine de kendini gösteriyordu. İlk resmimde Nuan'm köyündeki yıkık dökük

evi ve açlıktan ölen ailenin iskeletlerini çizdim. Korkunç bir resimdi ama Zhang Jing'in yüzündeki ifadeye bakılırsa amacına ulaşmıştı. İkinci ruvalde Nuan'ın şimdi yaşadığı yeri, yırtık pırtık çadırları, zayıf ve pis insanları resmettim. Köylülerin bunu mutlaka görmesi gerekiyordu.

Tüm bunları yapacak enerjiyi nereden bulduğumu hiç bilmiyordum. O zorlu tırmanıştan sonra olduğum yere yığılmam gerekirdi. Zhing Jang'in -ve diğerlerinin- geleceğinin benim ellerimde olduğunu hissetmem yüzündendi sanırım. Bu bana, tüm bu işleri üç saat içinde bitirmem için gereken gücü vermişti. Ve tabii bir de Li Wei vardı. O hep ama hep aklımın bir köşesinde beni cesaretlendiriyordu. Boyaları kız kardeşim hazırlayıp kardığı için hiç vakit kaybetmeden resimleri tamamlamıştım.

Sonunda yaptığım işlere tek tek baktığımda, üç saat içinde yapabileceğimin en iyisini yaptığımı görüp buna ben bile şaşırdım. Çılgınlar gibi çalışarak geçen saatlerden sonra böyle hareketsiz durup sadece bakmak tuhaftı ama kendimi zorladım, hayatım boyunca yaptığım bu en büyük ve en korkutucu kaydı tek tek inceledim.

Şimdi bunları köylülerin görmesi gerekiyor, dedim Zhang Jing'e.

O da kayıtları inceliyordu ve gözleri dehşetle büyümüştü. Tüm bu süre boyunca beni izlemiş, tek kelime etmemişti. *Bunlar gerçekten doğru, değil mi*, dedi sonunda. *Hepsi. O insanlara olanlar. Bize olacaklar.*

Evet, dedim.

İşitme duyunun geri gelmesinden hiç bahsetmedin, dedi. Sence o da çok önemli değil mi?

Buna cevap vermeden önce bir an tereddüt ettim. *Şu anda asıl önemli olan köyümüzün geleceği, dedim. Sonra vaktimiz olduğunda bana ne olduğunu çözeriz nasılsa. Önce köyümüze yardım etmeliyiz.*

Zhang Jing başını sallayarak bu cevabı kabullendi. *Ne yapmamı istediğini söylemen yeter.*

Gözlerindeki sevgiyi ve güveni görünce bir an ağlayacak gibi oldum. Gözlerime dolan yaşları görmesin diye ona sımsıkı sarıldım. Geri çekildiğimde, bundan sonra olacaklar konusunda daha kendimden emin görünüyordum sanırım. Oysa hiç öyle hissetmiyordum. *Tamam, şimdi bunları meydana taşımamız gerekiyor, dedim.*

Bu kolay bir iş değildi. Nöbetçilerin çoğu mutfak tarafında dolaşıyor ve yiyecekleri koruyor olsa da her an biri atölyenin olduğu kanada gelebilirdi. Onlara yakalanmak için ekstra dikkatli olmamız gerekiyordu. Tuvalleri taşımak da başka bir zorluktu. Sabahları işlerimiz üzerinde küçük düzeltmeler yapsak da işin büyük bölümü gece kurumuş olurdu. Şimdiyse harfleri ve resimleri bozmadan hâlâ ıslak olan tuvalleri taşımaya çalışıyorduk.

Dahası sadece iki kişiydik, bu da tüm kayıtları taşımak için defalarca meydana gidip gelmek demekti. Sabah yürüyüşü bana hiç bu kadar uzun ve zor gelmemişti. Nasıl yorgun olduğum da düşünülürse, bu gidiş gelişler benim için neredeyse Li Wei'le yamaçtan aşağı inişimiz kadar ezi-

yet vericiydi. Meydandaki dilenciler ısınmak için birbirine sokulmuş, uyuyorlardı. Tuvaler onlara çarpıp uyandırmassın diye önlerinden geniş bir yay çizerek geçtik ama onların görüntüsü yine içimi parçaladı. Eğer hemen harekete geçip bir kurtuluş yolu bulmazsak Zhang Jing'in ve diğerlerinin onlarla aynı kaderi paylaşması yakındı.

Zhang Jing'le tüm kayıtları yerleştirmeyi bitirdiğimizde gökyüzü mora dönmüştü. Köylülerin uyanmasına az kalmıştı. Birazdan herkes benim yoldan getirdiğim haberleri görecekti.

Sen okula dön, dedim Zhang Jing'e. Senin bana yardım ettiğini anlamasınlar. Diğerleriyle birlikte kalkar, her zamanki gibi kahvaltını yaparsın. Sonra bakalım ne olacak.

Kız kardeşim her zamanki tatlı ifadesiyle bana gülümsedi. *Seninle kalmayı tercih ederim. Hem kahvaltıda yiyecek bir şey yok ki.*

Bunu hatırlamak dehşet vericiydi. Platformun üstünde diz çöküp sırt çantamı açtım ve köylülere göstermek için yanımda getirdiğim yiyecekleri çıkardım. Zhang Jing yiyeceklere bakarken yutkundu. Açlığı gözlerinden okunuyordu. Ona biraz meyve ve yanımdaki tek ekmeği verdim.

Al bunları ve hemen git, diye ısrar ettim. Bana destek olmak istediğini biliyorum ama okulda olursan kendimi daha iyi hissedeceğim. İnsanların tüm bunlara -bana- ne tepki vereceğini bilmiyoruz. Sonuçta aç kalmalarının sorumlusu olarak beni görüyorlar.

Sırt çantamı toplamak için döndüğümde Zhang Jing elini elimin üstüne koydu. *Yardıma ihtiyacın olduğunda söylemen yeter.*

Söylerim. Şu anda bana yardım etmek için yapabileceğin en iyi şey güvende olmak.

Şu ne, diye sordu Zhang Jing çantamda parlayan kırmızı şeye gözü takıldığında.

Kırmızı ipeği okşadım ve Li Wei'i hatırladığımda yine içim parçalandı.

Bir kumar oynadık ve şansımız yaver gitti, dedim. Dua et yine şansımız yaver gitsin. Şimdi okula dön.

Zhang Jing'le tekrar birbirimize sarıldık, ardından okulun yolunu tuttu. Sanırım benim de bir şeyler yemem gerektirdi ama hayatımda ilk kez hiç iştahım yoktu. Sinirlerim yay gibi gerilmişti, diken üstündeydim. Biraz su içmekle yetindim, sonra platformda bağdaş kurup oturdum ve gökyüzünün ağarmasını izleyerek köylülerin uyanmasını bekledim.

Meydanda uyuyan dilenciler dışında gördüğüm ilk insan fener-yakıcıydı. Elinde meşalesiyle ilerlerken hâlâ esniyordu. Genellikle köyde ilk uyanan o olurdu ve güneş yükselene kadar yolumuzu aydınlatmak için fenerleri yakardı. Meydana ulaştığında durdu, beni tanıyınca dondu kaldı. Belli ki suçlandığım şeyleri düşünüyordu. Sonra gözleri kayıtlara kaydı. Saat çok erken olmasına rağmen beyaz tuvalde siyah harfler açıkça seçilebiliyordu. Okudu, okudu ve ağzı açık kaldı.

Nihayet bitirdiğinde bana bir şey söylemediyse de şaşkınlığı çok açıktı. Meşale elinden kayıp yere düştü, toprak zeminde zararsız bir şekilde yanmaya devam etti. Sonra adam döndü ve evlerin olduğu tarafa doğru var gücüyle koşmaya başladı.

Bundan sonra köylülerin meydanı doldurması uzun sürmedi. Bazıları her zamanki saatinde uyanmış, normal güzergâhları gereği meydandan geçiyorlardı. Diğerlerinin telaşlı bir şekilde koşturarak doğrudan meydana geldiği düşünülürse muhtemelen haberi fener-yakıcıdan almışlardı. Haberler çabuk yayılıyordu. Nitekim az sonra ustalarla çırakların da her zamankinden erken bir saatte meydana doğru yaklaştığını görünce, köye döndüğümü ve sıra dışı kayıtlarımı duymayan kalmadığını anladım. Zhang Jing çırakların arkasında, hizmetkârların arasında duruyordu ve kimsenin ona dikkat etmediğini görünce içim rahatladı.

Artık tüm köy meydana toplanmıştı. Platformun üzerinde kayıtların yanında durup köylülere ilk kez bakmıyordum. Fakat kayıtların tamamını ilk kez tek başıma yapmıştım ve ilk kez en az kayıtlar kadar ben de incelemiyordum. Üzerime dikilen bakışlara elimden geldiğince sakince karşılık vermeye çalıştım. Yaptığım her şeyle gurur duyuyordum. Hem yaptığım yolculukla hem de hazırladığım kayıtlarla. Kararlarımın arkasındaydım ve bu insanlara yardım etmek istiyordum.

Uzun bir süre boyunca kalabalık beni ve kayıtları inceledi. Birkaç el havalandı ve kısaca yanındakine bir şeyler

söyledi ama hepsi buydu. İnsanlar hikâyemi anlamış, kabullenmiş görünüyordu.

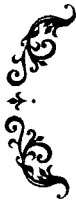
Bu da beni öne doğru bir adım atıp onlara hitap etmek için cesaretlendirdi. Başta kayıtların yeterli olacağını, zaten çoğu şeyi açıkladıklarını düşünmüştüm. Fakat şimdi buna kendi canlı kanlı tanıklığımı da eklemem gerektiğini hissediyordum. Tüm bu insanların karşısında durmak çok korkutucu olsa da Li Wei gibi cesur olmalıydım. Bu uğurda şu anda kasabada bir yerlerde esir olan Li Wei için yapmalıydım bunu. Belki de ölmüş olan... Bu fikri hemen kafamdan kovdum ve Nuan'ın yaşadığı yerdeki çadırlardan birinde beni beklediğini, köylülerle birlikte kasabaya gidip onu bulacağımızı düşündüm. Ya da belki bir yolunu bulup kaçmıştı ve çok uzaklara, özgür bir hayata doğru yol alıyordu. Her koşulda onun yüzünün anısı, gözlerindeki inanç beni bu konuşmayı yapmaya cesaretlendirdi.

Kayıtlarda gördüğünüz her şey doğru, diye işaret ettim kalabalığa. Geçen birkaç günde Li Wei'le birlikte, hayatımızı gerçekte ne için tehlikeye attığımızı öğrendik. Kasaba bizi kandırıyor. Birlik olmalı ve kendimizi, geleceğimizi kurtarmanın bir yolunu bulmalıyız. Bunları öğrenmenin kolay olmadığını biliyorum. Size ne kadar korkunç ve inanılmaz geldiğini hayal edebiliyorum. Ama artık korkunun -ve kasabanın- esiri olmaktan kurtulmalıyız. İmkânsız görünüyor olabilir ama inanın değil. Eğer birlik olur, el ele verirse bu başarabiliriz.

Ellerim yavaşça iki yanıma düştü ve yine Li Wei'in o cesur, o yakışıklı yüzü gözümün önünde belirdi: *İmkânsız başarmakta bence hiç fena değiliz.*

Kalabalıktan hemen bir tepki gelmedi. Anlattıklarımı sindirmeye çalışıyor gibi görünüyorlardı. Onları izlerken içim ümitle doldu. Bana inandıklarını ve durumun ciddiyetini anladıklarını, bu çıkmazdan kurtulmak için hep birlikte bir yol bulacağımızı düşündüm...

Yanılmışım.

16. BÖLÜM

İLK HAREKETE GEÇEN, uzaktan tanıdığım yaşlı bir madenci oldu. Platforma fırladı ve resimlerimden birini yere çaldı. Ben konuşurken gerilen sinirler, sanki bu ilk hareketi bekliyormuş gibi bir anda dizginlerinden kurtulup serbest kaldı ve ortalık karıştı.

Başkaları da platforma çıktı ve diğer kayıtlara saldırdı. Kimi yere devirmekle yetiniyor kimi tuvalleri parçalamaya, lime lime etmeye çalışıyordu. Ve bazılarının derdi de kayıtlar değildi; onlar doğrudan benim üstüme geldi. Önceliğim artık köylülere gerçeği anlatmak, onları ikna etmek değil, hayatta kalmak olmuştu.

Öfkeli yüzler üzerime üzerime gelirken eller bana uzandı. Kendi insanlarım tarafından saldırıya uğrayacağım kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi ama bildiğim dünya birkaç gün içinde tamamen değişmişti. Biri gömleğimin kolunu yırttı ve yanağımda tırnaklar hissettim. Daha beterinden

korkarak, platformda gidebileceğim bir yer kalmayınca kadar geri çekildim. Saldırganlarım üzerime gelmeye devam etti. Son çare olarak platformdan aşağı atladığımda, daha genç ve cesur olanlar da aynı şeyi yaptı. İyice çığırından çıkan kalabalığın arasına daldım, çok geçmeden takipçilerimi atlatmayı başarmıştım.

Kalabalık, kayıtların hepsinin parçalandığından ve benim çoktan platformdan indiğimden habersiz, hâlâ platforma hücum ediyordu. Geri kalanlar birbirine dönmüştü, elleri öyle bir hızla ve telaşla hareket ediyordu ki işaretleri takip etmem zordu. Ama sürekli tekrarlanan bazılarını yakaladım: Yalan, ölüm, yemek.

Büyük çoğunluğun, anlattıklarımı inanmadığı ortadaydı. Bunları kendimi kurtarmak için uydurduğumu düşünüyorlardı. Böyle düşünmeleri yüreğimi sızlattı. Benim hakkımda kötü düşünmeleri değil, sistemin kölesi olmaları ve sistemin dışına çıkmaktan ölesiye korkmaları üzücüydü.

Anlattıklarımın gerçeklik payı olabileceğini düşünen birkaç kişi de yok değildi ama onların desteğinin bana bir faydası yoktu hatta zararı bile olabilirdi. Bunlardan bazıları daha önce de sorumlu hakkında atıp tutmuş olanlardı ve şu anda kavga edecek yer arıyorlardı. Yalan söylediğimi düşünenlerle tartışmaya başladılar ve dehşet içinde, bazılarının işi itişip kakışmaya kadar vardırıldığını gördüm. Kendime tüm bunların sadece korku ve açlıktan olduğunu, son birkaç gündür yaşadıkları belirsizliğin onları paniklettiğini

söyledim. Yine de kendilerini kaybettiklerini, kasabaya karşı birlik olmamız gerekirken birbirlerine düştüklerini görmek zordu.

Bu arbedenin arasında, Zhang Jing'in kalabalığın arkasında, tehlikeden büyük oranda uzakta durduğunu gördüm. Gözleri korkuyla büyümüştü, olduğu yere çakılıp kalmış gibiydi. Göz göze geldiğimizde hemen beklemesini, yanına gideceğimi işaret ettim. Ama görüp görmediğinden emin olamadım çünkü tam o sırada itişip kakışan iki kişi bana çarpınca yere düştüm. Tüm vücudum zaten yara bere içinde olduğundan normalden daha fazla canım yandı. Yine de çabucak ayağa kalktım ve tekrar baktığımda Zhang Jing'i göremediysem de onu en son gördüğüm yere doğru yürümeye başladım.

Durun! Durun, diye işaret ettim, okuldan tanıdığım iki çırağın kavga ettiğini görünce. Beni görmediler bile. Kavgayı ayırmak için hiç düşünmeden kendimi aralarına attım. *Kavga etmeyin. Birlik olmalıyız.*

Beni ortalarında görünce bir an şaşkınlıkla kalakaldılar. Hangi konuda kavga ettiklerini bilmiyorum ama aniden gerçekten de birlik oldular. Bana karşı! İkisinin de yüzleri öfkeyle çarpıldı ve üzerime atıldıklarında geri sıçradım. Uzun boylu bir adama çarptım, adam önce beni umursamadıysa da sonra tekrar baktı ve kim olduğumu fark etti. Onun da yüzü öfkeyle çarpıldı ve beni yakalamak için uzandı...

Tam o sırada inanılmaz yüksek bir ses tüm köyü inletti.

Gayriihtiyari ellerimle kulaklarımı kapattım. Bu ana kadar duyduğum en yüksek ses cenaze törenindeki gongun sesiydi. Fakat bu ses ondan kat kat daha yüksekti. Sanki bom gibi bir ses çıkmıştı ama çok çok güçlü bir şeydi. Hatta o kadar güçlü ve yüksek bir sestki ayağımızın altındaki toprak sarsılmış, pek çok kişinin -neyse ki bana saldıran uzun boylu adamın da- bir an durup etrafına bakınmasına sebep olmuştu. Başını kaldırıp gökyüzüne bakanlar da vardı çünkü zaman zaman fırtınalı havalarda yerin böyle sarsıldığını hissederdik. Oysa bugün hava açık ve güneşliydi.

Bazıları omuz silkti, kaldığı yerden kavgasına devam etti. Neyse ki çoğunluk için bu sarsıntı suratlarına inen bir tokat işlevi görmüştü ve kavga etmeyi bıraktıklarını görünce rahatladım. Ne yazık ki yaşadığım rahatlama kısa sürdü. Başka bir ses, bizim köyümüzde duyacağımı asla düşünmediğim bir ses duydum. Fakat hiç şüphe yoktu, ses giderek yaklaşıyordu. Yeri döven at toynaklarının sesiydi. Li Wei'le benim aşağıda ormanda kaçtığımız ses.

Olamaz, diye düşündüm. Atlar buraya çıkmış olamaz.

Sesler yaklaşırken kaynağını görmeye çalışarak etrafa bakındım. Bazı seslerin yerini ve uzaklığını algılamakta hâlâ zorlanıyordum. Fakat anladığım kadarıyla atlar, şu ilk bom sesinin geldiği taraftan geliyordu. Bir zamanlar bereketli bir vadiye ve dağın arkasındaki patıkaya açılan dar geçidin olduğu o tarafa biz çok seyrek giderdik çünkü heyelanlar geçidi kapatmıştı, geçilmesi imkânsız bir duvar oluşturmuştu...

Fakat her nasılsa şimdi o duvar geçilmişti.

At toynaklarının sesi yaklaşmaya devam ederken içim büyük bir korkuyla doldu. Kalabalığın arasında yine Zhang Jing'i gördüm, beni bekliyordu. Buna vakit yoktu. *Git*, diye işaret ettim panikle. *Kaç ve saklan. Çok korkunç bir şey olmak üzere.*

Neyse ki dönüp koşmaya başladı. Ben de seslere doğru döndüm ve atlı askerlerin köy meydanına girdiğini gördüm. Mızraklarını ve kılıçlarını kaldırmış, önlerine neyin ya da kimin çıktığına aldırmadan ilerliyorlardı. Meydanda az önce kaos varsa buna ne deneceğini bilmiyordum. Sadece askerler ve mızrakları değil, atlar da en az onlar kadar büyük bir dehşet yaratmıştı. Köylüler ilk kez kitaplardaki resimler dışında at görüyordu. Köyümüzde yabancı insanların olması ise cabasıydı. Hayatımız boyunca hep aynı yüzleri görmüştük. Yeni yüzler şoke ediciydi, özellikle de dost olmadıkları bu kadar barizken.

Ben tüm bunların üstüne bir de yeni seslerle baş etmek zorundaydım. Savaş sesleriyle. Askerler üzerimize doğru gelirken çirkin ve nefret dolu savaş naraları atıyorlardı. Etrafımdaki insanlar ise bir ses çıkardıklarının bile farkında olmadan, içgüdüsel olarak inleyip bağıyorlardı. Ciğerlerinden kopup gelen bu seslerin taşıdığı korkuyla tüylerim diken diken oldu. Bu çığlıkların arasında bir an, işitme duyumu kazandığım o ilk rüyadaki çığlıkları hatırladım. Rüyamda insanlar aynı anda bağıyordu. Şu andaki gibiydi ama daha az kaotikti. Yine içimde, rüyalarındaki o

çekilme hissini, o çağırılma hissini duydum. Bunu ilk kez uyanıkken hissediyordum ama durup üzerinde düşünmenin ne yeri ne zamanıydı.

Herkes kendi derdine düşmüştü, kendilerini ve sevdiklerini kurtarmak için oraya buraya koşturuyorlardı. Ortada bir strateji yoktu, birlik yoktu. Askerlerin ne yaptığını, insanları esir mi aldıklarını yoksa öldürdüklerini mi anlamak istiyordum ama tek yapabildiğim kendi köylülerim tarafından ezilmemeye çalışmaktı.

Arbededen kısa bir anlığına da olsa kaçıp yeniden platforma çıkmayı başardım ve böylece manzaraya daha yukarıdan bakma fırsatı buldum. İnsanlar kaçıyor, atlılar meydanın etrafını sararak onları ortada hapsedmeye çalışıyordu. Kaçanları kovalayıp geri getiriyorlardı. Bir adam -hani daha önce bana saldırmaya kalkan şu uzun boylu ve iriyarı adam- bir askere karşı koymayı denedi ama kas gücü, göğsüne saplanan kılıç karşısında yenik düştü. Daha önce birinin bu şekilde öldürüldüğünü hiç görmemiştim, bir an donup kaldım. Başka bir köylü, askerlere karşı gelmeye çalışmıyordu ama önlerinden çekilmekte gecikince siyah bir atın toynakları altında ezildi. Bu bir bakıma kılıçla öldürülmekten bile daha korkunç, daha acımasızdı. Bir an evvel bir şeyler yapmalıyım.

Karşı koymadan teslim olanlara bile kötü davranılıyor, amansızca itilip kakılıyorlardı. Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum ama burada yakalanmamam gerektiğini biliyordum. Platformdan aşağı atladım, ufak tefek

olduğum için kalabalığın arasında kaynayıp gideceğime güveniyordum. Askerlerin geldiği yönün tam tersi istikamete doğru yürüdüm, belki o tarafta meydandan çıkmanın bir yolunu bulabilirdim. Omzumun üstünden ara sıra askerlere bakarak ilerliyordum ki atların arkasından meydana bir grup insanın girdiğini gördüm. Yırtık pırtık kıyafetler içinde, bir deri bir kemik insanlar zincirlerini sürüyerek yürüyordu. Fakat asıl şoke edici olan, onların arasında tanıdık bir yüz görmüş olmamdı. Li Wei.

Li Wei burada mıydı? Burada olamazdı. Bu imkânsızdı. *İmkânsızı başarmakta hiç fena değiliz.*

Aramızdaki mesafeyi dolduran onca hengâmeye rağmen inanılmaz bir şekilde Li Wei de beni gördü. Gözlerimiz buluştu ve anında dönüp yeniden meydana doğru yürümeye başladım. Değil mi ki Li Wei oradaydı, meydanın şu anda benim için dünyadaki en tehlikeli yer olması umurumda değildi. Zincirli adamların dış tarafında duruyordu, başlarında sadece birkaç asker vardı. O tarafta köylü de yoktu, herkes diğer tarafa doğru kaçışıyordu. Üzerime doğru koşanlardan sakınarak ilerlemeye devam ettim. Atının üzerinde bir asker beni koşarken gördü ama son anda benim yerime iriyarı bir madencinin peşine düşmeye karar verdi.

Zincirli adamların yanına ulaştığımda nefes nefeseydim. Li Wei'in o yakışıklı yüzünü yeniden gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Gerçekten karşımda durduğuna inanamayarak kollarımı ona doladım. Çok yorgun görünüyordu, bitik durumdaydı, vücudundaki yara berele-

re yenileri eklenmişti. Fakat nihayet geri çekilip birbirimize baktığımızda gözlerindeki ateşin yerli yerinde olduğunu gördüm. Ellerindeki zincirler yüzünden rahat konuşamıyordu ama aniden gözleri arkamda bir yere kilitlendi ve dudaklarından bir çığlık döküldü. Tehlikede olduğumu anlamam için anlamlı kelimelere ihtiyacım yoktu. Hızla arkamı döndüğümde, kılıcını bana doğru savuran yaya bir askerle burun buruna geldim. Li Wei öne atıldı, üzerime gelen kılıcı engellemek için zincirli ellerini savurdu. Asker bu darbeye hazırlıklı değildi, zincirler kılıcına çarptığında arkaya doğru sendeledi, o şaşkınlıkla kılıç elinden kaydı. Kılıca atıldım ve askerin boynuna doğru tuttum.

Daha önce hiç kılıç tutmamıştım. Kasabaya gidene kadar gerçek bir kılıç bile görmemiştim. Ve elbette daha önce kimseyi öldürmemiştim. Fakat kılıcı boynuna tuttuğumda asker benim gözlerimde her ne gördüyse, savaşmak için eğitilmesine ve benden daha iri olmasına rağmen korkuyla büzüldü. Korkmalıydı da. Hiç kılıç kullanmamış, kimseyi öldürmemiş olsam da şu anda yapmaktan çekinmezdim. Li Wei'i kurtarmak için yapamayacağım şey yoktu.

Askere başımla Li Wei'i işaret ettim ama adam boş boş baktı. Kim bilir kaçınıcı kez onlar gibi sesle iletişim kurabilmeyi dileyerek, şimşek hızıyla kılıcı Li Wei'in kelepçesine doğru götürüp yeniden askerin boynuna geri çevirdim. Asker nihayet anlamıştı. Sert bir ifade takındım ve bir yanlış yaparsa kılıcı boynuna saplamamın an meselesi olduğunu da anlamasını umdum.

Temkinli bir şekilde Li Wei'in kelepçesine doğru uzandı. Ama numara yapıyordu, aniden dönüp elimdeki kılıca hamle yaptı. Kılıcı kaptırmadığım gibi savurmayı da başardım ve yanağında derin bir kesik açtım. Asker yanağından boşanan kanlarla şaşalamışken Li Wei kelepçeli ellerini bitıştırıp zincirlerini adamın kafasına indirdi. Asker sendeledi ve düştü, Li Wei son bir kez daha vurup onun yerde kalmasını garanti altına aldı. Titreyen ellerimle Li Wei'in kelepçesini açtım. Ardından diğer esirlere kararsız bir bakış attım. Hepsini kurtaramazdım ama belki onlar birbirine yardım edebilirdi. Anahtarı önlerine doğru fırlattım ve Li Wei'le birlikte meydanı çevreleyen ağaçlara doğru koştuk.

Burası sessizdi, nefeslenmek için durduk ve yine onun kollarına atıldım. Beni sımsıkı tuttu, ben onun gücünün verdiği güven hissiyle sarıp sarmalanırken yüzünü boynuma gömdü.

Bu sefer sen beni kurtardın, dedi nihayet konuşabildiğimizde.

Buraya nasıl geldin? Senin için öyle korktum ki, dedim. Sana ne yaptıklarını bilemedim. Kaçıp kaçamayacağını bilemedim.

Aslında kaçtım, diye karşılık verdi. Ama sonra buraya geldiklerini öğrenince teslim oldum.

Hayretle baktım. *Niye böyle bir şey yaptın ki?*

İnsanlarımızı kendi kaderleriyle baş başa bırakamazdım. Özellikle de askerlerin ne kadar zalim olduğunu biz-zat gördükten sonra. Ve... Devam etmeden önce nazikçe

yanağı mı okşadı. *Seni bırakamazdım, Fei. Buranın ne kadar tehlikeli olduğu veya Beiguó'da beni bekleyen mucizeler umurunda değil. Benim yerim senin yanın. Her nerede olursan ol.*

Geldiğine sevindim. Hissettiğim şeyin yanında bu çok hafif kalıyordu. Tam o sırada yakınlardan bağrışlar gelince başımı o tarafa çevirdim. *Gitmeliyiz,* dedim çılgınlar gibi buradan bir çıkış yolu düşünerek. *Tavus Kuşu Meclisi'ne gidelim.*

Orası güvenli değil, diye itiraz etti. *Askerler öyle önemli bir binayı es geçmez.*

Okulun altında depolar var, diye açıkladım. *Askerlerin bulamayacağı bir giriş biliyorum.*

Şaşkınlığına bakılırsa yer altındaki depolardan habersizdi ama çabucak başını salladı. *Tamam. Hadi gidelim.*

Böylece yeniden yola koyulduk. İçten içe, Zhang Jing'in de yer altının gizli girişini hatırlamış ve oraya gitmiş olmasını umuyordum. Bulunduğumuz yerden okul çok yakın olsa da yolumuzun üzerinde bir sürü engel vardı. Askerler küçük gruplara ayrılmış, meydandan kaçanların peşine düşmüştü. Onlardan sakınarak ilerlerken Li Wei'le geniş bir daire çizmek zorunda kaldık ve kendimizi madenin yakınında bulduk. Ağaçların arkasında saklandığımız yerden, madenin girişinde toplanan askerlerin, seslerden oluşan o anlamadığım dille hararetli bir şekilde konuştuklarını gördük. Yine de gördüğüm manzaradan anladığım kadarıyla kaçan köylülerden bazıları madene saklanmıştı ve askerler içeri girip onları çıkarsınlar mı yoksa kapıda mı beklesinler

diye tartışıyorlardı. Belki de madendeki zehirden haberdarlardı ve içeri girmeye çekiniyorlardı.

Peki buraya nasıl çıkabildiniz, diye sordum Li Wei'e. Bu kadar kısa sürede tırmanabileceğiniz bir yol yok. Hem atlar nasıl geldi?

Dağdaki geçitten geldik, diye açıkladı. Dağın diğer yanından dolanan patika direkt buraya çıkıyor.

Geçidi tabii ki biliyordum. Herkes biliyordu. *Ama orası kapalıydı, dedim. İnsan boyunu aşan kayalar yolu kapatmıştı. Ben o kayaların insan eliyle kıpırdatılması mümkün değil sanıyordum. Geçmişte deneyenler olmuş ama düşen kayaların altında kalıp ezilmişler.*

Geçidi açmak için ellerini kullanmadılar, dedi Li Wei. Bir tür siyah toz kullandılar. Daha önce gördüğüm bir şey değildi. O siyah tozdan bir sürü döküp ateşlediler. Sonra ateş aniden büyüdü, göklere çıktı ve kayalar un ufak oldu.

Merakla onu dinliyor, bir yandan da askerler gelmeden hemen önce duyduğum korkunç sesi düşünüyordum. Kasaba yönetimi ve kralın adamları zaten yeterince korkutucuyken bir de ellerinde böyle güçlü silahlar olması, onlara karşı şansımızı daha da düşürüyordu. Li Wei korkumu hissetti, güven verircesine omzuma vurdu. *Hadi, general. Sonra daha detaylı anlatırım. Şimdi yola devam etmemiz gerekiyor.*

İstasyonun da yanından geçtik. Askerler dün gece gördüğüm altınlarla gümüşleri sepete yüklüyorlardı. Li Wei'le ikimiz onların mümkün mertebe uzaklarından dolanarak

nihayet okula ulaştık. Bir süre uzaktan askerleri izledik. Kaçan köylüleri yakalayıp zincirliyor, meydana doğru sürüklüyorlardı. Bazı askerler de küçük evleri ateşe veriyordu. Şimdilik Tavus Kuşu Meclisi'yle ilgilenmiyor gibi görünüyorlardı. Sanırım oranın önemli bir yer olduğunu anlamış, sonraya bırakmışlardı. Li Wei'i kolundan tuttum ve ağaçların arasından, okulun arkasındaki bir açıklığa doğru götürdüm. Sonra ayağımla yeri yoklamaya başladım. Arada duruyor, yapraklarla kaplı zemini inceliyordum.

Ne yapıyorsun, diye sordu Li Wei.

Hatırlamaya çalışıyorum, diye karşılık verdim. Tam o sırada ayağım, çalı çırpının ve yaprakların altında gizli bir parça tahtaya denk geldi. İşte bulmuştum. Hemen diz çöküp kapağın kolunu buldum. Kolu çekip açtığımda zaferle Li Wei'in yüzüne baktım. Hadi, dedim. Burada güvende oluruz.

Yanımızda ışık getirmemiştik ama içeri vuran güneş ışığında tünele inen merdiveni görebildik. Ben önden indim, Li Wei kapağı arkamızdan sıkıca kapattıktan sonra beni takip etti. Bir an zifiri karanlıktaydık, derken önümüzde bir meşale belirdi. Meşalenin ışığında bir bıçak parlıyordu. İrkilip geri çekildim, derken önümdeki yüzleri tanıdım. Çıraklardan Jin Juan'la Sheng'di. Onlar da bizim asker olmadığımızı görünce rahat bir nefes aldılar ama bir yandan da anlaşılır bir şüpheyile bizi süzüyorlardı. Hakkımızda söylenenler düşünülürse ihtiyatlı olmaları normaldi.

Ustalar aşağıda mı, diye sordum. Onlarla konuşmamız gerekiyor.

Sheng bıçağını kınına sokarken bizi kötü kötü süzdü. *Yaptığınız onca şeyden sonra bir şeyler talep edecek konumda değilsiniz.*

Biz bir şey yapmadık, dedi Li Wei. Ne yapıyorsa kasaba yapıyor. Ve kral. Şimdi çekil önümüzden de geçelim.

Sheng bir adım daha atıp tam önümüzde dikildi. *Fei'i nasıl kandırdın, kafasını nasıl bulandırdın bilmiyorum ama beni geçmenin bir yolu yok.*

Li Wei'in ifadesi çelik gibiydi. *Seni geçmemin bir sürü yolu var. Bunu daha önce de konuşmamış mıydık? O zaman da pek direnememiştin.*

Buna vaktimiz yok, diye araya girdim öfkeyle. Jin Luan'a döndüm; o belki daha mantıklı davranabilirdi. Lütfen, bize yardım etmelisin. Ustaların mutlaka öğrenmesi gereken şeyler biliyoruz. Buradalar mı?

Jin Luan elindeki meşaleyi yere dayadı ki işaret edebilsin. *Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla benimle ilgili hangi hikâyeye inanması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Bazıları burada, dedi. Bizden de bulabildiklerini buraya getirdiler. Sonra okulla burası arasındaki kapıyı sürgülediler.*

Daha fazla kendimi tutamayacaktım. Kız kardeşim burada mı?

Hayır. Jin Luan'ın yüzü üzüntüyle buruştu. Herkes buraya ulaşamadı.

Göğsüm sıkıştı. Li Wei hâlimi anladı, çabucak koluma dokunup hafifçe sıktı. Sheng'in keskin gözleri bu hareketi kaçırmadı tabii. *Ustalarla konuşmalıyız, dedim yeniden. Bizi onlara götürebilir misiniz?*

Jin Luan, Sheng'e baktı. *Birimiz burada kalmalıyız.*

Sheng ona şaşkınlıkla baktı. *Sen ciddi misin? Yaptıkları şeylerden sonra?*

Jin Luan onun bakışlarına gözünü bile kırpmadan karşılık verdi. *İnsanlarımıza yardım etmek konusunda ciddiyim. Ve henüz kimse onların ne yaptığını bilmiyor. En azından senle benim bilmediğimize eminim. Onlar hakkında karar verecek olan biz değiliz zaten, ustalar.*

Sheng'in kaşları çatıldı, birkaç saniye boyunca birbirlerini tartarak bakıştılar. İtiraf etmeliyim Jin Luan'a hiç şu andaki kadar saygı duymamıştım. Bunca yıl boyunca onu sadece resimde kolayca alt ettiğim bir rakibim olarak görmüş, böylesine güçlü olduğunu hiç fark etmemiştim.

Tamam, dedi Sheng sonunda. Bıçağını ona uzattı. *Onları ben götürürüm.*

Jin Luan'a teşekkür mahiyetinde başımı salladım ve Sheng'in peşinden tünele girdik. Meşale arkamızda kalmıştı, bir süre sonra karanlık bizi yuttu. Ne yaptığımı bile düşünmeden elimi uzatıp Li Wei'in elini tuttum. Parmaklarımız birbirine kenetlendi, boştaki ellerimizle tünelin duvarlarını yoklayarak yürümeye devam ettik. Tüneldeki virajı döndüğümüzde, ileriden gelen hafif meşale ışığı bize rehberlik etti. Biraz sonra, taş sütunlar ve ahşap

kirişlerle desteklenen, toprak zeminli geniş bir odadaydık. Sınırlerim yay gibi gerildi; neyle karşılaşacağımızdan emin değildim.

Ustalarım, dedi Sheng, bakın kimleri buldum.

Li Wei'in elini daha sıkı tuttum. Köyden ayrıldığımdan beri ilk kez ustalarla yüz yüze geliyordum.

Chen Usta ve Lian Usta da dâhil çoğu buradaydı. Çıraklar ve birkaç hizmetkâr etraflarında toplanmıştı. Zhang Jing'i göremeyince bir kez daha göğsüme bir taş oturdu. Jin Luan'ın yanılmasını ve onu burada bulmayı ummuştum. Biz odaya girerken herkes durup bize baktı. Onların bakışları altında kendimi, meydandaki platformda tüm köyün önünde olduğumdan bile daha savunmasız hissettim. Bunlar benim her gün yan yana çalıştığım, yan yana uyuduğum insanlar, bana yol gösteren bilgilerdi. Bir zamanlar benimle ilgili iyi şeyler düşünürlerken, sonrasında yaptıklarım yüzünden şimdi bana bakış açıları değişmişti. Bunu bilmek çok ağırdı.

Kimse bir şey söylemeyince Li Wei'in elini bıraktım ve Chen Usta'ya doğru yürüdüm. Söze başlamadan önce önünde üç kez saygıyla eğildim. *Saygılar, ustam. Okuldan izinsiz ayrıldığım için affımı rica ediyorum. Köyün dışında geçirdiğim günlerde gördüklerimi anlatmak için geri geldim.*

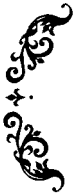
Chen Usta uzunca bir süre boyunca yüzümü inceledi. Korkuyla olacakları bekledim. Li Wei'le ikimizi dışarı attırabilirdi ve bunu yapmaya sonuna kadar hakkı vardı. Köyümüzün önceden yaşadığı sıkıntılara ben sebep olma-

miş olsam da şu anda yaşadıklarımız kesin olarak benim yüzümdendi.

Doğru mu, diye sordu Chen Usta sonunda. Kayıtlarda anlattıkların doğru mu?

Her kelimesi, efendim, diye cevap verdim.

Beni bir süre daha inceledi ve sonra odadaki herkesin şaşkın bakışları altında Chen Usta benim önümde eğildi. *O zaman biz sana bir teşekkür borçluyuz, dedi doğrulduğunda. Bakışları Li Wei'e döndü. İkinize de. Şimdi, neler öğrendiğinizi baştan sona anlatın bakalım.*

17. BÖLÜM

ÇOK ŞAŞIRMIŞ VE onur duymuştum ama aynı zamanda utanmıştım da. Ayrıca şimdi onları hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum çünkü bildiğim her şeyi zaten anlatmıştım. Kasabanın bu son yaptıkları ve askerlerin niye geldiği, herkes gibi benim için de tam bir muammaydı.

Li Wei öne çıktı, konuşmadan önce eğilerek ustaları selamladı.

Eğer izin verirseniz Fei'in size anlattıklarına birkaç bir şey eklemek isterim. Dün geceyi esirlerinden biri olarak dağdaki geçide yürüyerek geçirdim. Muhafızların dilini anlamıyorum ama aralarından birkaçı işaret dilini biliyordu. Bu arada bir de yayladaki köyden bir esirle tanıştım. Dudak okumayı öğrenmiş. Onlardan parça parça öğrendiklerim sayesinde neler olduğunu biraz biliyorum. İsterseniz anlatabilirim.

Tabii ki, dedi Chen Usta. Devam et.

Fei'in buraya geri döndüğünü öğrendiklerinde diğer köyden esirlerle askerleri buraya göndermeye karar verdiler. Geçidi açmak için siyah bir toz kullanıp kayaları patlattılar. Belli ki bu siyah toz bir süredir ellerindeydi ve isteselerdi geçidi daha önce de açabilirlerdi.

Bu sözler karşısında bir an hepimiz donduk kaldık. Artık kasabanın zalimliklerinin beni şaşırtmaması gerekirdi... Yine de bu büyük bir şoktu. Çok uzun zamandır sevk hattına bağımlıydık ve hayatta kalmak için madende çalışmaktan başka çaremiz yoktu. Eğer geçit açılmış olsaydı biz de istediğimiz yere gidebilir, ticaret yapabilirdik. Atalarımızın ekip biçtiği verimli vadiye nihayet ulaşabilirmiz bile yeterdi. Fakat tabii bizim özgür kalmamız demek, kralın ve kasabanın değerli metal kaynaklarını kaybetmesi demekti.

Peki şimdi niye açtılar, diye sordum. Bunu yaparak üzerimizdeki kontrollerinden vazgeçmiş olmadılar mı? Eğer buradan çıkabilirsek karnımızı doyurmak için artık madende çalışmamız gerekmeyecek. Artık metalleri olmayacak.

Bu yüzden askerlerle birlikte esirleri de yolladılar, diye açıkladı Li Wei. İnsanları askerlerin gözetiminde çalıştırarak en kısa zamanda tüm madeni boşaltmayı planlıyorlar.

Ve bunu yapmalarının sebebi, bizim gerçeği öğrenmiş olmamız mı, diye sordum inanmazlıkla. Sırf ben geri gelip herkese gerçekleri anlattım diye mi yapıyorlar bunu?

Li Wei tereddüt etti, bakışları benimle diğerleri arasında gitti geldi. *Bundan fazlası var.*

Başka ne olabilir ki?

Askerler Nuan'ı sorguya çekti, diye devam etti Li Wei. Senin sırrını biliyorlar.

Beni sırrımı açıklamaya mecbur etmemek için dikkatle konuşuyordu. Fakat şu andaki diğer dertlerimiz düşünülürse benim sırrım önemsiz bir ayrıntıydı.

Ben artık duyabiliyorum, diye açıkladım diğerlerine ve inanmazlık nidalarına kendimi hazırladım. Çoğunluk beni yanlış anladığını düşünüyormuş gibi baktı, bu yüzden tekrarladım.

Bu doğru. Ben duyabiliyorum. Atalarımız gibi artık benim de işitme duyum var.

Bakalım daha ne yalanlar söyleyeceksin, dedi Sheng.

Yalan söylemiyorum, diye karşılık verdim. *Nasıl olduğunu ben de bilmiyorum ve delice görüldüğünün farkındayım. Ama istediğiniz testi yapın, kanıtlamaya hazırım.*

Doğru söylüyor, diye beni destekledi Li Wei. *Bana kanıtladı.* Li Wei cesaret verircesine elimi hafifçe sıktı.

Diğerleri bana merak ve şüpheyle bakıyordu. Chen Usta ise düşünceli görünüyordu. *Hasta olduğun için okulda kaldığın gün mü oldu bu?*

Evet, ustam. İşitme duyum bir önceki gece rüyamda geri geldi. Buna alışmaya çalışıyordum ve başım ağrıyordu. Durup bir an düşündüm. Aslında hâlâ alışmaya çalışıyorum. Bu çok... kafa karıştırıcı bir şey.

Diğerleri hâlâ şüpheliydi ama Chen Usta bana inanıyor gibi görünüyordu ki bu benim için dünyalara değer-

di. *Hayal edebiliyorum*, diye karşılık verdi bana ve Li Wei'e döndü. *Ve sence kasabanın yaptıklarının sebebi bu mu?*

Li Wei başını salladı. *Nuan onlara Fei'in duyabildiğini söylediğinde yöneticiler paniğe kapıldı. Anladığım kadarıyla kral da bundan, içimizden birinin bir gün işitme duyumuzu geri kazanmamızdan korkuyormuş. Böyle bir kehanet varmış galiba ama ne olduğundan emin değilim. Yayladaki köyden gelenlerin işaret dili bizimkinden biraz farklı, o yüzden söyledikleri bazı şeyleri takip edemedim. Fakat Fei'in yeniden duymasıyla ilgili kehanet her neyse, kral bundan korkuyor ve ona karşı bir tehdit olabileceğini düşünüyor.*

Duyabildiğimi öğrendiğinde Nuan'ın verdiği tepkiyi ve yaptığı işareti hatırladım. İşareti yapıp Li Wei'e sordum: *Geldiğini düşündükleri şey bu mu? Korktukları şey?*

Başıyla onayladı. *Evet, evet, kanatlı bir şeydi. Ama bu işaretin anlamını bilmiyorum.*

Lian Usta'nın keskin bir nefes aldığını duyunca ona döndüm. Beti benzi atmıştı ve en az onun kadar şoke olmuş görünen Chen Usta'ya bakıyordu. *Bu doğru olabilir mi*, diye sordu Chen Usta, ona.

Olabilir, dedi Lian Usta. *Fei'in başına gelen şey doğruysa neden olmasın?*

Odanın arka tarafında çıraqlardan biri, parşömenlerin durduğu rafa yaslanınca rulolar yere yuvarlandı. Olanlar başka kimsenin görüş alanında değildi ama çıkan sesle ben olduğum yerde sıçradım.

Chen Usta beni neyin irkilttiğini görünce gülümsedi.

Ona olanlar gerçek, bundan eminim. Ve eğer geri kalanı da... Eh, bu her şeyi değiştirebilir.

Sabrımın sınırına gelmiştim ve tüm bunların ne anlama geldiğini öğrenmek için daha fazla bekleyemeyecektim. Chen Usta bana inandığı için ve bizi buraya kabul ettikleri için minnettardım ama içinde bulunduğumuz tehlike yüzünden huzursuzluğum giderek artıyordu. Zhang Jing burada değildi ve Li Wei'in söyledikleri düşünülürse, diğer köylülerle birlikte madende çalışmaya zorlanabilirdi. Kız kardeşimin askerlerin eline geçmiş olması düşüncesiyle içim bulandı. Eğer gözlerinin iyi görmediğini keşfederlerse ne yapacaklarını ise düşünmek bile istemiyordum. Madeni en kısa zamanda boşaltmak istiyorlarsa sadece sağlıklı köylülere ihtiyaçları vardı. Zhang Jing dışarıda büyük bir tehlikedeysen ben tünelin güvenliğinde daha fazla vakit kaybedemezdim.

Öte yandan kendimi bildim bileli ustalara saygıda kusur etmemiştim ve bu alışkanlıktan öyle bir anda silkinmek kolay değildi. Bu yüzden, olduğum yerde kıpırdanıp dursam da, bir an evvel dışarı çıkıp askerlerle savaşmak için yanıp tutuşsam da, Chen Usta odanın diğer tarafına yürürken kendimi sabırla beklemeye zorladım. Parşömen rulolarının yanında, eski kayıtları andıran yığınlar duruyordu. Buradaki belge miktarı neredeyse kütüphaneyi aratmıyordu.

Burası ne, diye sordu Li Wei.

Acil durumlarda bile tarihimizi koruyabilmek için yapılmış bir depo, diye açıkladı Lian Usta. Gözünün ucuyla,

eski belgeler arasında bir şey arayan Chen Usta'yı izliyordu. *Okula bir şey olması ihtimaline karşı, önemli belgelerin bir kopyasını ve haftalık kayıtlardan bir tanesini burada tutuyoruz. Gerçi burayı inşa edenlerin böyle bir felaketi öngördüklerini sanmam.*

Nihayet Chen Usta elinde bir ruloyla yanımıza döndü. Parşömeni yakındaki çıraqlardan birine uzattı ve çocuk yere diz çöküp ruloyu yere serdi. Resimler âdeta sayfadan üzerimize fırladı. Bunları her kim yaptıysa çok yetenekli bir ressamdı. Chen Usta'nın o gün kütüphanede gösterdiği rulo gibi bunda da mitolojik hayvanlar vardı. Ejderhalar, periler... Chen Usta en tepedeki yarattığı işaret etti.

Pixiu, dedi.

Ve işareti yaptığında, aniden Nuan'm yaptığı işaretin bir türevi olduğunu fark ettim.

Resmi inceledim. İlk bakışta yelesiyle falan bir tür aslan gibi duruyordu; hayatımda hiç görmediğim bir diğer hayvan. Ama daha yakından bakıldığında kafasını biraz ejderhaya benzettim ve geniş sırtı da bana atı hatırlattı. Ve tabii bir de aslanla hiç alakası olmayan kanatları vardı.

Yanımda Li Wei'in heyecanını hissettim. *Annemin anlattığı masaldaki peri bu, değil mi? Hani uyumak isterler ve huzur içinde uyuyabilsinler diye iştme duyumuzu yok ederler.*

Ama bunun doğru olmadığını biliyoruz, dedim, bunun bir yarattığın bir başka yaratığa yapabileceği en haince şey olduğunu düşünerek. Duyularımız metaller yüzünden zarar gördü.

Evet, işitme duyumuzu kaybetmemizle ilgili kısım sadece bir efsane, dedi Chen Usta. Ama parşömenin geri kalanı... Buradaki detaylar şimdi daha anlamlı geliyor. Burada pixiu'ların köyde dolaştığı ve metalleri yiyerek insanları "tehlikeden" koruduğu anlatılıyor. Tehlikenin ne olduğu söylenmiyor ama metaldeki zehirden bahsediliyor olsa gerek. Ve pixiu'lar gittikten sonra işitme duyumuzu kaybediyoruz. Chen Usta gözlerimin içine baktı. Fei, işitme duyunu geri kazandığın gece neler olduğunu en baştan, hiçbir detayı atlamadan anlat lütfen.

Rüyamı, rüyamda köylülerin nasıl çaresiz görüldüğünü anlattım. İşitme duyum, tüm köylüler çığlık atmak için aynı anda ağızlarını açtığında geri dönmüştü. Ve hâlâ bir anlam veremediğim o çekilme, çağrılma, bir yere bağlı olma hissini de anlattım.

Bitirdiğimde Chen Usta başını salladı ve başka bir parşömen getirmeye gitti. Bu seferki parşömen daha bile eskiydi, dikkatli dokunulmazsa dağılacak gibiydi. Chen Usta ona başka birinin dokunmasına izin vermedi, kendisi diz çöküp ruloyu dikkatle yere serdi.

Buradaki belgelerin çoğu kopya, dedi Lian Usta, Chen Usta parşömende aradığı şeyi bulmaya çalışırken. Ama bazıları da çok değerli ve eşsiz oldukları için burada tutuluyor.

Bu parşömende resim yoktu, tamamı yazıydı. Bana çok uzun gelen birkaç dakikanın ardından Chen Usta nihayet başını kaldırdı. *Tam hatırladığım gibi. Bu belge çok çok eski ve bir zamanlar pixiu'ların arasında yaşadığını iddia eden*

biri tarafından yazılmış. Pixiu'ların, buna açık olan, dünyayı ve dünyadaki olasılıkları layığıyla görebilen insanların zihniyle bağlantı kurabileceği anlatılıyor. Bence sen işte bu insanlardan birisin, Fei. Ve sanırım bir pixiu sana bir şey anlatmaya çalışıyor. Burada pixiu'ların, bunu hak edenlere koruma ve şans getirdiği söyleniyor. Bu insanların yardım çığlıklarına karşılık verilmiş.

Chen Usta sözünü bitirdiğinde herkes bana baktı. Tüm bu söylenenleri hazmetmeye çalışarak bir adım geri çekildim. *Ustam, ben o insanlardan biri olamam. Benim özel bir yanımda yok ki.*

Yok mu, Fei, diye sordu Chen Usta eğlenir gibi. Tüm köyde duyabilen tek kişi sensin. Bir şekilde bir pixiu sana ulaştı. İşitme duyunun geri dönmesi bir pixiu sayesinde oldu. İnsanların çığlık attığını görmek, burada yazdığı gibi, yardım çığlıklarına pixiu'ların karşılık vermesinin işareti.

Kralın korkması da bunu kanıtıyor, dedi Li Wei heyecanla. Pixiu'ları geri çağırabilirsek kralın askerlerinin karşısında durabiliriz.

Ne anlamı var tüm bunların, diye sordu ustalardan biri. Ho Usta ilk kez konuşuyordu ama Chen Usta'nın bana olan inancını paylaşmadığı daha önce bizim konuşmamızı izlerkenki bakışlarından belliydi. Pixiu'ların neden ortadan kaybolduğunu ya da gerçekten var olup olmadıklarını bile bilmiyoruz. Bu parşömenler sadece efsaneleri anlatıyor da olabilir.

Gerçekler, dedim. İçimde hissettiğim o çekme hissi gerçekti çünkü. Rüyamda tüm köylülerin bağırdığı o anı tekrar düşündüm. O sırada hayatımda ilk kez bir ses duymanın tuhaflığı yüzünden kafam öyle karışmıştı ki başka hiçbir şeye dikkat edememiştim. Fakat şimdi tekrar düşününce, zihnimin derinlerinde bir yerin, insanların çığlıkla- rıyla aynı anda harekete geçtiğini hatırlıyordum. Ve bugün askerler saldırdığında köylüler panikle bağırsınca, yine aynı şeyi hissetmiştim.

Ne düşünüyorsun, general, diye sordu Li Wei benim düşüncelere daldığımı fark edince.

Bana böyle seslenmesine belli belirsiz gülümsedim, ardından diğerlerine döndüm.

Bunu açıklayamıyorum... Sadece hissediyorum. Ama bence Chen Usta haklı. Yani bence de pixiu'lar insanların yardım çığlıklarına karşılık veriyor.

Yine rüyayı düşündüm, tüm detayları hatırlamaya çalıştım. *Hepsi birden uyanmış olmalı. Ses çok yüksekti. Kimsenin yüksek sestene ne kastettiğini anlamadığını fark ettim. Rüyamda böyleydi. Sanırım pixiu'ların uyanması için gereken de buydu.*

Ho Usta hâlâ şüpheli görünüyordu ama diğerleri ikna olmaya başlamıştı. Bunun bana inandıkları için mi yoksa köyümüzün başına gelen felaket karşısında çaresiz olduklarından, öyle ya da böyle umut veren her fikre, ne kadar saçma olursa olsun inanmak istedikleri için mi olduğunu merak ettim.

Bunları herkese anlatmalıyız, dedi Li Wei. Askerler eğer plana sadık hareket ediyorsa, zorla madene indirmek için tüm köylüleri topluyorlardır. Ben dışarı çıkıp askerlere yakalanacağım. Böylece köylülere durumu anlatabilirim.

Ben de seninle geliyorum, dedim hemen.

Hayır, dedi Lian Usta. Bu çok tehlikeli. Eğer senin pixiu'ları geri getirebileceğini biliyorlarsa senin kesinlikle dışarı çıkmaman lazım.

Ya da tam bu yüzden onun dışarıda olması gerekiyor, diye itiraz etti Chen Usta sakince. Pixiu'larla bağ o. Pixiu'ları onun varlığı harekete geçirdiğine göre dışarıda bunlar yaşanırken burada saklanamaz.

Hem eminim dışarısı toz dumandır hâlâ, dedim.

Bunu odadaki herkese söylediysem de Li Wei'le özellikle göz teması kurdum. Herkes bir yana, dışarı çıkmam gerektiğine en çok onun ikna edilmesine ihtiyaç var gibiydi.

Ayrıca askerlere tarifim verilmiş olsa da çoğu beni hiç görmedi. Beni herhangi bir köylü sanacaklardır.

Lian Usta düşünceli bir şekilde başını salladı. *Belki bu konuda bir şey yapabiliriz. Seni tanımalarını daha da zorlaştırabiliriz.*

Kısa bir fikir alışverişinin ardından, hizmetkârlardan bir çocuğun kıyafetlerini giymeme karar verildi. Üzerimde hâlâ erkek çırak kıyafeti vardı ama bu onun parlak mavisi yerine soluk rengiyle köylüler arasında daha az göze batmamı sağlayacaktı.

Ho Usta beni şaşırtarak şapkasını vermeyi teklif etti.

Şapka çırak mavisi değildi ve saçlarımı şapkanın altına sakladığımda ilk bakışta oğlandan farkım kalmadı, üstelik genelde şapka erkeklere özgü bir şeydi. Yüzümü biraz da toza toprağa bulayınca işlem tamamlandı.

İşte, dedi Lian Usta. Artık senin aradıkları kız olduğunu anlamaları için askerlerin çok dikkatli bakması gerekiyor. Bizimkiler bile seni kolay kolay tanımayacaktır. Zaten şu anda seni düşünecek hâlde olduklarını sanmam.

Sonra birkaç ayrıntının daha üzerinden geçtik. Çırakların ve hizmetkârların büyük bölümü bizimle birlikte gelmek isteyince şaşırdım. *Biz de elimizden geldiğince yardım etmek istiyoruz, dedi kıyafetlerini giydiğim çocuk. Hem eğer bir grubun arasında olursan daha zor fark edilirsin.*

Ustalar da aynı fikirdeydi ama her ihtimale karşı bazılarının depoda kalmasını istiyorlardı. Kimin kalıp kimin bizimle geleceğini seçerlerken sabırlı olmaya çalıştım ama içim içime sığmıyordu, çok huzursuzdum. Zhang Jing'in nerede olabileceğine dair bir fikrim vardı ve bir an evvel gidip bakmak istiyordum.

Yüzümdeki tozu toprağı silerken Li Wei'e yakalandım. Bir şekilde yüzüm bana pis geliyordu ama askerlerin beni tanımasını istemiyorsam silip durmaktan vazgeçmem gerekiyordu.

Komik görünüyorum, değil mi, diye sordum ona.

Beni nazıkçe çenemden tutup yüzümü kaldırdı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümse dolaştı. *Her zamanki gibi*

çok güzelsin. Tüm bunlar bittiğinde yine bir fırsat yaratıp o kırmızı elbiseyi giymeni sağlayalım.

Göğsümde bir sızıyla başımı salladım. *Burada olduğuna hâlâ inanamıyorum. Benim yüzümden seni yakaladılar...*

Fei, yakalandım çünkü sen köyümüzü kurtarmak için buraya geri dönecek kadar cesurdun. En büyük gücünün resim yeteneğin olduğunu mu sanıyorsun? Değil. Senin asıl gücün, cesaretin. Bunu söylerken gözlerinde öyle güçlü, öyle sıcak bir ifade vardı ki yüreğim sıcacık oldu.

Nihayet ustalar bizi iyi dilekleriyle yolcu ettiler ve hep birlikte karanlık tünelden geçip Jin Luan'ın nöbet yerine ulaştık. Bizi böyle kalabalık bir grup hâlinde karşısında görünce haklı olarak şaşırdı, dışarı çıkacağımızı anladığındaysa inanamadı.

Oraya geri mi gideceksin, dedi hayretle. Siz delisiniz.

Haklı olabilirsin, diye kabullendim.

Onun görevi sonuçta dışarıdan gelenleri durdurmaktı, bizim dışarı çıkmamızı engellemek değil. Geçelim diye kenara çekildi ve bunca yıl sonra bana ilk kez içtenlikle gülümsedi. *İyi şanslar, Fei.*

Li Wei öne geçip merdivenleri tırmandı ve etrafta asker olup olmadığını kontrol ettikten sonra bize el etti. Toplam yedi kişi, okulun arkasındaki ağaçlıkta durduk. Etrafı dinledim, hiç ses gelmiyordu. Daha önce Li Wei'le burada durduğumuzda çığlıkları duymaya devam etmiştim. Bu acaba askerlerin herkesi yakaladığı anlamına mı geliyordu, merak ettim.

Şimdi, diye başladı Li Wei, artık planımızı uygu...

Hemen değil, diye sözünü kestim.

Hayretle bana baktı. *Niye? Hani diğerlerinin yanına gidecektik?*

Gideceğiz, dedim. Ama önce başka bir şey var.

Bu gecikmeden hiç hoşlanmadığını anlayacak kadar Li Wei'i tanıyordum ama diğerlerinin önünde istifini bozmadı. *Ne gibi bir şey?*

Önce kız kardeşimi bulacağız.

18. BÖLÜM

LI WEI BUNU düşündü, sonra başını iki yana salladı. Tüm sabırsızlığına rağmen itiraz ederken yüzü şefkatliydi. *Ben de onu bulmayı çok isterim ama köyü arayacak vaktimiz yok. Planımıza sadık kalmalıyız.*

Nerede olduğunu biliyorum, diye karşılık verdim. Bu sadece kısmen yalandı. *Yolu çok az uzatacağız. Fazla zamanımızı almaz.*

Hemen değilse de, ne kadar yakın olduğunu tekrarladığımda Li Wei ikna oldu ve böylece küçük grubumuz yola koyuldu.

Yollardan uzak duruyor, ağaçların arasında gizlenerek ilerliyorduk. Etrafımız askerlerin yaptığı yıkımın izleriyle doluydu, çıkardıkları yangınların dumanları hâlâ tütüyordu. Köylülerin çoğunu yakalamış olmalılardı ki devriye gezen çok az askerle karşılaştık, onlardan da seslerini duyabildiğim için kaçınmayı başardık.

Az sonra köyün diğer ucunda, uçurumun kenarındaki patikadaydık. Annemle babamın küllerini serptiğimiz yalnız servi ağacına doğru yürürken önce yanıldığımı sandım. Derken ufak bir hareket oldu ve ağacın arkasında, uçuruma tehlikeli derecede yakın bir yerde oturan Zhang Jing'i gördüm. Patika askerlerin taze ayak izleriyle doluydu ama belli ki ağacın arkasında onu fark etmemişlerdi. Rahat bir nefes aldım. İçimdeki his doğru çıkmıştı. Tehlike anında Zhang Jing, daima teselli bulduğumuz bu yere gelmişti.

Koluna yavaşça dokunduğumda önce irkildi, sonra tuhaf kıyafetlerimin ve kirli yüzümün ardında beni tanıdı ve yaşlarla lekelenmiş yüzü mutlulukla aydınlandı. Ayağa fırlayıp bana sarıldı. *Fei*, dedi sonunda ayrıldığımızda. *Sana ne olduğunu bilemedim. Her şey öyle korkunçtu ki. Neler oluyor? Kim bu insanlar?*

Kralın askerleri, diye cevap verdim. *Artık gerçekleri bildiğimiz için bizi silah zoruyla çalıştırmaya geldiler. Hepimizi kurtaracak bir planımız var ama önce senin güvenliğini halledelim.*

Bizimle gelen çıraklarla hizmetkârlara doğru baktım. *Biri seni Tavus Kuşu Meclisi'nin altındaki depoya götürür, orada dönmemizi beklersin.*

Zhang Jing inatçı bir şekilde kafasını iki yana salladı. *Hayır. Sen nereye gidiyorsan ben de seninle geleceğim.*

Tereddüt ettim. Kendimi tehlikeye atmaktan çekinmem de kız kardeşimi bu işe sokmakta kararsızdım. Onu korumak istiyordum ve ustaların yanında gizleniyor olursa

içim daha rahat ederdi. Ama gözlerindeki kararlılığı görünce kolay pes etmeyeceğini anladım.

Ben ciddiym, Fei, dedi. Sizinle gelmeme izin ver. Neresi olursa olsun, korkmuyorum.

Bize yardımı dokunabilir, dedi Li Wei. Gecikmemizden çok rahatsız olduğunu görebiliyordum. Ayrıca onu birinin götürmesi demek bir kişi eksilmemiz demek ki bunu istemeyiz.

Ben de bu köyün bir parçasıyım, diye atıldı Zhang Jing. Bu benim de savaşım.

İkisiyle birden mücadele edemezdim ve gönülsüzce kabullenmek zorunda kaldım. En azından gözümün önünde olacaktı.

Yine ağaçların arasında gizlenerek köye geri yürümeye başladık. Li Wei en önden gidiyor, askerlerin yolunu gözlüyordu. Bizi yakalamalarını istiyorduk ama dosdoğru gidip teslim olamazdık. Yakalanmamız mümkün olduğunca doğal görünmeliydi ki bizden şüphelenmesinler.

Az sonra Li Wei yüzünde heyecan ve telaş karışımı bir ifadeyle yanımıza geri döndü. *Şu tarafta üç asker devriye geziyor, dedi.*

Ağaçların arasında güya saklanmaya devam ederek ama mümkün olduğunca çok gürültü çıkararak askerlerin olduğu tarafa yöneldik. Planımız işe yaradı ve birkaç saniye sonra üç asker etrafımızı sarmış, akıllarınca, kaçmaya çalışan köylüleri yakalamışlardı. Kılıçlarını kaldırdıklarında rolümüze uygun bir şekilde korkmuş göründük, gerçi bunun için fazla rol yapmamız gerekmemişti. Li Wei kaçmaya ça-

lışır gibi yapınca başına bir darbe aldı. Bu darbeyle yüreğim ağzıma geldi ama askerler hiçbir özelliği olmayan bir grup köylü yakaladıklarına daha emin olamazlardı. Kılıçlarını üzerimize doğru tutarak etrafımızı sardılar ve bizi madene doğru götürmeye başladılar. Yürürken bir an Li Wei'le göz göze geldik. Korkmuş gibi görünmeye devam etse de nihayet planımızı uygulamaya başladığımız için gözleri parlıyordu.

Askerlerin yakaladığı köylüler ve yanlarında getirdikleri zincirli adamlar madenin önünde toplanmıştı. İçeride saklananlar hâlâ çıkmamıştı galiba ama askerler şimdi köylüleri sıraya dizmekle, gruplara ayırmakla meşguldü. Bizi götüren askerlerden biri bağırarak bir şey söyledi, madenin önündeki askerleri komuta eden adam bizden tarafa döndü. Bizi gördüğünde şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Sanırım şimdiye kadar herkesi yakaladıklarını düşünüyorlardı. Bizim gibi kalabalık bir grubun yakalanması sürpriz olmuştu.

Adam bize doğru gelip hepimizi çabucak inceledikten sonra birkaç işaret yapıp bizi iki gruba ayırdı. İlk grupta ben, Zhang Jing, kıyafetlerini giydiğim hizmetkâr çocuk ve bir genç kız daha vardı. Li Wei'le diğerleri ikinci gruptaydı. Bizi cüssemize ve gücümüze göre ayırdıklarını anladım. Asker, Li Wei'in bulunduğu gruba, aşağı yukarı onlarla aynı cüssedeki başka bir gruba katılmalarını işaret etti. Zhang Jing'le benim olduğumuz grup ise, yine bizim gibi ufak tefek kadınlarla çocukların yanına gönderildi. Farklı yönlerde doğru ilerlerken Li Wei'le göz göze geldik.

Gözlerindeki mesaj açıldı: Planımızı uygulamaya aynen devam edecektik.

Li Wei'in arkasında, askerleri komuta eden adamın, yayladaki köyden zincirlenmiş bir adama bir şeyler söylediğini gördüm. Komutan o anlaşılmaz sesleri çıkarırken köylü dikkatle onu izliyordu. Şu dudak okuyan adam olmalıydı bu. Birkaç saniye sonra köylü, Li Wei'in grubuna döndü ve Nuan'ın kullandığı işaret diliyle konuştu: *Sizi madene çalışmaya gönderecekler. Eğer gayretli çalışır, size söyleneni harfiyen yerine getirirseniz hayatınızı bağışlayacaklar. Fakat köylünün elleri bunu söylerken yüzündeki ifade bambaşka bir şey anlatıyordu. Gruptakiler de bunu fark etti.*

Bu doğru mu, diye sordu Li Wei bunun üzerine.

Adam anlık bir tereddüdün ardından cevap verdi. *Muhtemelen hayır. Ama başka seçeneğimiz mi var ki?*

Başımı çevirip kendi grubumdakilere baktım. Bizim de etrafımızda askerler vardı ama Li Wei'in grubunun etrafındakiler kadar çok değildi. Zincirlenmemiştik de. Ufak tefek ve güçsüz olduğumuz için bizi tehdit olarak görmüyorlardı. İşte beklediğimiz an gelmişti. Zhang Jing'in diğer tarafındaki kadınlara işaret ettim. Mümkün olduğunca ufak hareketler yapıyordum ki muhafızlarımızın dikkatini çekmeyeyim. İşaret dilini bilen asker sayısı bir elin parmaklarını geçmese de risk alamazdım.

Beni iyi izleyin, dedim. *Bizi kurtaracak bir yol var ama herkesin yardım etmesi gerekiyor. Ben işaret verdiğimde hepimiz aynı anda bağırmalısınız.*

Bir kadın bana deliymişim gibi baktı. *Bağırmak mı*, diye sordu.

Haklıydı. Sürekli birtakım sesler çıkarsak da, hatta tam şu anda etrafımda bir sürü acılı ses duyuyor olsam da, köylüler bunu bilinçli olarak yapmıyordu. Ne de olsa çıkan sesi duymuyorlardı. Bu sadece geçmişten kalma bir içgüdüydü, çok yoğun duygu anlarında yaptığımız bir şeydi. Bunun bizim için bir anlamı yoktu. Şimdiye kadar.

Evet, dedim. Bağırın. Çığlık atın. Acınızı dile dökün. Hepiniz aynı anda yapmalısınız. Ve... Durdum, anlayabilecekleri bir kelime aradım. Güçlü olmalı. Tüm gücünüzle bağırmalısınız. Boğazınızda titreşim hissediyorsunuz ya bazen. O titreşimlerin çok güçlü olması lazım. Boğazınız... acıyana kadar zorlayın. Anladınız mı?

Hepsi şaşkınlıkla bana bakmaya devam etti ama sonunda küçük bir kız cesurca öne çıktı. *Ben anladım.*

Annesi onu elinden tutup geri çekerken sordu. *Bunu niye yapacağız ki? Neye yarayacak? Artık bizi hiçbir şey kurtaramaz.*

Hayır, dedim güvenle. Kurtulacağız. Bunun ne işe yarayacağını şu anda açıklayamam ama bana güvenmelisiniz. Kurtulmak için en büyük şansımız bu. Ama herkesin aynı anda yapması çok önemli.

Böylece grubun arasında dolaşıp aynı şeyleri tekrarlamaya devam ettim. Kalabalığın arasındaki boşluktan, Li Wei'in de kendi grubunda, askerlerin dikkatini çekmemek için gizlice işaret ederek aynı şeyleri anlattığını gördüm.

Ve görünen oydu ki o da benzer tepkilerle karşılaşyordu. İnsanların büyük bölümü bu tuhaf istekten rahatsız oluyor, bunun bir işe yaramayacağını düşünüyorlardı. Ama bir yandan da öyle çaresizlerdi, öyle ümitsizlerdi ki saçma da gelse bu ufak ümide tutunmaya hazırdılar.

İnanın bana, dedim kim bilir kaçınıcı kez. Bu sadece, eğer hep birlikte yaparsak işe yarayacak. Bu sese duygularınızı katın. Ümidinizi ve korkunuzu, şüpheniizi ve inancınızı yansıtın.

Bu sefer seçtiğim kelimeler, konuştuğum kadınlardan birini çok etkilemişti. Kadın başını salladı, gözlerinde biriken yaşları kirpiklerini kırıştırarak geri itmeye çalıştı. Muhtemelen geriye sadece duyguları kalmıştı ve onları dile dökmek, kendi duyamayacak bile olsa, yapabileceği tek şeydi. Grupta konuşmadığım biri kaldı mı diye etrafa bakınırken gözümün ucuyla birtakım işaretler yakaladım. Sevk memuru kıyafetleri içinde yaşlıca bir kadın öfkeyle beni işaret ediyordu.

Bu o! Fei! Tüm bunlara sebep olan kız! Yakınındaki insanlar dönüp bana daha dikkatli baktılar ve tanıdılar.

O mu başlattı, diye sordu kadınlardan biri. Bana sorarsan bunu çok uzun yıllar önce kasaba başlattı.

Sen de mi onun yalanlarına inandın, dedi ilk kadın. Biri muhafızları çağırсын. Onu arıyorlardır mutlaka. Eğer onu ele verirsek bizi serbest bırakırlar.

Sen her şeyinle birlikte mantığını da mı kaybettin, diye sordum. Kimseyi serbest bırakmayacaklar. Madenin içini

boşaltmak için hepimizi öldüresiye çalıştıracaklar. En güçlü kuvvetli olanlarla başlıyorlar. Onlar çalışamaz hâle geldiğinde yerlerine biz geçeceğiz. Aynı anda bağırarak, tek kurtuluş ümidimiz.

Fakat beni ilk fark eden kadın artık ellerimi izlemiyordu bile. Başka birini bulamayınca askerlere haber vermek için kendi gitmişti. Bir askeri kolundan tutup çekiştirdi, işaret diliyle ona beni anlatmaya çalıştı. Adam tabii ki anlamadı ve silkinip ondan kurtuldu. Kadın tekrar denedi, yine aynı işaretleri yaptı, sonra kalabalığın arasından beni gösterdi. Asker şaşkın gözlerle bana baktı. Kadının niye beni gösterip durduğunu anlamamışsa da artık askerlerin ilgisinden muaf değildim. Keşke kimliğim gizli kalabilseydi ama o şansı kaybetmiştim. Asker, kadınları yararak bana doğru yürümeye başladı.

Gözlerimle etrafı tarayarak Li Wei'i aradım. Madenin girişinde toplanmışlardı ve neyse ki Li Wei de bana bakıyordu. *Şimdi yapmalıyız*, diye işaret etti ellerini havaya kaldırarak.

Başımı salladım ve Zhang Jing'e döndüm. Asker yanıma ulaşmak üzereydi. *Şimdi*, dedim ellerimi en yukarı kaldırarak. *Şimdi. Herkes bağırılsın.*

Başta kendi sesimden başka bir şey duymadım. Tüm duygularımı, bunca zamandır içimde sakladığım her şeyi sesime yansıtmıştım. Zhang Jing'e ve Li Wei'e karşı duyduğum sevgi, annemle babamın ölümünden duyduğum üzüntü, içimden dalga dalga yükselip sesime karış-

tı. Haykırışımı sadece kulaklarımla değil tüm duyularımla hissedebiliyordum. Derken bir başka ses yükseldi. Zhang Jing kendi sesini duyamıyordu ama onun çığlığı da tıpkı benimki gibi duygu yüklüydü. Sonra Zhang Jing'in yanındaki bir kadın bize katıldı. Sonra bir başkası. Bir başkası...

Asker olduğu yerde kalakaldı, hayretle etrafına bakındı. Beni unutmuştu bile, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Diğer askerler de en az onun kadar şaşkındı. Ses bir kişiden diğerine, bizim gruptan Li Wei'in grubuna yayıldı. Biz duyabilenler için çok çarpıcı ve yürek paralayıcı bir sestti. Köylüler ise çığlıklarının ne büyük bir acıyı yansıttığından habersizdi.

Göğsümde yine o belli belirsiz his kıpırdandı ve heyecanım arttı. İşe yarıyordu. Sesimiz duyulmuştu. Yanımdakilere işaret etmek için ellerimi kaldırdım. *Bağırın. Daha fazla titreşimle bağırın. Diğerlerine de söyleyin.* Sözlerim kalabalıkta yayıldı. Madenin girişindeki Li Wei'e baktığımda, onun da etrafındakilere aynı şeyleri işaret ettiğini gördüm. Ses daha da yükseldi ve ben de sesimi yükselttim, bize yardım etmek için beni seçen pixiu'yu çağırdım. Göğsümde daha kuvvetli bir kıpırdanma oldu. Fakat bunun dışında işe yaradığına dair bir işaret yoktu.

Askerlerse bu arada biraz toparlanmış, tepki göstermeye başlamışlardı. Neler olduğunu anlamasalar da bundan hiç hoşlanmadıkları belliydi. Bize bir şeyler söylüyor, bir şey buyuruyorlardı; tahminen sesimizi kesmemizi söylüyor olmalıydı. Köylüler onları umursamadan bağırma-

ya devam etti. Bunun üzerine bazı askerler öfkelenerek şiddete başvurmaya başladı. Yakınımdaki bir asker bir kadını sertçe itince kadın dizlerinin üstüne yere düştü. Kadının yanındaki birkaç kişi bu olayın etkisiyle bağır-mayı bıraktı.

Bense ağzımı daha kocaman açıp daha yüksek sesle bağırarak yanımdakileri aynı şeyi yapmaya teşvik ediyordum. Göğsümde kıpırtı hareketlendi; sanki içimde bir ateş yanıyordu. Öyle güçlü bir histi ki içime sığamayıp taşacak gibiydi. Büyüdü, büyüdü ve sonra aniden kayboldu. Bir baloncuğun şişip şişip sonunda patlamasını andırıyordu. Ne olduğundan emin değildim ama o şaşkınlıkla bir an sustum, sonra haykırmaya daha da yüksek sesle devam ettim.

Etrafımdaki insanlar inancını yitirmeye başlamıştı çünkü hem ortada bir sonuç yoktu hem de askerler giderek sertleşiyordu. Askerler bizi susturmak için ne gerekiyorsa yapıyor, insanlara tekme tokat dalıyorlardı. Bir asker, fazla uzağımda olmayan yaşlı bir adamı yere devirdikten sonra tekmeledi. Yaşlı adamın yanıdakiler korkuyla sustu. Ama ben korkmayı reddederek bağırımaya devam ettim. Askerlerin bana yapabileceği hiçbir şeyden korkmuyordum.

Zhang Jing gururla yanımda duruyor, o da benim gibi bağırıyordu. Derken askerlerden biri onu yere düşürünce sustu. Ben de sustum, onun için endişelenmiştim. *İyi misin*, diye sordum yanına çöküp.

Başını iki yana salladı ve beni boş verip yeniden bağır-maya başladı. Az evvel onu yere düşüren asker geri geldi, bu kez onu susturmaya kararlıydı, kafasına vurmak için elini kaldırdı... Işık hızıyla ayağa fırladım, adamla kız kar-deşimin arasına girmek için atıldım. Tam o sırada beni ilk tanıyan kadın yanımıza geldi, beni gösterip işaret diliyle konuşmaya başladı. Bu asker de onu anlamıyordu ama bize doğru yürüyen başka bir askerin bakışları bana kilitlenmiş-ti. Ben onu tanımasam da onun beni tanıdığı belliydi.

İkinci adam, Zhang Jing'e vuran askere bir şeyler söyle-di, ardından beni kolumdan tuttuğu gibi askerleri komuta eden adama doğru sürükledi. Biz aralarından geçerken ka-labalık açılıp yol veriyor ve bağırmayı bırakıyordu. Birkaç kişi hâlâ yarım ağız bağırmaya devam etse de çoğunluk sus-muştu. Herkes başına gelebileceklerden korkuyordu.

İşe yaramamıştı.

O anda gözyaşlarına boğulmadıysam askerlerin önünde zayıf görünmemek içindi. Chen Usta'nın pixiu'larla ilgili hikâyesine inanmak istemiştım. Tüm bu olanların bir açık-laması, tüm bu korkunç şeylerden kurtulmanın bir yolu olduğuna inanmak istemiştım. Büyülü bir yaratığın gelip bizi kurtarmasını istemiştım.

Fakat hep bir ağızdan haykırış tek tük seslere dönüştü-ğünde, bu zavallı yerde biz insanlardan başka kimse yok-tu. Bunu anlamak içimi paramparça etti ve kumandanın önüne sürüklenip dizlerimin üstüne çöktürüldüğümde, cesaretimden geri kalan kırıntılara tutundum. Kumandan

banâ bakıp sırtıttı ve konuştu ama söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum. Bunu göstermek için başımı iki yana salladım.

Fakat anlayıp anlamamam umurunda değildi. Ben dağdan aşağı inen ve kralın pixiu'larla ilgili korkularını depres-tiren kızdım. Ve askerlerin benim yaptıklarımâ -ve banâ-bir son vermek istediğı belliydi.

Kumandan bir emir verdi ve beni getiren asker yine koluma asılıp beni sürüklemeye başladı. O kadar üzgündüm, uğradığımız başarısızlık yüzünden öylesine hayal kırıklığına uğramıştım ki önce beni nereye götürdüğünü anlamadım bile. Kalabalığın içinden gelen bir haykırıyla -Zhang Jing'in sesiyle- kendime geldim. *Onun için güçlü olmalıyım*, dedim kendime. Sonra başımı kaldırıp baktım ve askerlerin beni uçuruma doğru sürüklediğini gördüm. Kenarda durdu, yüzüm uçuruma bakacak şekilde beni yine yere diz çöktürdü. Önümdeki uçsuz bucaksız uçuruma baktığımda başım döndü. Hayatım, askerlerin omzumdaki elinin beni tutmasına ya da itmesine bağılıydı. Korkumu bastırdım ve arkamda nefesini tutmuş olacakları bekleyen kalabalığa bakacak kadar döndüm. Zhang Jing'in yüzü yaşlarla ıslanmıştı ve Li Wei'i iki asker zor zapt ediyordu.

Kumandan, dudak okuyabilen esire bir şeyler söyledi ve adam herkes görebilsin diye ellerini havaya kaldırdı. *Krala başkaldıranların başına ne geldiğini izleyip görün*. Askerin omzumdaki eli gerildi. Beni uçurumun kıyısından ölüme atmasının artık an meselesi olduğunu biliyordum. Esir de-

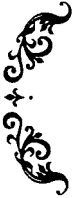
vam etti: *Bundan sonra asayiş bozanlar aynı şekilde cezalandırılacaklar. Emirlerle uyanlar...*

Yüzünden geçen bir gölgeyle esirin elleri cümlelerin yarısında kalakaldı.

Sonra yüzünden bir başka gölge geçti.

Sonra bir başka...

Adam başını kaldırıp gökyüzüne baktı... Ve işte o zaman hepimiz imkânsız bir şey gördük.

19. BÖLÜM

PARLAK ÖĞLEDEN SONRA güneşinde ısıldayan onlarca kanatlı figür başımızın üstünde daire çiziyordu. Asker birden elini omzumdan çekip gerileyince, bu ani harekete hazırlıksız yakalandım ve kendimi uçurumun kıyısında tehlikeli bir pozisyonda buldum. Ellerimle ayaklarımın üzerinde sarp yamaçtan uzaklaşırken gözlerim hâlâ gökyüzündeydi.

Isıldayan yaratıklar döne döne alçaldı ve Chen Usta'nın gösterdiği parşömendeki o muhteşem yaratığı tanıdığımda gözlerim yaşlarla doldu. Ejderha başı, aslan yelesi ve kanatlarıyla öyle asil görünüyorlardı ki. Rüyalarımız gerçek olmuştu. Efsaneler ete kemiğe bürünmüştü.

Pixiu'lar buradaydı.

Keskin dişlerinin ve pençelerinin vahşiliğine rağmen kalbimi burkacak kadar güzellerdi. Gördüğüm her güzelliği sanatımla yakalamak için duyduğum o içgüdüsel arzu,

her zamankinden bin kat güçlü bir şekilde içimde yükseldi. Güçlü kanatlarıyla havada süzülürken hükmettikleri müt-hiş gücü öyle bir zarafetle taşıyorlardı ki onları resmetmek için sabırsızlanıyordum. Yelelerinde dolaşan rüzgârı, güneşin altında bakırdan gümüş rengine kadar farklı tonlarda ışıldayan metalik tüylerini tuvalin üzerinde yeniden yaratmak istiyordum. Gerçi bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Renkler, kürklerinin üstünde âdeta su gibi akıyordu. Bu yaratıkları hakkıyla resmetmek belki de asla yapılamayacak bir şeydi. Yine de ömrümün geri kalanını seve seve bunu denemeye hasredebilirdim.

Gözlerimi nihayet bu güzellikten alabildiğimde aşağıda yine bir kaosun patlak verdiğini gördüm. Atlar kışnıyor, askerler onları sakinleştirmeye çalışıyor, bir yandan da gökyüzündeki heybetli yaratıkları ve köylüleri gözden kaçırmamaya çalışıyorlardı. Köylülerin tepkisi farklı farklıydı. Bazıları bu manzara karşısında büyülenmiş, öylece kalakalmıştı. Diğerleriyse dehşete kapılmıştı ve kaçmaya çalışıyordu. Çılgınlıklarımız ile pixiu'ların ortaya çıkışı arasında bağlantı kuranlar da yok değildi. Bunların çoğu, efsaneleri bilen daha yaşlı insanlardı ve bunun bizim kurtuluşumuz olduğunu anlamışlardı. Dizlerinin üstüne çöküp ellerini birleştirmiş, hâlâ bağıryorlardı. Gerçi bu kez seslerinde mutluluk tınısı da seçiliyordu.

Gökyüzüne yakaranlardan biri, fazla uzağımda olmayan yaşlıca bir kadındı. Kadının gözlerinin iyi görmediğini biliyordum ama üzerimizde daireler çizmeye devam eden

pixiu'ların ışıltısını görebiliyordu belli ki. Ellerini kaldırdı ve mutlulukla haykırdı. Yanındaki genç asker ise gökyüzünü korkuyla izliyordu. Bu haykırışı duyduğunda kılıcının kabzasını yaşlı kadının başına geçirdi.

Ve göz açıp kapayıncaya kadar pixiu'lardan biri -altın rengi bir pixiu- halkadan çıkıp askere doğru pike yaptı. En az metalik tüyleri kadar parlak pençeleriyle askeri yakalayıp yükseldi ve onu uçurumdan aşağı fırlattı. Askerin düşerken attığı çığlıklar tüylerimi diken diken etti.

Böylece ilk kıvılcım çıkmıştı. Askerler, pixiu'ların onlar için gerçek bir tehdit olduğunu görüp pozisyon aldı. Liderleri emirler yağdırıyordu. Kılıçlar kalktı, ellerinde yaylar ve oklar olan bir grup adam öne çıktı. Kumandanın söylediklerini anlamasam da ne emrettiği ortadaydı: Pixiu'ları vurun!

Oklar havada uçtu. Pixiu'lar çoğundan zarifçe sıyrılmayı başarıyordu. İsabet eden oklarsa onlara zarar vermeden üzerlerinden sekip yere düşüyordu. Tüyleri yumuşacık görünse de kaya gibi sert olmalıydı. Bu doğrudan saldırı, pixiu'ların da harekete geçmesine sebep oldu. Daire çizmeyi bıraktılar ve tek tek askerleri hedef alarak inanılmaz bir hızla pike yapmaya başladılar. Durduğum yerden pixiu'ların düşmanlarını kolayca ayırt ettiğini, bizim köylüler kadar esirleri de kolladıklarını görebiliyordum. Askerleri ise başka bir kader bekliyordu. Kimi ilk asker gibi uçurumdan aşağı fırlatıldı, bazıları sivri pençelerle parça parça edildi.

Fakat kalabalığın arasında olanlar için, pixiu'ların hedef gözettiğini anlamak o kadar kolay değildi. Köylüler o panikle birbirlerini çiğneyerek kaçışmaya başladı. Kısa süre sonra, bu yaratıkları öldürmeye çalışmanın nafile bir çaba olduğunu anlayan askerler de onlara katıldı. Askerler köye doğru koşuyordu, sanırım yeni açtıkları geçitten, dağın öbür tarafına gitmeyi amaçlıyorlardı. Korkmuş köylüler ise pixiu'lar kadar askerlerden de uzak durmak istediklerinden onların tam tersi istikamete, madenin içinde saklanan arkadaşlarına doğru kaçıyorlardı. Bir de hâlâ yerinden kıpırdamayanlar, gözlerini bu muhteşem yaratıklardan alamayanlar vardı.

Tam bir kaostu.

Ben de nihayet harekete geçtim ve kız kardeşimi son gördüğüm yere doğru yürüdüm. Yanındakiler kaçışmış, etrafındaki kalabalık dağılmıştı ama o öylece duruyor, gözlerini kısmış, merak ve hayretle gökyüzünü izliyordu. Arkamdan koşarak geçen biri beni itince ona doğru savruldum. Zhang Jing dönüp baktı, beni görünce gülümsedi.

Bunu sen yaptın, Fei. Sen...

Cümlesinin devamını göremedim çünkü bir ses duydum. Li Wei'in sesi. Bu sesi nerede olsa tanırdım; bir an aklıma mavi ardıç ve o gün tek bir şakımayla nasıl eşini çağırdığı geldi. Li Wei'in çılgılığındaki uyarıyı anlamak için yüzünü görmem gerekmiyordu. Kelimeler olmadan da sesindeki mesaj açıktı. Döndüm ve tam zamanında, önünde kimin ya da neyin olduğuna bakmadan kılıcını

savurarak ilerleyen bir askerin üzerime doğru geldiğini gördüm.

Li Wei'in uyarısı sayesinde, son anda Zhang Jing'i itip ben de kendimi yere attım. Kılıç bizim bir saniye önce olduğumuz yerde havayı yardı ve asker hedefini ıskalayınca durup nefretle bize baktı. O daha ne yapacağına karar vermeden, bronz bir pixiu askeri pençeleriyle yakaladığı gibi havalandırdı, geriye yalnızca adamın dehşet çığlıkları kaldı. Ayağa kalkıp Zhang Jing'in de kalkmasına yardım ettim. Öyle bir kargaşa vardı ki nerede daha güvende olacağımızı bilemiyordum. Derken Li Wei'in sesinin geldiği tarafa döndüm ve madenin yanında toplanan köylülerin arasında onu gördüm. Li Wei aramızdaki hengâmenin üzerinden bana el salladı ve Zhang Jing'le birlikte ona doğru yürümeye başladık.

Tıpkı sabah köy meydanında olduğu gibi ilerlemekte güçlük çekiyordum. Bu kez kimse özellikle beni hedef almıyordu ama yine de tehlikeliydi. Herkes kendi canını kurtarmaya çalışıyor, önlerine kimin çıktığına bakmıyorlardı bile. Askerler kendilerine yol açmak için silahlarını kullanmaktan çekinmiyordu, korku onları daha da acımasız yapmıştı. Pixiu'ların onların peşinde olduğunu biliyorlardı. Düşmanım bile olsalar attıkları çığlıklar yürek paralayıcıydı. Sessizliği hiç şu anki kadar özlememiştim. Askerlerin savaş meydanlarındaki bu seslere nasıl katlanabildiğini merak ettim. Kim sürekli böyle bir çaresizlik ve karmaşa içinde yaşayabilirdi?

Sonunda Zhang Jing'le birlikte madenin yanındaki köylüleri ulaşmayı başardık. Li Wei kollarını bana uzattı ama Zhang Jing hâlâ bana yapışmış olduğu için ikimizi birden kucaklamak zorunda kaldı. Askerlerin çoğu ya ölmüş ya kaçmıştı, geri kalanlar da madenin önündeki alanda kapana kısılmıştı ve pixiu'lar tarafından görüldükleri anda sonları kanlı ve hızlı oluyordu. Bir pixiu'nun ona doğru alçaldığını gören askerlerden biri farklı bir kaçış yolu seçti: Kendini uçurumdan aşağı attı.

Köylüler ise ne hissedeceğini bilemiyor gibiydi ve açıkçası benim de onlardan farkım yoktu. Askerlerin alt edildiğini görmekten mutluydum ama pixiu'ların güzelliğinin ölümcül bir yanı da vardı. Etrafta hiç asker kalmayınca pixiu'lar gökyüzünde birkaç daire daha çizdi ve sonra bize döndüler. Ardından hep birlikte madenin önündeki alana inip yürüyerek bize doğru yaklaşmaya başladılar. Li Wei'in belimdeki kolunun gerildiğini hissettim. Köylülerin korkusu yüzlerinden okunuyordu. Birkaç kişi çareyi madenin içine kaçmakta buldu.

Pixiu'ların yaklaşmasını izlerken ben de en az onlar kadar tedirgindim. Şimdi bizi de parçalamamaları için bir sebep yoktu. Askerleri acil bir tehdit olarak görüp ortadan kaldırmışlardı, artık çok daha kolay bir av olan bizimle ilgilenebilirlerdi.

Pixiu'lar birkaç metre ötemde durdu. Nefesimi tutup bekledim. O kadar yakındı ki metalik tüylerini tek tek seçebiliyordum. Kanla ıslanmış pençeleri de parlıyordu.

Hikâyelerde bundan hiç bahsedilmemişti ama görebildiğim kadarıyla hepsi mavi gözlüydü. Gök mavisi. *Gökyüzünden geldikleri düşünülürse tam onlara uygun bir renk*, diye düşündüm. Ve şimdi o güzel gözlerini ciddiyetle bize dikmişlerdi. Sanki onlar da bir şey bekliyordu.

Sürünün ortasında bir hareketlenme oldu ve bir pixiu, grubun önüne çıktı. Dişiydi; nasıl bilmiyorum ama bakar bakmaz dişi olduğunu anladım. Gümüş rengi ve beyaz tüyleriyle en görkemli pixiu'lerden biriydi. Hareket ettiğinde ay ışığı gibi ışıldıyordu. Güzelliği karşısında dizlerimin bağı çözülde. Ve neredeyse aynı anda göğsümdeki o şeyi, biri beni çok uzaklardan çağırıyormuş hissini yeniden yaşadım. Pixiu yaklaşırken bu his büyüdü, büyüdü, aramızdaki bağ içimi yakmaya başladı... Gözleri gözlerimdeydi, beni çağırıyordu. Buna karşı koymam mümkün değildi. Li Wei'in kollarından sıyrılıp öne doğru bir adım attım. Gözümün ucuyla Li Wei'in konuştuğunu gördüm.

Fei, dikkatli ol. Neler yapabildiklerini gördün. Kanla besleniyorlar.

Anladığımı göstermek için başımı salladım ve gümüş rengi dişiyle aramızda birkaç adım kalıncaya dek sürüye yaklaştım. Hem insanlar hem pixiu'lar nefesini tutmuş, bunun sonunun nereye varacağını bekliyor gibiydi. Gümüş rengi pixiu aramızdaki mesafeyi kapattı. Arkamda köylülerin korkuyla yutkunduğunu duydum. Bana saldırmasından korkuyorlardı. Saldırmadı.

Bunun yerine diz çöktü.

Elimi uzattım, yüzünün yanına dokundum ve zihnime görüntüler hücum ederken ben de yutkundum. Bu, yepyeni bir duyuya sahip olmak gibiydi. Bana değil ona ait görüntüler zihnimde canlandı ve kendimi çok çok uzun yıllar önce yaşamış anıları izlerken buldum. Pixiu'lar ve insanlar -atalarım- bu dağlarda uzun süre boyunca uyum içinde yaşamışlardı. O zaman daha geçit kapanmamıştı, atalarım bereketli vadiye ve diğer yerleşimlere ulaşabiliyordu. Pixiu'lar madendeki değerli metallere güç alıyordu ve atalarımız onlar için sadece küçük miktarlarda metal çıkarıyorlardı. Pixiu'lar bunun karşılığında atalarımızı dış tehditlerden koruyor ve iyileştirici güçleriyle zehirli metallere köylüler üzerindeki olumsuz etkilerini bertaraf ediyorlardı.

Fakat sonra tahta geçen kral, pixiu'lara zarar verecek silahlar geliştirmiş, ordularını dağa yollamıştı. Askerler hem kürkleri hem de madendeki metaller için pixiu'ları avlamaya başlamıştı. Kalan son pixiu sürüsü, zayıf düşmüş ve yenik hâlde, bir şekilde askerlerden kaçmayı başarıp dağda büyülü bir uykuya yatmıştı. Heyelanlarla geçit kapandıktan sonra köyde mahsur kalan ve kralın kölesi hâline gelen insanları, gönülden bağlı oldukları köylüleri terk etmek anlamına gelse de, güçlerini yeniden kazanmak için bu uykuya ihtiyaçları vardı.

Sürüden bağımsız olarak bu dişi, rüyalarını paylaşabileceği bir insan aramıştı. Zihni, pixiu'ları gibi görsel olarak uyarılabilen bir insan. Uykumda bana uzanıp benimle bağ kuran oydu ve bu bağ sayesinde pixiu'ların

iyileştirici gücü, işitme duyumu geri kazanmamı sağlamıştı. Bana ne yapmam gerektiğini, sürünün geri kalanını uyandırmak ve atalarımın olan bağlarını hatırlamalarını sağlamak için köylülerin seslerini yükseltmesi gerektiğini gösteren de oydu.

Tüm bunları bana, göz göze durduğumuz bu anda, zihninden zihnime aktardığı görüntülerle anlattı. Görüntüleri, kâğıdın üzerindeki harfleri okuduğum kadar kolaylıkla okudum. Beni seçmesinin nedenlerinden biri de buydu zaten. Pixiu'ların iletişim yöntemini anlamak her insanın harcı değildi, oysa ben onu mükemmel bir şekilde anlıyordum. Hikâyesi inanılmazdı ve sonuçlarını sanırım daha yeni yeni kavramaya başlamıştım. Daha öğrenilecek, çözülecek çok şey vardı ama şimdilik aklımda tek bir soru belirmişti:

Adın ne?

Bizim gibi kelimelerle konuşmuyordu ama ne sorduğumu anladı. Cevap olarak yine zihnime görüntüler doldu. *Işıl ısl bir gümüş. Ağaçların dallarında dolaşan, pixiu'ların üzerine binip rahatça süzüldüğü bir rüzgâr.*

Yin Feng, diye düşündüm. *Adın Yin Feng. Gümüş rüzgâr.*

Pixiu yeniden önümde eğildi. Elimi yüzünden çektiğim-de gülümsüyordum. Li Wei ve Zhang Jing iki yanımdaydı, az önce geçmişimiz -ve belki de geleceğimiz- hakkında öğrendiklerimden habersiz, pixiu'yla sessiz bakışmamızı şaşkınlıkla izliyordlardı.

Neler oluyor, diye sordu Li Wei.

Yeni bir başlangıç yapıyoruz, diye karşılık verdim.

Hepimiz için yepyeni bir başlangıç.

SONSÖZ

HER ZAMANKİ GİBİ oda arkadaşlarımdan önce uyandım çünkü bir hizmetkârın odaya girdiğini duymuştum. Masanın üzerine bir sürahi su bıraktı ve yataklarımızı sarsan kolu çevirdi. Diğer kızlar da teker teker uyandı, esneyip gerinerek uyku mahmurluğundan kurtulmaya çalıştılar. Sonbahar geldiği ve oda soğuk olduğu için çoğu yataktan çıkmaya isteksizdi.

Zhang Jing battaniyeye sıkıca sarındı, derken yüzümdeki sırıtışı görüp suratını astı. *Kalkma vakti, dedim ona. Merak etme, birazdan güneş yükselince hava ısınır. Kış gelmedi daha.*

İki ay önce pixiu'ların köyümüze dönmesinden bu yana pek çok şey değişmişti. Öncesinde ressamilar arasında en başarılı çırak olarak güzel bir hayat yaşıyordum. Şimdi hayatım sadece güzel değildi, aynı zamanda anlamlıydı. Kısa bir süre öncesine kadar aradaki farkı bile bilmezdim.

Ben üstüme mavi cübbemi geçirirken Zhang Jing yeşil giysilerini giydi. Onun elbisesinin kumaşı yeniydi, son alışverişte alınmıştı ve itiraf edeyim biraz kıskanıyordum. Saçlarımızı yaptık ve her zamanki gibi birbirimizin üstünü başını kontrol edip diğerleriyle birlikte kahvaltının yolunu tuttuk. Yemekhane şu sıralar her zamankinden daha kalabalıktı ama alçak masalardan birinde iki kişilik yer bulmayı başardık. Tavus Kuşu Meclisi'nde artık sadece ressamalar değil, tarım öğrencileri de kalıyordu. Nihayet okuldaki onca boş oda bir işe yaramaya başlamıştı.

Kahvaltımızı yine çabucak silip süpürdük. Herkes sonbaharın son güzel günlerini yaşadığımızın farkındaydı ve bahçıvanlar işlerinin başına dönmek için sabırsızdı. Onlar işe bizden önce gidiyordu. Zhang Jing de onlarla birlikte yola koyuldu. Arkasından el salladım: *Sonra görüşürüz.*

Az sonra biz ressamalar da yemekhaneden çıkmış, dün gece yapmaya başladığımız kayıtları bitirmek için atölyeye dönmüştük. Hayatımızın bu kısmı değişmemişti ama tuttuğumuz kayıtlar değişmişti kesinlikle.

Madenden çıkardığımız ve kasabaya gönderdiğimiz metallerin kaydını tutmuyorduk çünkü artık onlara bir şey göndermiyorduk. Madenden pixiu'lara hediye etmek için metal çıkarıyorduk ve yeni yeni, dağdaki geçide kadar gelmeye cesaret eden tüccarlardan da bu metallerle alışveriş etmeye başlamıştık. Kasabanın ordusunun yenilmesinin ardından Kin Jianjun köyümüzü lanetli ilan etmişti ama madenlerimizdeki zenginlikler bazı cesur

tüccarların onun emirlerine karşı gelmesine yetecek kadar cazipti.

Şu sıralar kayıtlarda, bu yeni alışveriş haberlerinin yanı sıra kış hazırlıklarımız anlatılıyordu. Yiyecek hâlâ en büyük sorunumuz olmaya devam ediyordu. Ne de olsa artık kasabadan düzenli olarak tayın gelmiyordu. Gerçi daha yaptığımız ilk alışverişlerde bu sorunu kayda değer bir şekilde hafifletmeyi başarmıştık ama daha yapılacak çok şey vardı. Az sayıda da olsa çiftlik hayvanlarının yanı sıra sonbaharda dikilmeye uygun tohumlar ve fideler de almıştık. Artık geçit açık olduğundan, atalarımızın ekip biçtiği verimli topraklara ulaşabiliyorduk. Aradan geçen bunca yılda orada böğürtlenler yetişmişti ve meyve ağaçları da vardı. Bunu keşfedince hâlâ dallarda olan meyveleri toplamış ve kış için yiyecek stoklamaya böylece iyi bir başlangıç yapmıştık. Vadide sebze yetiştirip hayvanlarımızı besleyerek, yepyeni fırsatlarıyla birlikte bahar gelene kadar kendimizi idare etmeyi umuyorduk.

Bugünkü kayıtlarda aynı zamanda pixiu'lardan da haberler vardı. Artık dağda serbestçe dolaşüyor, istedikleri zaman bizimle iletişime geçiyorlardı. Hâlâ madende çalışanlar çıkardıkları metallerin bir kısmını pixiu'lara sunuyor, karşılığında onların iyileştirici gücünden yararlanıyorlardı. Bu arada yeni körlük vakaları yaşanmamıştı ve görüşü zayıflayanların durumu da olduğu gibi kalmış, daha kötüye gitmemişti. Fakat duyuların tamamen iyileşmesi için bir pixiu ile bağ kurmak gerekiyordu. Şu ana kadar köyümüzde sadece iki kişi bu bağı kurabilmişti, biri bendim.

Bugün resmettiğim kayıt, hep hayalini kurduğum türde bir işti: Yin Feng'i çiziyordum. Dün gece geç saate kadar resmim üzerinde çalışmıştım ama hâlâ bir şeyler eksik gibiydi. Metalik rengini yansıtmak için özel boyalardan kullanmama bile izin verildiği hâlde, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir türlü o ışıltılı tüylerini layıkıyla tuvale aktarmayı başaramıyordum.

Kendini paraladın, dedi Chen Usta gelip tuvalime baktığında. *Kayıtları köy meydanına götürmemizin vakti geldi. Harika bir iş çıkardın.*

Yaptığım portreye bakıp içimi çektim. *Mükemmel değil.*

Sevgiyle gülümsedi. *Mükemmelliğe ulaşmak istemek iyi bir özellik. Ama ne zaman durman gerektiğini bilmek de öyle.*

Onu dinledim ve elimdeki fırçayı bıraktım. *Teşekkürler, ustam.*

Chen Usta, yaptıkları kayıtları toplayan diğer çırakları işaret etti. *Gerisini onlar halleder. Siz ikiniz görevinize gidin artık.*

Bu son cümleleri sadece bana değil, yanımda çalışan Jin Luan'a da işaret etmişti. Bir pixiu tarafından bağ kurmak için seçilen diğer kişi de oydu ve onun da işitme duyusu geri gelmişti. Geçmişteki rekabetimize rağmen onun adına mutluydum. Ve şu ana kadar pixiu'lar tarafından, görsel iletişime uygun olduğuna karar verilen iki kişinin de Chen Usta'nın çırakları olması dikkatimden kaçmamıştı. Bu, Chen Usta'nın ne kadar iyi bir usta olduğunun kanıtıydı. Bizimle gurur duyduğunu biliyordum ve belki birazcık da kıskanıyordu.

İçimdeki bencil bir parçam ise, bana yakın olanların, Zhang Jing'le Li Wei'in pixiu'lar tarafından seçilmesini dilerdi. Duyma macerasını benimle birlikte yaşamalarını, beş duyuyla birden dünyayı algılamamanın nasıl olduğunu anlamalarını istiyordum. Fakat geri kalan pixiu'ların belli ki kendilerine insan seçmek için acelesi yoktu. O da eğer bir gün seçeceklerse tabii. Dolayısıyla sabırsızlığımı bastırmaya çalışıyordum. Böyle özel ve gurur verici bir ilişkiye herkes hazır olmayabilirdi. Ve insanlardan kat kat uzun yaşayan pixiu'ların acele etmesi için de ortada bir sebep yoktu.

Jin Luan'la birlikte, Chen Usta'nın önünde eğildik ve diğer çıraklar kayıtları toplarken biz dışarı çıktık. Sabahın bu saatinde hava hâlâ serindi ama gökyüzü güneşli bir gün vadediyordu. Köye doğru yürürken, yeni bir güne başlamış olan diğer köylülerle karşılaştık. Bazıları işe gitmeden önce kayıtlara bakmak için meydana doğru yürüyordu. Diğerleri, özellikle de bahçıvanlar, gün ışığından mümkün olduğunca yararlanmak için çoktan işe koyulmuştu.

Yanından geçtiğimiz küçük bir grup, kaşlarımın hafifçe çatılmasına sebep oldu. Xiu Mei'in babasıyla çalışan köylülerdi bunlar. Bizim köyün yeniden dünyaya bağlantı kurabildiği haberi kasabaya ulaştığında, Xiu Mei'le babası zaten kralla sorun yaşadıkları için Kırmızı Mersin Ağacı Hanı'nı bırakıp buraya gelmişti. Xiu Mei'in babasının ordudan kalma sakatlığı çok belirgin değildi ve bilgileri hâlâ tazeydi. Burada genç köylülerden bazılarına askerlik eğitimi verme görevini üstlenmişti ve açıkçası ben bundan biraz rahatsız-

dım. Kasabanın ordusunun saldırısından sonra savunmanın önemini anlıyordum ama... Yine de insanlarımızın bu yolu seçmesi beni üzüyordu.

Jin Luan'la ikimiz az sonra köyden çıkmış, ordunun kullandığı patlayıcıyla açılan geçitten vadiye ulaşmıştık. Bahçıvanlar çalışıyor, yeşil giysileri içinde ağaçların ve bitkilerin arasında dolaşıyordu.

Gözlerim Zhang Jing'i aradı; bir sebze bahçesinin ortasında diz çökmüştü. Pixiu'lar sayesinde gözleri daha kötülelemişti. Koku ve dokunma duyuları daha da güçlendiğinden bu iş için idealdi. Bu mesafeden bile çalışırken yüzünde bir gülümseme olduğunu görebiliyordum. Toprakla uğraşmak onu resim yapmaktan daha çok mutlu ediyordu.

Xiu Mei geç kaldı, dedi Jin Luan etrafa bakarak. Yine.

Uyuyakalmıştır, diye karşılık verdim gülümseyerek. Hem diliyle hem elleriyle konuşmayı bildiği için bize ağızımızı kullanarak konuşmayı öğretmek doğal olarak ona düşmüştü. Bu konuda pek iyi sayılmazdık ve özellikle ben elimde olsa bu derslerden kaçmayı tercih ederdim. Chen Usta bunu bildiği için bana sürekli, köylülerimizin günün birinde dış dünyayla iletişim kurması gerektiğini hatırlatıp duruyordu. Bir pixiu tarafından seçildiğime göre bu sorumluluk da bana düşerdi.

Şanslıysan biraz daha uyur, dedi Jin Luan şakacı bir şekilde. Önce derslerden hoşlanmadığımı bildiği için böyle söylüyor sandım ama sonra başıyla vadinin ilerisini işaret ettiğini gördüm. *Biri seninle konuşmak ister bence.*

Jin Luan'm gösterdiği yere bakınca kızardım. Li Wei elinde bir baltayla, bahçe çitlerinden biri üzerinde çalışıyordu. Ona baktığımızı hissetmiş gibi durup alnındaki teri sildi ve bizden tarafa döndü. Jin Luan beni dürttü.

Git hadi, dedi. Xiu Mei bütün sabah uyuyacak belli ki.

Li Wei ona doğru yürürken beni izledi. *Dil dersi mi,* diye sordu yaklaştığımda.

Başımı salladım. *Ama öğretmenimiz geç kaldı. Sen bu kadar erken saatte burada ne yapıyorsun?*

Tahta çiti işaret etti. *Bahçıvanlar bir tüccardan bezelye ve yeşil fasulye almış, onları dikmek istiyorlar. Gerçek soğuklar azıcık gecikirse kıştan önce biraz mahsul almayı umuyorlar. Ben de onlara yer hazırlıyordum.*

Ben senin oymacılık yapacağını sanıyordum, dedim.

Yapacağım. Geceleri yapıyorum hatta. Ama oyma işi şimdilik bekleyebilir. Yapmamız gereken daha önemli şeyler var... Yakılıp yıkılan evlerin inşaatı devam ediyor hâlâ.

Haklıydı. Şu anda dünyamız eskisine göre daha belirsizdi ve köyümüz atlattığı badireden sonra önümüzdeki kıştan da sağ salım çıkmak için tüm kaynaklarını kullanmak zorundaydı. Özellikle de Kral Jianjun'un gözleri hâlâ bizim üzerimizdeyken. Bizim için umut dolu zamanlardı ama aynı zamanda da korku doluydu. Şu anda Li Wei'in fizik gücüne, yeteneğinden daha fazla ihtiyacımız vardı. Bunu anlıyordum ama bir yandan da içindeki yaratıcılığın parlayacağı ve bir pixiu'nun dikkatini çekeceği günü dört gözle bekliyordum. Bu gizli arzumu tabii ne ona ne bir başkasına söylemiştim.

Li Wei benim düşüncelere daldığımı görünce her zamanki gamsız tavrıyla dikkatimi dağıttı. *Hadi gel, dedi. Bir konuda senin sanatçı tavsiyene ihtiyacım var.* Beni yeni yapılmış alet kulübesine sürükledi. Kulübenin yan tarafına dolandık. Jin Luan ile diğer bahçıvanların görüş alanından çıkmıştık. Bana göstermeye çalıştığı şeyi anlamaya çalışarak yan duvara baktım.

Ne görmem gerekiyor, diye sordum.

Bunu. Beni kendine çekti ve dudaklarıma eğildi. Dudaklarımız birleştiğinde ve üzerimde onun ağırlığını hissettiğimde içimden bir ateş yükseldi. Kollarımı boynuna doladım, tüm farklılıklarımıza rağmen birlikte ne kadar mükemmel olduğumuza hayret ederek onun içinde eridim. Aramızda müthiş bir uyum vardı. Hâlâ Li Wei'le aramızdaki bu şeyi çözmeye çalışıyordum ama bildiğim bir şey varsa o da bunun beni daha güçlü kıldığıydı. Geleceğimiz hâlâ belirsizdi ama o yanımda olduğu sürece gelecekte bizi bekleyen her şeyle mücadele edebilirdim.

Beni kandırdın, dedim işaret edebileceğim kadar uzaklaştığımızda.

Öyle oldu, diye kabul etti. Ve işte tam bu yüzden beni xiangqi'de asla yenemeyeceksin.

Hile yaptığın için mi, diye dalga geçtim.

Evet. Ve benim bir vahşi olduğumu da unutma.

Doğru, dedim. Seninle yan yana görünmeyi nasıl kabul ettiğim bile bir mucize.

Neyse ki böyle mucizeler oluyor, dedi. Çünkü ustalarla konuştum... Ve evlenmemize izin verdiler.

Öylece baktım. Yanlış duymuş olabilir miydim?

İzin mi verdiler?

Eliyle etrafı işaret etti. *Dünya değişti, Fei. Artık rütbeler, konumlar yok. Ressamlar artık madencilerden üstün değil.*

Bu doğrudu. Köyümüzü yeniden inşa ederken çoğu insan yeni meslekler edinmişti. Hâlâ madende çalışıp pixiu'lar ve dış dünya ile ticaret için metal çıkaranlara artık diğer herkes gibi saygı gösteriliyordu. Eski âdetler geçmişe gömülmüştü. Şimdi hepimiz eşittik.

Biz... Evlenecek miyiz, dedim. Buna inanmakta zorluk çekiyordum.

Bir yolunu bulacağımızı hep biliyordum. Bu dünya üzerinde daima yan yana olacağımızı biliyordum. Gülümsemesi genişledi. Hem sana, o kırmızı ipek elbiseyi tekrar giymen için bir fırsat yaratacağımızı söylememiş miydim? Gözlerindeki kendinden emin ifade aniden sarsıldı, yerini endişeye bıraktı. Tabii eğer sen de evlenmek istiyorsan...

Cevap olarak kendimi yeniden kollarına attım ve onu tekrar öptüm. Böylece bir kez olsun ben de onu şaşırtmayı başarmıştım. İçim yepyeni bir mutlulukla doldu ve belki ilk kez hayal dünyam, resmini yapabileceğim şeyler yerine Li Wei'le ikimizi bekleyen muhteşem geleceğin hayaliyle dolup taşı. *Evet, dedim nihayet ondan biraz uzaklaşıp ellerimi kullanabildiğimde. Evet, evet. Milyon kere evet.*

Tam o sırada kulübenin diğer tarafından gelen bir sesle irkildim ve ellerimi indirdim. Neler olup bittiğini anlamayan Li Wei'den çabucak uzaklaştım. Kulübenin diğer ta-

rafına dolandığımda Yin Feng'in otların üzerine indiğini gördüm. Rüzgârla dalgalanan parlak tüylerini gördüğümde, resmi üzerinde daha fazla çalışmış olmayı diledim.

Hayatımızın en önemli anını mahvediyorsun, dedim ona. İşaretleri anlamasa da bence ne demek istediğimi anladı. Bir an eğleniyormuş gibi göründü, sonra tüylerini gagasıyla temizlemeye daldı. Onun arkasında diğer pixiu'ların tüm ışıltısıyla vadiye indiklerini gördüm. İnsanlarla direkt iletişim kurmasalar da insanların yakınında olmaktan hoşlanıyorlardı. Üstelik bu his karşılıklıydı. Li Wei kolunu belime doladı, diğer pixiu'ların vadiye inip güneşin altında gerinmelerini izledik. Mutluluktan içim içime sığmıyordu, başımı Li Wei'in omzuna yasladım. Vadinin ilerisine baktığımda, Zhang Jing de dâhil diğerlerinin de işlerine ara verdiğini ve pixiu'ları izlediğini gördüm.

Dağın aşağısında dünya tehlikeli ve belirsiz bir yerdi. Ama burada, şu an için bile olsa, biz yeniden umutlu ve mutluyduk, tüm güzellikler bizimdi ve yanımızda sevdiklerimiz bize güç veriyordu. Bu her zorluğu alt etmemize yeterdi. Yeter de artardı bile.

SON